

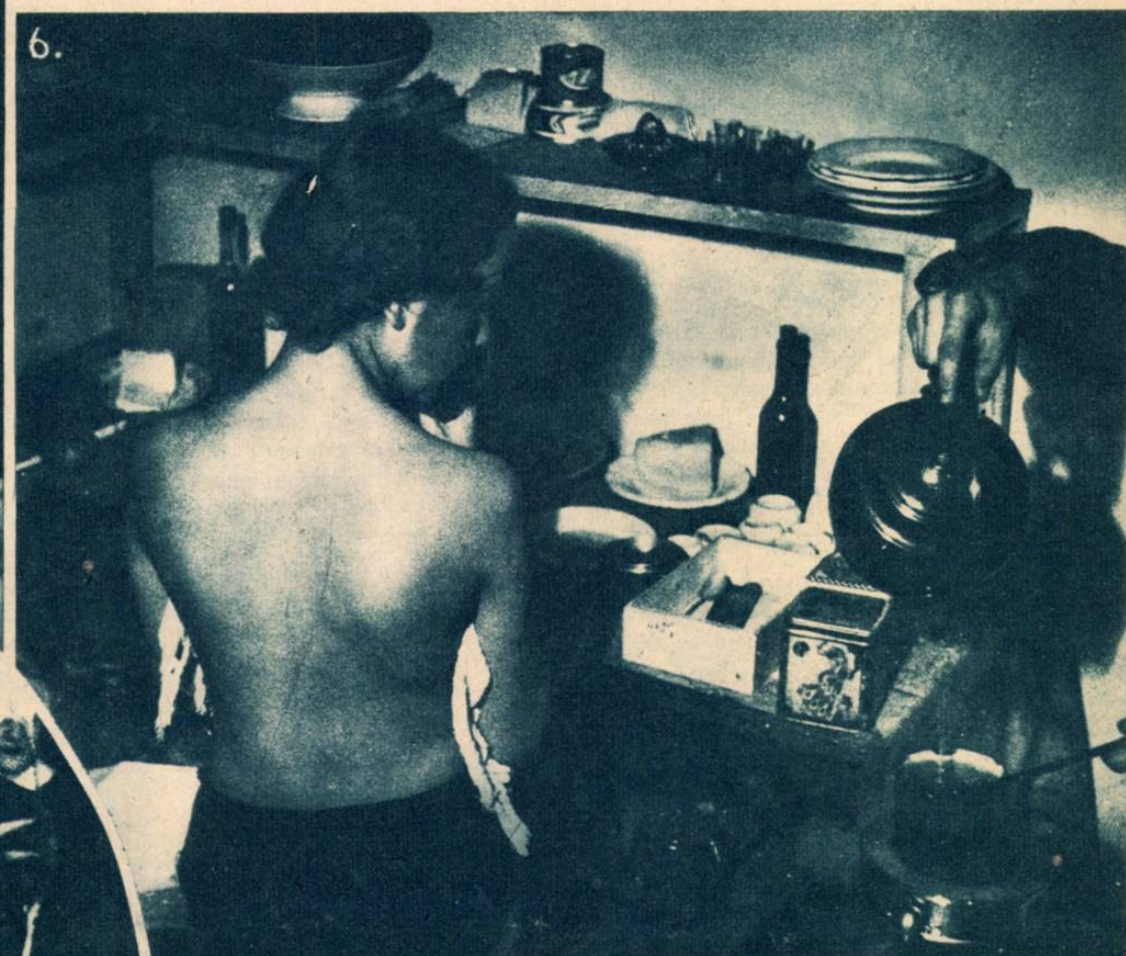
5.

5. „Steaua” baletului: Ileana Simo.

6. La bufetul dintre culise.

minilor făsnite din arcuri voltaice, cu firul arcușurilor, cu hăul talgerilor de aramă, cu grohăitul tromboanelor sau cu tresăririle harpei plăpânde înmuguriri de orchestră, firave înserări muzicale, repetate ridicări de cortină. În inima verii. Sub obrajii lui August. Între dinții lui 1939.

6.

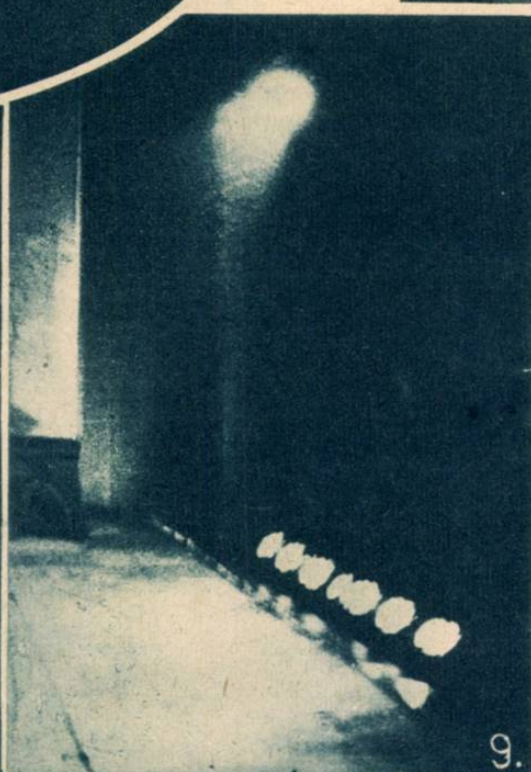
7.

7. Pe scenă, înainte de ridicarea cortinei.

8.

8. În cabina Virginicăi Popescu: de vorbă cu Giovanni.

9.

10.

9. Luminile rampei.

Stroe, Vasilache
Margareta Marian.

Dinții ăștia strânși deocamdată într'un scrâșnet cuviincios își sticlesc zmalțul de sus, de la galerie. De unde actorii se văd mici, sunetele ajung stinse și culorile se topesc.

De unde nu se desprinde cuvântul ascuțit și fugar ascuns în scânteia unei glume care mâine (un alt mâine adânc și încărcat de ecouri) va descărca poate în câmpiile lumii cel mai nepotolit și cel mai umil hohot.

I. M. TOMESCU

Intelligence-SERVICE

ARMATA TĂCUTĂ A MAREI BRITANII

**CUM FUNCȚIONEAZĂ CEA MAI FORMIDABILĂ
ORGANIZAȚIE DE SPIONAJ ȘI CONTRASPIONAJ
DIN LUME.-VOLUNTARI ÎȘI RISCA VIAȚA
PENTRU PATRIE**

POATE că lucrul cel mai remarcabil în acțiunea dusă de importantul serviciu britanic, numit Intelligence Service, este că ziarele și nici măcar svonul public nu pomenesc niciodată nimic despre isprăvile acestor eroi anonimi, cari duc o luptă tăcută, dar nu mai puțin sângeroasă împotriva dușmanilor patriei lor. Un agent al Intelligence Service-ului este un anonim, care adună zi de zi informațiile cele mai variate, le triază și le studiază pe fiecare în parte cu cea mai mare atenție, socotind că nu există știre atât de puțin însemnată pentru a nu fi studiată în toate amănuntele ei. Munca depusă de oamenii aceștia este extenuantă și nu duce niciodată la onoruri publice, ci cel mult la o laudă severă din partea șefilor respectivi.

MUNCĂ FĂRĂ RĂSPLATĂ ?

S'ar părea că munca depusă de agenții Intelligence Service-ului este o muncă lipsită de răsplată. E evident o exagerare. Există oare pentru acești oameni răsplată mai frumoasă, decât conștiința de a-și fi servit patria?

Când o misiune a unui agent este încununată de succes, atunci rezultatul este un proces fără răsunet, cu care ocazie un oarecare spion străin este condamnat la o amendă de câteva lire sterline și expulzat fără prea multă vâlvă din cuprinsul regatului.

Cine află însă numele agentului? Nimeni. Acesta este un domn oarecare, trăind retras, funcționar la o întreprindere comercială sau industrială, evident aceasta numai în aparență. Misiunea terminată, o altă îl așteaptă, căci războiul subteran al informațiilor nu cunoaște răgaz. Agentul este felicitat sau admonestat de șef — după împrejurare — și pornește din nou la muncă.

Serviciul secret britanic este extrem de complex. El se împarte în nenumărate diviziuni și subdiviziuni, a căror formațiune nu este știută decât de marii șefi dela Withehall.

Flota are agenții ei, care străjuiesc ca nu cumva secretele navale ale Marii Britanii să fie aflate de puterile interesate, dar în aceiași vreme face tot posibilul ca toate secretele celorlalte amiralități să fie cunoscute de amiralitatea Majestății sale Britanice.

Armata terestră și flota aeriană dispun și ele de servicii speciale de spionaj și contra-spionaj, după cum și ministerul afacerilor străine are mijloacele sale de informație și contrainformație.

Fiecare din aceste servicii se împarte la rândul ei în alte două subdiviziuni și anume ale spionajului făcut peste hotarele Angliei și ale contraspiionajului făcut înăuntrul hotarelor.

Conform datelor care nu sunt ținute secrete, șeful serviciului de informații și contrainformații al ministerului de război britanic este maiorul general H. R. Pownall, a cărui secțiune este înmatriculată sub literele M. I. 5.

Generalul Pownall este un om de 52 de ani, care a făcut ultimul război pe frontul francez, fiind decorat cu Crucea militară și Distinguisse Order, două dintre cele mai însemnate distincțiuni militare britanice.

Serviciul secret al flotei este pus sub comanda amiralului J. H. Godfrey, iar acela al armatei aeriene sub comanda căpitanului K. C. Buse.

CONTRASPIONAJUL IN ANGLIA

De bună seamă că cea mai mare parte a sarcinii cade pe seama serviciului M. I. 5.

Oamenii acestui serviciu sunt răspândiți pe întreg teritoriul regatului, în cazărmi, pe aeroporturi, și în centrele militare mai însemnate.

Misiunea lor este să aibă grijă, ca secretele armatei să nu fie aflate de spionii puterilor care ar putea fi dușmane într'un viitor conflict. Fiecare suspect este urmărit, încercuit, dar lăsat să lucreze și aceasta din motive binecuvântate.

Printre agenții Marii Britanii domnește lozinca: Un spion supravegheat își face numai servicii, în timp ce un spion neștiut este un dușman.

E o concepție care se bazează pe o vastă experiență.

Înainte de războiul din 1914, Marea Britanie era literalmente împănată de spioni ai Germaniei. Oamenii aceștia lucrau însă liberi și n'au fost arestați decât în preziua izbucnirii războiului, atunci când numai puteau fi înlocuiți. Acestui fapt se datorește împrejurarea că armata engleză s'a putut imbarca și a putut debarca în Franța, fără să aibe nimic de suferit din partea nemților cari nu erau informați.

Dealtfel o altă consecință a tacticii acesteia a fost că în timpul marelui război, serviciul de spionaj german în Anglia a fost pur și simplu inexistent, sau cu totul ineficace.

FALSA SECURITATE

Agenții Germaniei se credeau în deplină securitate văzând că nu sunt cu nimic stingeriți în misiunea lor de contraspiionaj britanic. Era însă o eroare. Neavând oameni în subordine care să-i înlocuiască, în momentul izbucnirii războiului au luat calea temnițelor sau potoului de execuție, fără să aibă timp să facă să dispară actele compromițătoare.

Situația este astăzi foarte puțin diferită. Spionii nu sunt supărați cu nimic dacă nu sunt în posesiunea unor secrete prea importante. În acest ultim caz, autoritatea intervine cu toată energia.

Ceea ce este însă interesant, este însă că arestările sunt făcute de poliția obișnuită, în urma „informațiilor” forurilor competente. Un serviciu special al Scotland Yard-ului face legătura cu serviciul secret.

Serviciul acesta este format din 160 de detectivi dintre cei mai rutinați, cari urmă-

(Continuare în pagina 17)

Înscrierea tinerilor voluntari la birourile special deschise la Londra.

Un polițist englez, în exercițiul funcțiunii.

Polițistul englez este cunoscut sub numele de „Bobby”. Iată unul, în fotografia noastră, ducând la circumscripția cea mai apropiată un câțeluș rătăcit.

Bravând curagios și cu paciență capriciile celei mai agitate dintre mări, patru yachturi românești au realizat o interesantă crucieră

Ele au totalizat 1600 mile în grup, navigând pe ruta Constanța-Istanbul-Constanța.

ÎNTR-O vreme când, prețuindeni, confortul te îmbie la drum odihnitor, fără griji și oboseală, într'un timp când viteza domină toate domeniile de activitate, aducându-te dintr'un capăt la altul al așezărilor pământești, iată un grup de sportivi bravând curagios natura, abandonând totul de dragul interesului sportiv.

La bord cu membrii Yacht Clubului Regal Român, — cea mai selectă înjghebare de sporturi nautice de la noi, — al cărei comandor e M. S. Regele, — șase ambarcațiuni românești au pornit în cea dintâi crucieră românească pe Marea Neagră, spre Istanbul.

Prilejul crucierei era nimerit; la Istanbul, sau mai precis în golful Moda din țărmul Mării de Marmara, fuseseră programate regatele turco-române de yole olimpice și staruri.

Era întâia întâlnire turco-română în acest domeniu și prezentarea noastră se cerea, — într-o epocă în care sportul e utilizat ca element de propagandă națională și de nivelare a relațiilor dintre popoare, — cât mai reprezentativă.

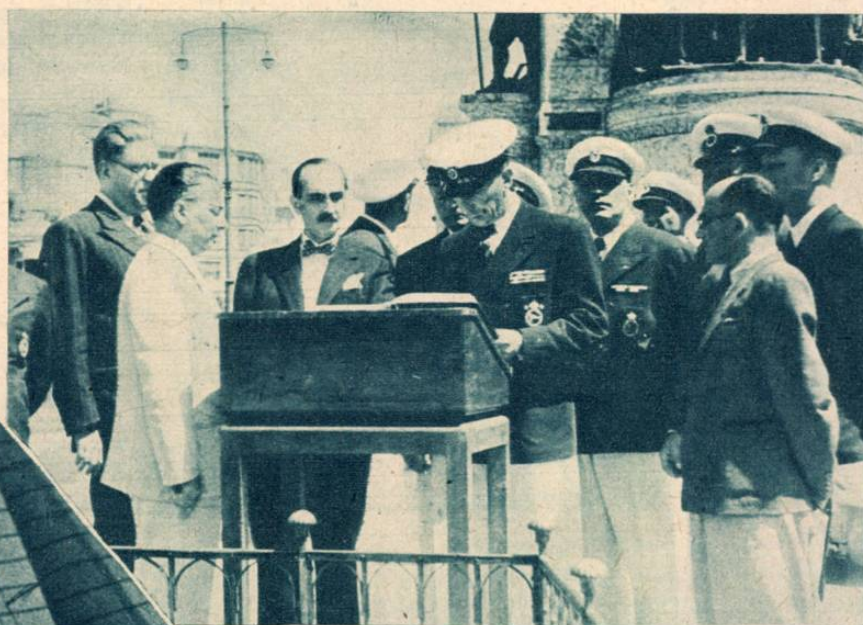
Și cele șase ambarcațiuni cu pavilion românesc la bord au însoțit echipele reprezentând interesele românești în apele otomane, printr-o admirabilă crucieră.

Pregătită meticulos, — este apanajul navigatorilor, — depasarea yachtmanilor români a beneficiat de prezența echipajului „Albatrosului” de real folos, — și de vasul „România” cu un echipaj care dela comandantul Filipan, la ultimul marinăr, a încercat să fie util sportivilor noștri plecați în ambasadă în apele turcești.

După cum vedem, o crucieră în toată regula — cu navă-bază, transformată la Moda în „sat olimpic” pentru găzduirea echipajilor și a echipierilor români.

* * *

Vântul, de o capricioasă intensitate, — a handicapat destul de greu echipa noastră în regatele

După depunerea coroanei la monumentul Republicii, la Istanbul d. N. G. Caranfil, vice comandorul Y. C. R. R., semnează în registrul special în prezența d-lui Lukasiévici, consulul general al României.

Participanții la regatele turco-române: dela stânga la dreapta: d-nii Dan Simionescu-Râmnicăneanu, ing. N. G. Caranfil, vice-comandorul Y. C. R. R., cpt. Bercea și lt. Rigani, cari împreună, au constituit un echipaj excelent.

Un star românesc în regata din golful MODA.

D-na și D. Caranfil cu d. A. Ghițescu, câteva minute înainte de darea plecării yachturilor din Constanța.

turco-române. Intetându-se și combinat cu curenții Bosforului, cu totul necunoscuți concurenților români, a obligat reducerea velei de staruri și aducerea ei la jumătate în probele de yole olimpice.

Dan Simionescu Râmnicăneanu a suferit chiar o răsturnare iar Victor Gelles, campionul nostru național — încă tânăr și nu prea robust, — a trebuit să lupte din greu pentru a-și menține pe linie ambarcația.

Aproape toți concurenții au fost nevoiți să tatoneze.

Rezultatele tehnice au consfințit victoria României în probele de STARURI și izbânda TURCIEI în regata de yole olimpice.

D. Robert Furnarachy, secretarul general al Yacht Clubului Regal Român, care a fost obligat să abandoneze la Balcic, din cauza accidentului yachtului „Driss”.

Intr'un asfințit cum numai litoralul dobrogean ți-l poate oferi, au părăsit rada Constanțeană, următoarele yachturi:

„Dor de Val“ al doctorului Ion Costinescu, într'un vesel echipaj cu d-nii: A. Ghițescu, Dan Bătrânu, Lt. Sturza și d-ra Sanda Polizu-Micșunești.

„Driss“ — transformat în „vas amiral“ pe parcurs, la bord cu d-na și d. Robert Furnarachy, cu d. Andrei Furnarachy, d-ra Fotino și lt. Călin Botez.

„Hoinar“ cu cpt. Bercea și d. Boată.

„Craiu Nou“, condus de inginerul Teodoriu la bord cu soția și d-ra Nyebole, o vapoasă daneză.

„Crăița II“ — al d-lui Lazăr Herdan, — la bord cu cpt. Ed Ghezso și Gh. Ghezso:

„Euxin“ — cu frații Hurmuziade, cu d-ra Frangopol și cu d-ra Hurmuziade.

Preparativele plecării au cunoscut întreg ciclul inerent unor astfel de momente.

Bunăoară, cei dintâi, pe țarm, au fost d-na Caranfil și vice-comandorul Yacht Clubului Regal Român cari plecau... abea a doua zi, cu „România“.

Cu un surâs de îmbărbătare, cu un sfat marinăresc, cu o privire sau o strângere de inimă, perechea fruntașă a Yacht Clubului a pus pe... picioare întreaga crucieră. Până și necazurile doctorului Costinescu, căruia un navigator încercat și expeditiv îi șterpelișe ghița yachtului său, au fost, în cele din urmă, înlăturate.

Unul câte unul yachturile au părăsit rada constanțeană, pornind în bătaia vântului și cu o dărză rezistență spre larg...

Din nefericire, la Istanbul au ajuns numai patru ambarcațiuni.

„Dor de Val“ al doctorului Costinescu a suferit un accident pe parcurs care i-a împus revenirea la cală.

„Driss“ pilotat de eruditul yachtman care e d. Robert Furnarachy, a avut și el ghinionul unei defecțiuni, acostând la Balcic.

Restul yachturilor au realizat o navigație care ilustrează, în egală măsură, valoarea echipajilor și a ambarcațiunilor.

„Craiu Nou“ al inginerului Teodoriu a urmat o rută specială realizând, totodată legătura Varna-Istanbul în 19 ore.

„Euxin“ — Construit la cala Y. C. R. R. din Constanța, care ieșea întâia oară la mare, s'a evidențiat, deasemeni.

La revenire, cele patru yachturi rămase în crucieră, au reușit o navigație din cele mai regulate.

Pe un vânt potrivit dela Nord, fără incidente și cu echipajile bine întemate sufletește, ele au reintrat, — după un popas la Balcic, — în următoarea formație:

„Crăița II“ pilotat de d. ing. Nicolae G. Caranfil, vice-comandorul Y. C. R. R., având la bord pe d-na Caranfil, care și în acest prilej a dovedit un admirabil simț de echipă și un robust spirit de navigatoare și pe d-nii Dan Bătrânu, Dan Simionescu Râmnicăneanu și A. Fătulescu.

„Hoinar“ cu cpt. Ed. Ghezso, lt. Popescu, Victor Gelles și Lescovar;

„Euxin“ cu frații Hurmuziade; Dale Frangopol; Hurmuziade și lt. Dinu Sturza;

„Craiu Nou“ cu familia ing. Teodoriu, cu d-ra Nyebole și d. Robert Furnarachy pe ruta Istanbul-Balcic, unde a debarcat spre a-și lua în primire „Driss“-ul accidentat la Balcic.

* * *

În total, au fost acoperite, de către cele patru yachturi, 1600 mile.

România a reușit o strălucită propagandă; echipajile dovedind un spirit de valoroși navigatori și o sportivitate care ne face să-i salutăm, pe membrii respectivi, cu pălăria până la pământ...

Pentru cei ce iubesc Marea depe puntea marilor pacheboturi și din confortul saloanelor plutitoare, pilda yachtmanilor români e evidentă și usturătoare...

La lumina felinarului marinăresc, mestecând un pesmet și moțâind la cârmă, yachtmanii au împărțit greutatea navigației pe cea mai capricioasă dintre mări cu satisfacția datoriei împlinite gustând din plin adevărata frumusețe a mării.

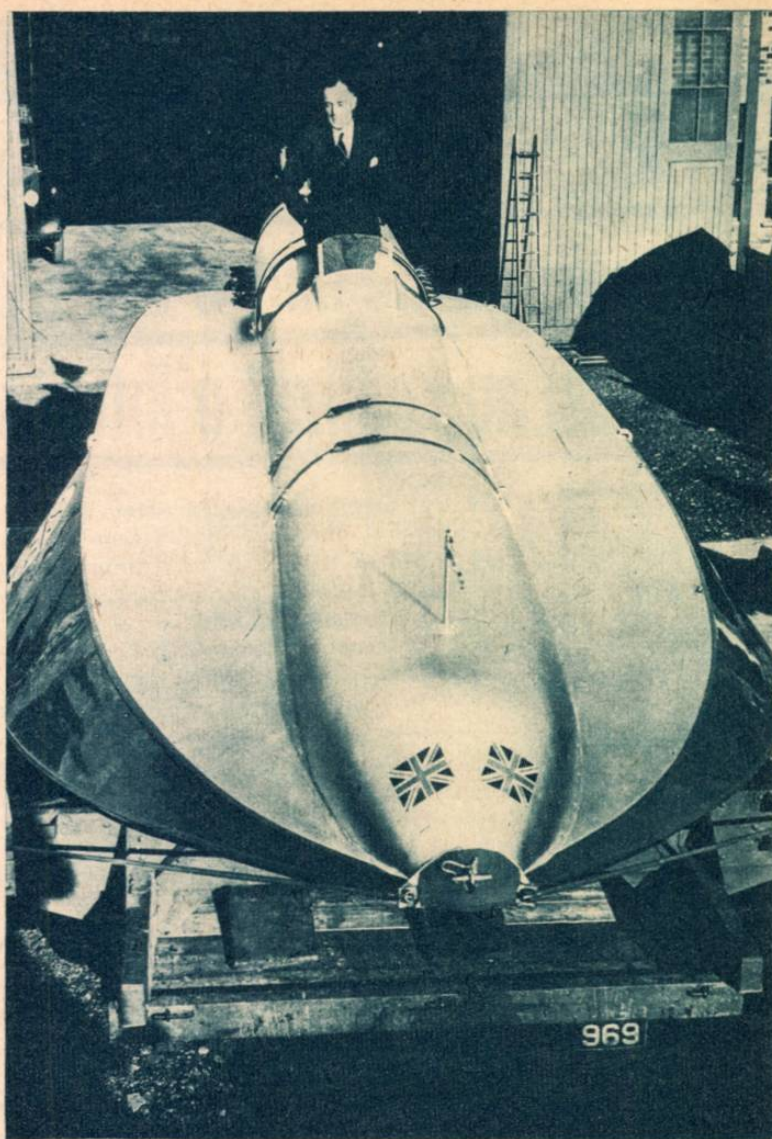
Bronzați de soare și bătuți de vânt, cu mâinile îngroșate de corvoada la parâmi, yachtmanii și yachtmonans-ele, au revenit în Constanța aducând, peste expresia oboselii fizice, satisfacția datoriei împlinite.

Sport în plină desvoltare la noi, yachtingul a cunoscut prin această crucieră o valoroasă și oportună afirmare.

Pentru amatorii de senzațional, detaliile de mai sus, bazate pe puțină fantezie personală a cititorului, sunt, credem, un interesant divertisment.

V. F.

Barca cu motor a lui Sir Malcolm Campbell gata pentru încercarea de record mondial.

Ultimele pregătiri pentru prepararea bărcii cu motor a lui Sir Malcolm Campbell, cu care vrea să bată recordul mondial, s'au terminat. Încercările sportive vor avea loc la Soniston, în centrul Angliei.

Cioburile aduc noroc...

La o alergare care a avut loc la Asheville (Statele Unite) concurențele au tre-

buit să alerge cu ochii legați și în mână cu un teanc de farfurii proaspăt spălate. Studenta din fotografia noastră s'a împiedecat și farfuriile ei s'au transformat în cioburi. Oare îi vor aduce noroc?

Caprele călătoresc cu funicularul.

Agenția timpurilor moderne, n'a dat răgaz nici liniștiților păstori din munții Bernei. Unde odinioară, păstorii trebuiau să urce muntele într'un răstimp mai lung de trei ore, un funicular face astăzi serviciul, în numai 15 minute.

IN ZIUA, CÂND LA TEATRUL NAȚIONAL INCEP REPETIȚIILE

ASISTÂND la încă o solemnitate a începerii repetițiilor la Teatrul Național, obișnuitul, în viața culiselor primului nostru Teatru, nu poate să se sustragă unei dulci melancolii. Gândul îl poartă în trecut și, dacă privindu-te zilnic în oglindă îți e greu să-ți dai seama că ai îmbătrânit, privind figurile din jur se încredințează că au trecut anii și nu fără urme. Nici nu trebuie să ai atâția ani, pentru ca să fi apucat solemnitățile din vremea când director al Naționalului era Grigore Cantacuzino—boer cu joben care venea și pleca

Ion Ghica l-a dat afară din teatru pe motiv că n'ar fi util, pentru ca, peste câțiva ani, să ajungă o mare trebuință a Teatrului Național.

Il văd pe *Aristide Demetriade*, fin și palid — adevărat Hamlet îmbrăcat în haine de „soie ecrue”, care-și făcea vânt cu o pălărie de paie cu boruri mari.

Vasile Toneanu, zâmbitor și înmănușat, *Maria Ciucureasca*, primăvăratecă și afectuoasă cu toată lumea, *Petre Sturdza* — Papa Lebonard, protector cu toată lumea, *Aurică Barbellian*, preocupat să pună ordine în chelie, și atâția alții strânși într-o potcoavă, în mijlocul căreia slujea frumos preotul Avramescu — „Papa actorilor” — dela biserica Crețulescu. Prieten la cataramă cu actorii, dintre care cu unii sărea uneori peste prevederile canoanelor, nu se pomenea în lumea teatrului vre-un prilej când prezența reprezentantului lui Dumnezeu să fie trebuitoare, fără preotul Avramescu, cu care — acum câțiva ani — a dispărut una dintre cele mai interesante figuri ale Bucureștilor.

Slujba isprăvită, deseori se întâmpla ca ministrul de resort — au depins teatrele de Ministerul de Interne, Instrucțiune, Sănătate, Culte și Arte — să ia cuvântul, pentru a da o deosebită solemnitate festivității. După aceia, directorul își expunea programul pentru întreaga stațiune, ba sărea și în cea viitoare. Firesc era ca să nu poată

capodopere clasice nu se joacă cine știe ce vodevil din firma Blumenthal și Kadelburg! Directorul însă putea să pătească mai rău într-o vreme când postul său era politic, ca și acel al șefului circumscripției. Guvernul cădea, directorul asemenea, cu el și proiectele. Venea altul la rând, pentru a expune alt program.

Dar pedesupra lucrurilor trecătoare, Teatrul Național a dăinuit și din toate aceste bune intenții, s'a ales cu câte ceva.

Și la recenta solemnitate, ochii minții urmându-și călătoria, îl văd pe Maestrul Nottara, scos ca din cutie, distins, îmbrăcat în negru, ascultând atent cele rostite de ministru sau director.

El va răspunde în numele artiștilor. Nu cred ca cineva să-i fi dat delegație, dar așa era tradiția. Nottara era vorbitorul în toate ocaziile, spre necazul lui nenea Iancu Petrescu, care nu putea admite darul „Grecului” de a vorbi, el care, pe cât de bine spunea după suflor, pe atât se încurca dacă trebuia să vorbească „din cap”. La înmormântări era de rigoare: în Piața Teatrului, Maestrul aștepta dricul; din buzunarul din spate al pantalonilor jachetei, el scotea vraful de hârtii și cu glasul-i, în care, după cum spunea Locusteanu — se băteau par'că două octave, Nottara vorbea frumos și simțit.

Sunt ocazii când nu poți spune — așa cere eticheta — decât „mulțumesc”. Când ministrul și directorul promiteau atâtea fericiri pe capul Teatrului Național, ce putea să facă încercatul și măsuratul actor, cu profil de senator roman? Cu un gest elegant își vâră monoculul înut cu șnur de mătase, pentru a rosti, așa cum se și cuvenea — o adâncă plecaciune și promisiuni de „concurs nelimitat”. În această privință nu existau surprize și aproape toată lumea era mulțumită. Rar se găsea câte un actor independent — certat adică cu directorul — care să observe, mai mult pentru el: „numai isprăvește odată Meșterul cu periatul!”.

Iată ce amintiri poate avea un îmbătrânit al culiselor Teatrului Național, când ia parte — nu mai știe nici el pentru a câta oară — la tradiționala solemnitate a începerii repetițiilor.

IOAN MASSOFF.

Eugenia Ciucurescu

să se țină de vorbă. Erau atâtea lucruri care-l împiedecau, chiar dacă ar fi avut cea mai mare bunăvoință. Au spus-o alții: nimic nu seamănă mai puțin cu repertoriul anunțat de cât cel jucat. Câte nu interven în mersul unui teatru, dând peste cap sumedenie de proiecte! De câte ori în locul unei anunțate

INTELLIGENCE SERVICE, ARMATA TĂCUTĂ A MAREI BRITANII

(Urmare din pag. 14-a)

resc pistele indicate de Intelligence Service și care supraveghează pe suspecti.

Publicul este adesea unul dintre cei mai buni agenți ai contraspionajului. Nu odată au fost descoperiți spioni în urma indicațiilor date de un particular inteligent și perspicace.

Mai este încă viu în mintea tuturor cazul doctorului Herman Goertz, care a fost prins în urma inteligenței proprietăreșii sale mrs. Florence Johnson. Femeia a făcut curățenie în camera chiriei, în timp ce acesta se afla plecat pe continent și a descoperit în haina acestuia un aparat fotografic încărcat. Developând filmele a constatat că este vorba de imaginile unui aeroport militar. Ea a anunțat imediat autoritățile, iar doctorul Goertz a fost arestat la revenirea sa în Anglia și condamnat la 4 ani temniță.

O MESERIE GREA

Meseria de agent al serviciului de informații și contra-informații nu este chiar atât de simplă. Un agent trebuie să fie un om cu o cultură militară foarte serioasă, un om de o inteligență superioară, dotat cu mare memorie, spre a putea să reție dintr-o singură aruncătură de ochi toate amănuntele care ar putea interesa pe superiorii săi.

Se povestesc foarte multe lucruri despre agenți secreți amatori, cari își riscă viața pentru patria lor. Lucrurile nu sunt chiar exacte. În materia aceasta nu se poate face amatorism. Este drept că foarte mulți membri ai Intelligence Service-ului sunt voluntari, dar sunt cu toate acestea profesioniști.

Nu este mai puțin adevărat, că printre agenți se află și militari în serviciu comandat.

Cert este un lucru: un capitol este cu totul neinteresant cu privire la Intelligence Service. E trădarea. Așa ceva nu există.

Ca și VEDETELE AMERICANE — Iluminați surăsul Dv. cu KOLYNOS

Pentru a avea dinți de o albeață strălucitoare, o gură sănătoasă, proaspătă și dulce ca o floare, întrebuințați Kolynos.

CUMPARATI TUBUL MARE
e MAI ECONOMIC

Ținuta modernă
cere pieptănătură
impecabilă

GOMINA
argentine

• DĂ PĂRULUI LUCIU FĂRĂ SĂ CONȚINĂ SUBSTANȚE GRASE •

Pomada Cadum contra bolilor de piele la copii

Nimic nu este atât de eficace contra afecțiunilor pielii și a pielii capului la copii decât Pomada Cadum. Ea poate fi aplicată pe pielea delicată a copiilor suferind de pecingine, roșeață, eczemă, cojirea pielii și afecțiuni asemănătoare. Ea oprește îndată mâncărimea, evitându-se astfel multe dureri pricinuite de bolile de piele dacă se întrebuințează Pomada Cadum contra bubelor, jupurii pielii, erupțiilor, ulcere, hemoroidi, blândă, cojilor de pe bube.

Nici vara Reumatismul Guta-Sciatica

nu trebuie neglijate.
Luați tabletele

Eficacitatea recunoscută
și la răceli.

În ambalaje de 14 și 42 tablete.

REALITATEA FEMEII

FIȚI FRUMOASE DE CUM VĂ DEȘTEPTAȚI DIN SOMN!

o veți întinde bine pe obrazul dv., după ce în prealabil, l-ați îmbibat cu o cremă grasă. Trebuie apoi să tamponați pielea cu un bun astringent și să lăsați porii să respire în voie, toată noaptea.

Înainte de toate, alegeți-vă o cremă de demachiat care să nu usuce pielea obrazului. Evitați laptele de migdale și produsele prea astringente.

Dacă aveți pielea uscată, puneți-vă, în fiecare dimineață, câte un strat foarte subțire de cremă hrănitore în jurul ochilor, ceea ce va întârzia apariția ridurilor.

Ca fond de ten, procurați-vă preparatele lactate, speciale.

Ascultați sfatul nostru, nu lăsați să treacă nici o seară fără să vă faceți această toaletă, și veți constata rezultatele chiar după prima lună.

CLAUDE

E surprinzător să constatăm — din scrisorile pe cari le primim la redacție — ce mare este numărul femeilor care nu-și dau seama că toaleta pe care trebuie să și-o facă seara, are — dacă nu mai mult — atunci cel puțin tot atâta importanță ca aceea de dimineață. Și câte tenuri uscate, ridate, cu pori dilatați, cu pielea grasă, plină de coșuri, nu s'ar putea vindeca, dacă femeile ar ști să se îngrijească, în fiecare seară!

E absolut indispensabil să vă curățați tenul, înainte de a vă culca, pentru a-l debarasa de praful pe care l-a înghițit în timpul zilei, să eliberați porii de pudra întrebuințată și de rouge. Pentru asta, doamnelor, cu tenul gras le recomandăm spălatul cu apă caldă, săpun și perie. Frecați apoi cu mâna obrazul în clăbuc de săpun, insistând mai ales asupra părților îmbibate cu puncte negre. Clătiți apoi bine. Dacă vi se pare că pielea s'a uscat prea mult, aplicați un strat subțire de cremă hrănitore pe care puteți eventual s'o lăsați, câteodată chiar toată noaptea, mai ales în jurul ochilor. Nu vă mirați dacă pielea absoarbe crema imediat. Aceasta este o dovadă că ea are nevoie de grăsime și deci să vă simțiți obligate să vă faceți de două ori pe săptămână, câte o mască din gălbenuș de ouă, pe care

Rochie de crepe de Chine, bleu-marine cu puncte albe, foarte indicată pentru zilele de tranziție.

Tailleur din stofă rayată pe fond marron. Creațiune Raphael, Paris.

Tailleur din stofă subțire bleu-marin, garnisit cu broderii albe. Model Jacques Heim, Paris.

Rochie de mătase neagră cu dungi albe. Originală e croiala care prezintă fața rochiei complet dreaptă, în schimb spațele are un cuib bogat de cloche-uri.

(Foto Telefrance, Paris)

Ansamblu de seară. Rochie din voile alb. Capă de lamé de argint, purtată de Miss Joan Warner. Creațiune a casei Raphael, Paris.

TOT CE-I BUNE DULCE...

...sau, dacă vreți: tot ce-i dulce, e bun!

La concluzia asta am ajuns după ce-am consultat zilele trecute o considerabilă literatură de specialitate asupra zahărului.

Da! Nici nu vă puteți închipui cât de senzațională este știința care se ocupă special despre valoarea zahărului în viața omului.

Luăm de dimineață o cafea neagră, o dulceată, un ceai, o cafea cu lapte, un corn, un biscuit, un pesmet, o felie de cozonac, etc. și nu ne dăm seama că ne începem zilnic alimentarea cu zahăr.

Pentru că, oricare din alimentele și gustările înșirate, conține, în primul rând, zahăr. (Știm cu toții că o bucățică de zahăr sau o dulceată cu apă luată când ne sculăm, e admirabilă pentru stomac). La prânz, prăjitura, compotul și cafeaua turcească, cu care ne încheiem masa, conțin zahăr.

Munții de bomboane au atras doi domni pe cari îi cunoaștem din vedere ca frați ge-
meni. Le-am urmărit aviditatea cu care priveau dulciurile și vedeam că le lasă gura apă.

Sculptorul Baraski-Muşat, preşedintele Sindicatului artiștilor plastici, soarbe un
mazăgan bine îndulcit cu zahăr pudră la o cafenea din Calea Victoriei, având
alături pe scriitorul Mihai Tican Rumano.

Spre seară, la cafenea ori la cofetărie, aproape oricare din consu-
mații, conține zahăr.

Iar masa de seară se încheie și ea cu ceva dulce, deci tot cu zahăr. Toate astea fără să mai vorbim de fructe, cari și ele sunt atât de prețuite pentru că sunt dulci, datorită zahărului ce conțin.

Iar dacă la culcare avem senzația că n-o să putem adormi, cel mai bun remediu e un pahar cu apă în care am topit câteva bucățele de zahăr. E un calmant excelent.

Vinul e bun când e dulce, lichiorurile sunt dulci.

Și așa, fără să ne dăm seama, toată ziua consumăm atâtea ali-
mente cari conțin zahăr.

Cu toate acestea, știm atât de puțin despre zahăr care — cum se
va vedea mai jos — constituie elementul de bază al hranei noastre.

„MINUNILE ÎNFĂPTUITE DE ZAHĂR”

Dintr'o lucrare a d-lui I. Simionescu, cunoscutul profesor universitar,
și care poartă titlul: „Minunile înfăptuite de zahăr”, am aflat o
mulțime de lucruri, în adevăr minunate.

Astfel, ne arată d. profesor Simio-
nescu (așa cum am spus și noi mai
sus), mănecarea ce o înghițim zilnic,
cuprinde în mare parte substanțe cari
se prefac în zahăr, zahărul fiind hrana
principală, din arderea căreia se
produc, în mușchi, căldura și energia.
Mușchii alcătuiesc mai bine de jumă-
tate din greutatea corpului. Ei nu
stau liniștiți o clipă, căci chiar în
somn funcționează măcar mușchii inimii.
Când însă îndeplinim o muncă, fie ea
cât de ușoară, cum e mersul, muș-
chilor le trebuie mult zahăr.
Ei „mănâncă” zahărul, pe
care sângele îl aduce din
belșug.

Atât e de hrănitor zahărul,
încât, topit în apă, poate fi
vârît de drept în vine, pen-
tru a face ca puterile slăbite
ale bolnavului, să se întrezeze.

UN MEDICAMENT PREȚIOS

Bătrânilor, zahărul le este un
medicament prețios, pentru
că se mistuie lesne, înlătură
durerile de încheieturi și cruță
puterile slăbite.

Zahărul, ca medicament, are ca efect sporirea
potențialului inimii. La nașteri, zahărul este folosit
pentru ca mușchii să poată face eforturile necesare.
La boalele de rinichi, turbeculoză, etc. zahărul este
întăritor și face să crească puterea de rezistență a
organismului omenesc. Până și rănilor le vindecă
zahărul: presărat pe o rană, o închide repede și
împiedică infecția.

„Zahărul, prin urmare, e un medicament prețios, —
scrie d. prof. N. Manicandide — care se găsește,
totdeauna la îndemână și e lipsit de orice pericol”.
Dr. Pascualt într-o carte despre „Hrana și igiena
artriticului”, asupra mâncărilor dulci, prăjituri sau
„dessert”, scrie:

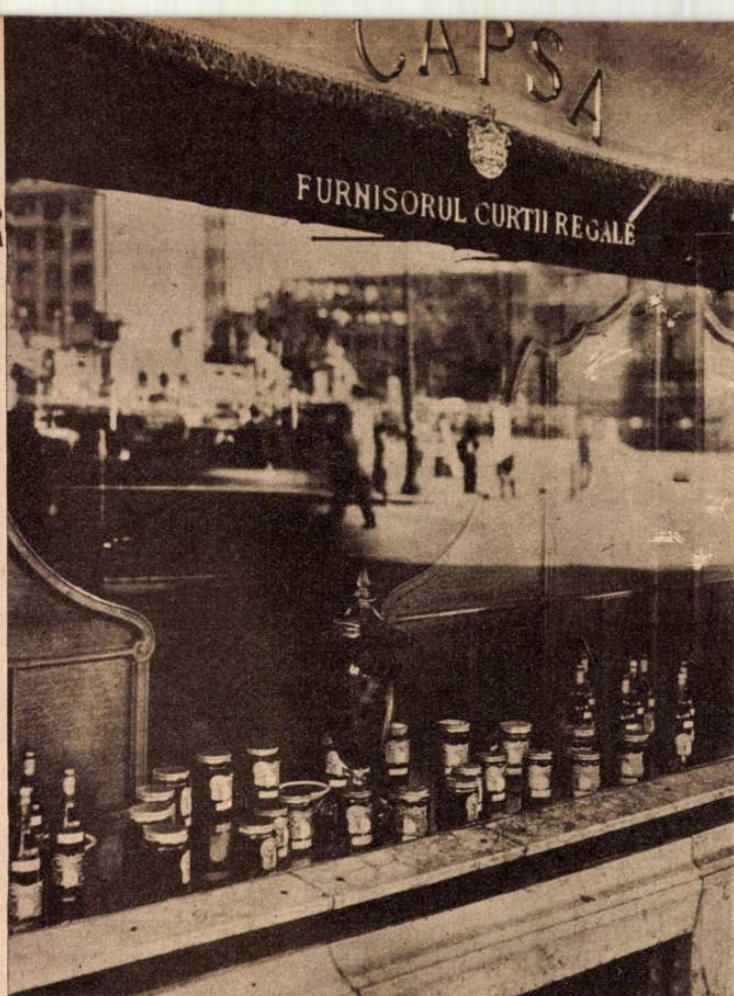
„Acest cuvânt aduce aminte de zaharicalele de lux
și de mâncare de prisos. Ce greșală! Trebuie oare
să mai vorbesc din nou despre zahăr, hrană trebu-
itoare creșterii copilului, hrană ce susține pe bolnav
și mulțumită ei, suferă dieta fără să se sleiască;
hrană de întărire pentru convalescent, pentru că-i
ușurează mistuirea mâncărilor de carne, iar pen-
tru omul care muncește, este hrana care se schim-
bă îndată în putere; hrană de economie, pentru că
apără rezervele înmagazinate în țesuturile copilului”.

VALOAREA NUTRITIVĂ A ZAHĂRULUI

Dintr'o altă lucrare aflăm că, în privința valorii
nutritive a zahărului, este de ajuns să cercetăm
cifrele de mai jos, cari arată valoarea în unități
nutritive (adică în calorii), a alimentelor noastre
mai de seamă, după tabla întocmită de profesorul
universitar suedez, J. E. Johanssons:

1 kg. pâine albă	= 2.400 cal.
1 „ „ neagră	= 2.180 „
1 „ cartofi	= 500 „
1 litru lapte smântănit	= 400 „
1 kg. ouă (20 ouă)	= 1.400 „
1 „ carne de vacă	= 1.500 „
1 „ pește slab	= 600 „
1 „ legume	= 330 „
1 „ zahăr	= 3.920 „

Va să zică, zahărul este cam de

Vitrina sobră a cofetăriei Capșa, în care sunt expuse noutățile
de sezon: siropuri, șerbeturi, dulceturi și gele-uri, în mijlocul
căror tronează un uriaș borcan cu fructe glasate!

Cafeneaua și cea-
năria la „Mari-
nică” din Calea
Dudești, unde...

„micii negustori și
meșteșugari se de-
lectează cu câte
o porție de ceai
băut „pricusca”
(se mușcă o bu-
cată de zahăr și
se soarbe ceaiul
până se topește
zahărul în gură).

La periferie un pahar cu „caimac de bragă” dulce și un susan fiert în zahăr ars, constituie o adevărată petrecere. Totul costă trei lei...

Pe d-ra Greta o cam doare astăzi burta. Câteva picături „Dr. Davila” pe o bucatică de zahăr, sunt un remediu foarte apreciat...

două ori atât de nutritiv pe cât e pâinea, de trei ori cât carnea, de șase ori cât peștele, de zece ori cât laptele, de douăsprezece ori cât legumele și așa mai departe.

UN DUȘMAN AL TUBERCULOZEI

Tot despre valoarea nutritivă a zahărului, iată ce-a spus marele nostru cărturar, d. dr. S. Irimescu, într'un discurs rostit dela tribuna Camerei, la 19 Martie 1932:

Zahărul are o mare valoare nutritivă. Copiii ar avea cea mai mare nevoie de el, cu organismul lor în plină dezvoltare.

Trebue acordat mâncărilor dulci, un rol mult mai important, decât până acum. Ele nu ar trebui să lipsească depe masa nimănui.

Debilitatea este factorul cel mai prielnic pentru ca bolile și în primul rând tuberculoza, să prindă mai ușor și ea a prins la noi, luând proporții catastrofale. Prin consumarea zahărului, am putea completa alimentarea populației, așa încât ar deveni mai rezistentă și s'ar împotrivi cu mult mai mult succes boalelor și mai cu deosebire celei mai răspândite și mai omoritoare din ele, care este tuberculoza.

Vorbind tot despre valoarea nutritivă și întăritoare a zahărului, d-rul Louis Delattre, inspectorul general al igienei din Belgia, spune:

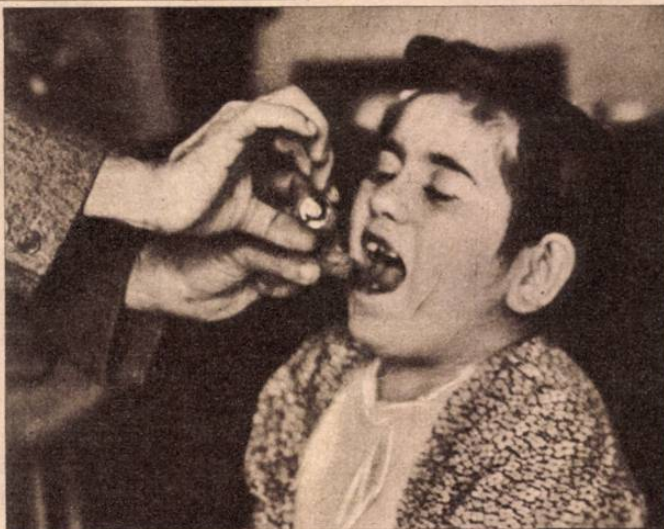
„CĂRBUNELE MAȘINII OMENEȘTI”

În privința valorii nutritive a zahărului, iată ce spune și marele învățat italian, profesorul universitar G. Viale, directorul Institutului Fiziologic din Genova:

„Zahărul este adevăratul cărbune al mașinii omenești și încă un cărbune de primă calitate, căci nu lasă zgură și nici nu produce în cursul transformărilor sale, vre-o substanță otrăvitoare oarecare. Se înțelege deci, că mâncând zahăr în timpul lucrului (fizic sau intelectual) putem avea un randament mai mare, zahărul fiind un reconstituant adică un refăcător al fiecărui țesut obosit”.

ZAHĂRUL ÎN ARMATĂ ȘI ÎN SPORT

Calitatea energetică, adică de producător de energie a zahărului, a fost dovedită în multe chipuri.

Un medic german, d-rul Leitenstorfer, a dovedit că soldații suportă mult mai bine oboseala din timpul marșurilor, atunci când primesc suplimente de zahăr.

În timpul războiului, germanii dădeau soldaților o cantitate oarecare de zahăr (15-20 grame) care s'a dovedit mult mai util decât oricare stimulent.

S'a făcut de asemeni dovada, că un muncitor oarecare, lucrează mai bine și cu mai mult folos, când primește în hrană și zahăr.

Deasemeni s'a dovedit, că pentru umblătorii pe jos sau cu bicicleta și pentru sportivi de orice fel, zahărul este un aliment foarte prețios, care le sporește puterea și rezistența.

Aviatorii, turiștii și automobilisții, în curse lungi, duc cu dânsii băuturi și alimente dulci. Cicliștii, în curse lungi, își atașează la ghidon butelii cu limonadă foarte dulce. Boxeurii și luptătorii beau siropuri dulci înaintea matchurilor sau în timpul time-urilor. Dealtfel, binefacerile zahărului în competițiunile sportive, sunt de mult cunoscute. Astfel încă în 1902, ziarul „Le Vélo” din Paris, organizase o primă cursă ciclistă pe un parcurs de 100 km.

Pe vremea aceea se discuta mult despre avantajii alimentației zaharate, însă

nu toată lumea era convinsă de realitatea lor. Totuși un ciclist porni în cursă după ce se, antrenase timp de câteva zile, alimentându-se cu câte 15 bucăți de zahăr pe zi. El ajunse printre primii. Anul următor, același ziar organizează o cursă pedestră (cross country) pe o distanță de 20 km. Între numeroșii participanți se aflau 11 lucrători ai Companiei Căilor Ferate din Nord. Antrenorii acestora, le-au impus un regim alimentar cu totul special: În timpul celor 15 zile, ce au procedat concursul, fiecare dintre ei, trebuia să consume zilnic o cantitate de 100—120 gr. de zahăr, în ceai, cafea, ciocolată, sau direct. În ziua concursului, lucrătorii au mâncat cu două ore înaintea plecării în cursă câte 30 bucățele de zahăr și în timpul parcursului alte 2—3 bucăți la fiecare jumătate de oră. Rezultatul a fost că cei 11 lucrători ai Companiei C. F. d. N., sau clasat în primele 15 locuri.

„Ileana”, iapa unui biet căruțaș dela hala de vechituri, a făcut „chef” grație „Realității Ilustrate”: i s'a scos sacul de grăunțe și priviți-o cum își ia bucată de zahăr din palma stăpânului. (De fapt, i-am dat mai multe bucățele..)

Florile și păstrează multe zile frăgezimea dacă se pun în apă câteva bucățele de zahăr.

La întâia bucată de zahăr, „Cuchi” s'a repezit la com...

...iar la a doua, a binevoit să facă sluj.

Într-o conferință, despre alimentația populației belgiene și referindu-se la sportivi, d-rul Louis Delattre, inspectorul general al igienei în Belgia a încheiat astfel:

„Grație zahărului, produs al pământului nostru, echipele de tineri sportivi, depe stadioane, drumuri și piscine, vor putea să-și menție energia, la înălțimea unde generațiile ce ne-au precedat, au purtat numele nostru pe câmpul onoarei. Un tineret sănătos și puternic, este cea mai bună pepinieră de apărători ai patriei. Oameni puternici, care voiți să rămâneți puternici și voi tinerilor care voiți să deveniți vâjnoși, învățați să vă hrăniți rațional: mâncați mai mult zahăr”.

LA NOI ȘI ÎN ALTE ȚĂRI

Am amintit la început că am consultat diferite lucrări de specialitate privind consumul zahărului.

Aşa într-o broşură intitulată: „Învăţături pentru gospodine” (editată, ca şi altele cercetate de noi, de „Comisiunea pentru sporirea consumului de zahăr” se arată că sunt ţări, cum ar fi Anglia, Danemarca, Statele Unite din America, Australia şi altele, unde fiecare om, cât de sărac, mănâncă în fiecare zi, cel puţin 5 — 6 bucăţele de zahăr. Şi locuitorii acestor ţări, sunt cei mai sănătoşi şi mai voinici din lume şi trăiesc o viaţă mai lungă decât oamenii noştri, care uneori nu gustă cu lunile zahăr, sau alte dulciuri.

DIVERSE DESPRE ZAHĂR

Când ai crampe de stomac,

Despre junele asta nu spuneţi că-i dulce ca... zahărul? (Aveţi cumva altă comparaţie?)

Dar privind aceste trei girls-uri, nu spui că sunt dulci ca zahărul, etc., etc.?

Sărutarea culeasă de pe asemenea buze, cu ce vrei s'o asemeni? N'ai să spui altfel decât că e... dulce ca zahărul!

Când miroase urât în casă, afumaţi cu o bucăţică de zahăr ars. Dacă vrei să păstrezi florile proaspete, pune în vas câteva bucăţele de zahăr.

Îngheţata de zahăr ars e delicioasă.

Când îţi vine un musafir în casă, îl serveşti cu dulceaţă, cu o prăjitură, cu o cafea dulce.

Un desert excelent este „laptele de pasăre” făcut din ouă şi zahăr. Repenele galben e în adevăr dulce, dacă-l presari cu zahăr.

SUPE DULCI

Daţi copiilor supe dulci.

Iată două-trei reţete:

Supă de fructe: 3/4 kg. fructe, doi litri apă, zahăr, coajă de lămâie, scorţişoare, vin, macaroane sau pesmete, o lingură făină de cartofi. Modul de preparare: se spală fructele, se scot sâmburii, se fierb în apă până se moaie, se strecoară prin sită, se pune zahăr, coajă de lămâie, un pahar cu vin, făină de cartofi şi se pune din nou la fiert. Se serveşte cu macaroane sau pesmeţi, caldă sau rece, după gust.

Supă de ciocolată: 250 grame ciocolată vanilată, doi litri lapte, zahăr, două ouă, pâine albă. Mod de preparare: se amestecă ciocolata cu laptele şi zahăr şi se pune la fiert. Înainte de a se servi la masă, se leagă cu gălbenuş de ouă. Apoi se adaogă albuşul bătut şi scorţişoară. Se poate servi cu franzeluţă prăjită.

Supă de bere: un litru şi jumătate bere neagră sau albă, zahăr, scorţişoară, coajă de lămâie, 1/4 litru lapte, două gălbenuşuri de ouă. Modul de preparare: berea se pune la fiert împreună cu scorţişoara; se scoate spuma. Se amestecă laptele cu gălbenuşul şi zahărul şi continuă mestecat când se toarnă în berea clocotindă. Se serveşte cu pâine prăjită.

ZAHĂRUL, MARELE PRIETEN AL COPIILOR

Am mai vorbit până acum despre zahărul în legătură cu copiii. Cei mici sunt marii prieteni ai zahărului, după cum acest aliment este marele prieten al copiilor, cari îl apreciază sub orice formă.

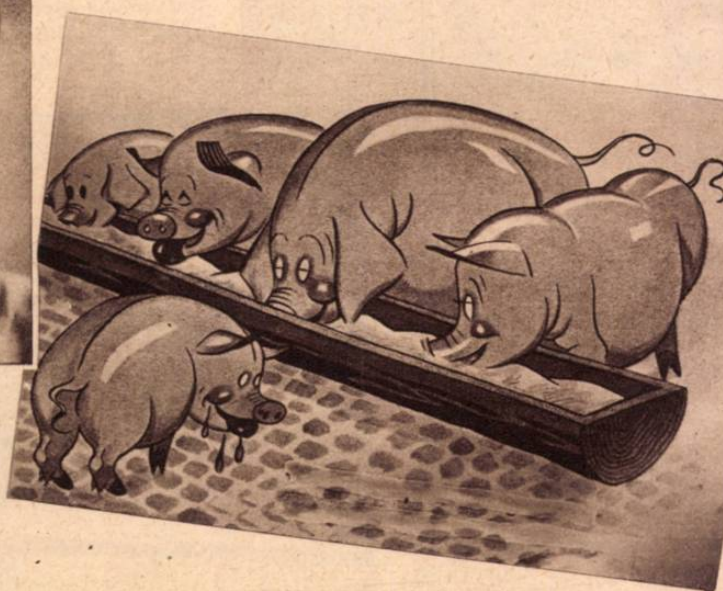
Nu e însă numai o dragoste... platonică: zahărul este necesar copiilor şi de aceea ei îl apreciază instinctiv.

Iată, de pildă, ce spune în această privinţă, d. dr. Manicatide, profesor universitar, marele nostru medic al copiilor:

„Zahărul sub toate formele, este o hrană fără de care copiii nu pot creşte sănătoşi şi vioi. Daţi copiilor mult zahăr”.

Despre valoarea nutritivă a zahărului ştiinţa a stabilit că:

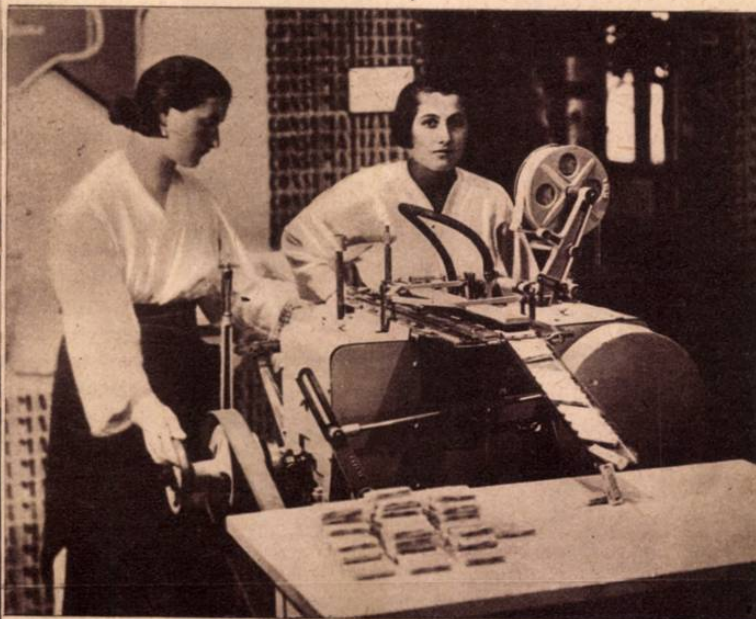
O bucată de zahăr cubic de 7 (şapte) grame, reprezintă 28 calorii, adică a 100-a parte din totalul kaloriilor necesare zilnic

HUMOR.... DULCE: Sfecla-i dulce, lucru mare. Ghiţică plânge, că el n'are...

Un slogan: „Consumaţi zahăr”, adoptat cu prilejul unei expoziţii a industriei româneşti la Cernăuţi.

O maşină folosită în industria românească şi care scoate zahărul ambalat în condiţiuni perfect igienice.

unui om matur, a 65-a parte din totalul caloriilor necesare zilnic unui copil de 10-12 ani în plină creștere. Deci, când copilul privește cu aviditate la zahăr, n'o face din lăcomie, ci pentru că organismul său în plină creștere, *cere zahăr*. Căci zahărul este hrana mușchilor și generatorul de energie al corpului omenesc. Acum doi ani s'a editat la Praga o carte intitulată „Das süße Abenteuer” („Aventura dulce”), o poveste pentru copii, extrem de amuzantă și prezentată în condiții tehnice remarcabile. În peste 50 de pagini, bogat ilustrate, autoarea Anna Maria Jokl, povestește cu mult humor, aventura a două sfecle până ajung zahăr.

ZAHĂRUL CA ALIMENT AL BUGETULUI...

...Dar ar fi atâtea de spus în legătură cu zahărul și despre acest aliment, încât nu am mai isprăvi. Așa că cele ce nu vom arăta în scris, vor completa sugestiv ilustrațiile cari însoțesc reportajul acesta. Nu vrem, însă, să oțim a arăta că zahărul este un extrem de prețios „aliment” și pentru... bugetul Statului. În prealabil, câteva date asupra producției și comerțului de zahăr la noi: Industria de zahăr din România, s'a dezvoltat frumos sub toate raporturile, în ultimii 60 de ani, fiind astăzi în stare să acopere de 3½ ori, nevoile consumului intern. În România zahărul se vinde cu preț unic pe întreaga țară, preț care este controlat și impus de ministerul economiei naționale. Comercianții se aprovizionează prin intermediul societății pen-

tru „Comerțul Zahărului”, care organizează vânzarea în întreaga țară. Societatea posedă numeroase depozite de desfacere (peste 300), de unde comercianții se aprovizionează la prețurile oficiale. Principalul beneficiar al industriei de zahăr în România, este Statul, căci la consumul actual, destul de redus, *Statul încasează sub formă de taxe de consumație, cifra de afaceri, transporturi pe C. F. R., impozite, etc. 17,15 lei la kg. de zahăr*, ceea ce face aproape 1½ miliarde de lei, din valoarea totală de 2½ miliarde, a zahărului vândut în cursul unui an.

ZAHĂRUL, UN... CUMULARD

Din expunerea noastră de până aci se pot trage cât de multe concluzii interesante asupra zahărului, dintre cari, însă, cea mai însemnată este că e un... cumulard. În adevăr, gândiți-vă: E bun — ba chiar absolut necesar — ca să ne asigurăm sănătatea; e bun ca aliment, pentru că e... dulce; e bun când suntem bolnavi, pentru că ne ajută să luăm medicamentele; e bun când suntem obosiți, pentru că ne reconstituie forțele; e bun când suntem amărâți, pentru că ne mai... îndulcește vieța; e bun, pentru că ne stimulează aptitudinile sportive; e bun, în sfârșit, pentru că, mâncând zahăr, ajutăm Statul să-și acopere atâtea nevoi. Așa că, zahărul fiind bun la toate, e atât de bun, încât trebuie să-l mâncăm!.. A.

„Ideologie și afaceri”

Insemnări pe marginea lucrării d-lui
VICTOR ALBOTEANU

GENERAȚIA tinerilor economiști se mândrește — pe drept cuvânt — de câțva timp, cu un om, care studiind cu perspicacitate și talent ansamblul problemelor economice mondiale, știe să le prezinte straturilor largi ale populației într-o formă populară, atrăgătoare și în același timp științifică, raportându-le la realitățile economiei românești.

D. Victor Alboteanu — căci de d-sa este vorba — după o lungă activitate pe tărâm economic, în presa cotidiană, a scos de curând de sub teascurile tiparului, o carte care face cinste atât literaturii românești în genere, cât și celei de specialitate.

„Ideologie și afaceri”... (A. B. C.-ul economiei naționale) nu relevă, cum s'ar putea crede, o tendință, ci o întreagă concepție, din care derivă soluțiile prompte ale tuturor problemelor economice. Dincolo deci, de viziunea care orientează repede, competent, bogat și clar, în aceea boare vagă și nebuloasă, care este economia contemporană, stă conceptul original, formulat în titlul însăși al volumului.

Cartea d-lui Victor Alboteanu tratează pe larg o serie de probleme, pe cât de importante pe atât de interesante. Naționalism economic; necesitatea dirijării economiei naționale; organizarea economiei românești; economia altor state; problema expansionismului economic — iată câteva din cele mai actuale probleme ale economiei politice, ce sunt tratate cu pricepere, simplitate și clarviziune în volumul „Ideologie și afaceri.”

Autorul „A.B.C.-ului economiei naționale” a dat dovada unui spirit de pătrunzătoare intuiție a realităților economice și fără a se pierde în nenumăratele teorii și enunțări grele și inutile, a desbătut problemele economice pe un plan de cercetări sigure.

Concepția practică a cărții se vede din citirea oricărui capitol din interesanta lucrare a d-lui Victor Alboteanu. Cităm pentru exemplificare, un fragment caracteristic:

„Studiile cari se fac în momentul de față în țara noastră, în direcția economică și financiară, sunt foarte serioase. Volumele studiate sunt masive, impunătoare și asigură binevoitorului care își permite să le parcurgă o diplomă. Rămâne însă, de văzut dacă această diplomă servește respectivului lecții asupra

conduitei unui bun comerciant, a unui bun industriaș, sau asupra formării spiritului unui element activ în economia națională.

D. Victor Alboteanu

N'am întâlnit în nici un manual răsfoit, un capitol în care să se fi vorbit despre politețea cu care trebuie să fie servit un client; n'am întâlnit nicăieri accentuarea că „A SERVI este egal cu A VINDE”, sau este egal cu a-ți face afacerile. Dimpotrivă ecuații economice sau șarade financiare preocupă obligatoriu un tineret, care mai curând s'ar putea ocupa serios cu dezvoltarea unor aptitudini în sens practic.

Nu este inutil câteodată să știi să învești brânza cumpărată de client sau să-i prezinți cu aparențe cât mai plăcute o marfă cumpărată în prăvălia ta. Economia dirijată nu înlătură tradiția.

În cadrul organizării actualei economii, ar fi bine să revină cu multă atenție asupra acestui punct, care ar putea fi esențial: formarea unui spirit negustoresc practic, care se dovedește din ce în ce mai util în cadrul unei industrii românești. Ne trebuie seriozii întregii de intermediari de valoare, conștienți de rolul lor și mai ales de importanța care li se atribuie în regimurile economice dirijate.”

Plecând de la asemenea premise sănătoase, d. Victor Alboteanu a scris o carte a cărei lectură este instructivă și plăcută în același timp, iar stilul literar al lucrării o situează în rândul celor mai prețioase cărți practice ce s'a scris în ultimii ani.

L. BIC

CRONICA CINEMATOGRAFICĂ

FILMUL ROMÂNESC „SE APRIND FĂCLIILE”

CU D-RA NUTZI DONA IN ROLUL TITULAR

Zilele acestea se turnează ultimele scene ale filmului românesc „Se aprind făcliile” după romanul d-lui N. Porsenna. În curând publicul va avea prilej să vadă pe ecran, alături de d-l George Vraca și alți artiști renumiți, pe d-ra Nutzi Dona, dela Opera Română, în rolul titular.

D-l N. Porsenna a avut fericita inspirație ca dintre numeroasele candidate ce s'au prezentat să aleagă pe d-ra Nutzi Dona pentru rolul principal Sanda Mincu Norieanu din filmul de mai sus, găsindu-i mari posibilități dramatice pentru acest rol. Într-adevăr, alegerea a fost dintre cele mai fericite.

Interpreta rolului întrecându-se cu concepția autorului, complexitatea rolului dă puțință acestei eminente artiste să străbată toată gama simțimintelor omenesti: dela ingenuitate la lirism, dela melancolie la patetic profund, unde talentul ei se des-

fășoară în plin, atât în interioarele elegante ale filmului cât și în exterioarele pitorești din Snagov, Mamaia și Sinaia; apoi apariția d-rei Dona, în toalete de un gust și eleganță rafinate, va stârni senzație.

D-ra Nutzi Dona, fiica Generalului Dona, cunoscutul scriitor ce semnează sub pseudonimul *Glucurul Dinu*, este laureata Conservatorului Regal din București, — clasa D-nei Maria Filoti — și și-a completat studiile la Paris, urmând dicțiunea cu *Jeanne Lion*, și cu *Henri Beauxleux*, demn urmaș al lui Antoine... Canto cu d-ra Dominique, creatoarea Operei „Favorit”; baletul cu maestrele: *Matilda Ksesinscha* și *Egorovva*, din baletul Daidilov. Astăzi e balerină, și primă solistă la Opera Română. Este explicabil de ce publicul românesc așteaptă cu nerăbdare premiera noului film românesc și apariția d-rei Nutzi Dona pentru a verifica încă odată contribuția elementele românești și în acest domeniu artistic. După câte spun specialiștii cari au văzut proiectată prima copie, acest film va alcătui senzația artistică a anului.

CITIȚI

AVENTURA

Colecția romanelor de aventuri.

Apare în fiecare 15 ale lunii.

Citiți în fiecare săptămână „Medicul nostru”

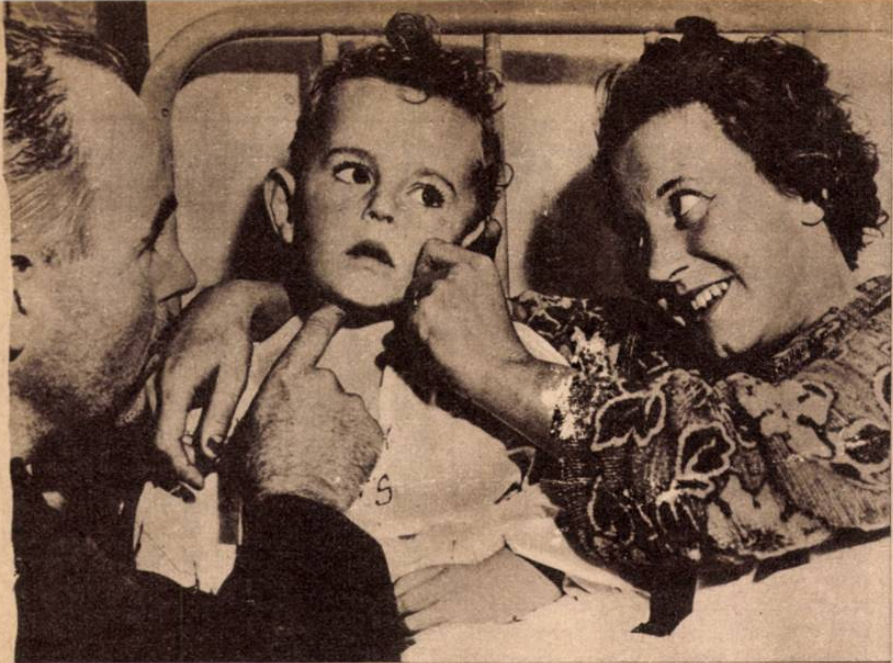
Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicnuit.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: 1 an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: 1 an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului poștal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: 1 an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tarif de publicitate: Lei 15 linia c. 5; pagina Lei 12.000; ½ pagină, Lei 6000; ¼ pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la adresa revistei. — Plata taxelor poștale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585/929

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5 — 7 — 9. Telefon 3-84-30. Căc. poștal: 4083. Prețul abonamentelor: în țară: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

NU ȘI-AU LĂSAT COPILUL SĂ DOARMĂ

← Părinții micuțului Donal Martin, în vârstă de doi ani, din San Francisco, și-au dat osteneala, timp de mai multe ore, să nu-și lase copilul să adoarmă. Băieșul înghițise 10 tablete somnifere și doctorii au ordonat să nu fie lăsat să adoarmă timp de patru ore, până ce aceste tablete vor deveni imune pentru organismul lui.

CURIOZITĂȚI DIN TOATĂ LUMEA

CONTRA CĂLDURII!

D-ra Milly Gloor din Neuchâtel (Elveția) a experimentat un nou aparat, menit să aducă răcoare în zilele caniculare. Va avea oare succes?

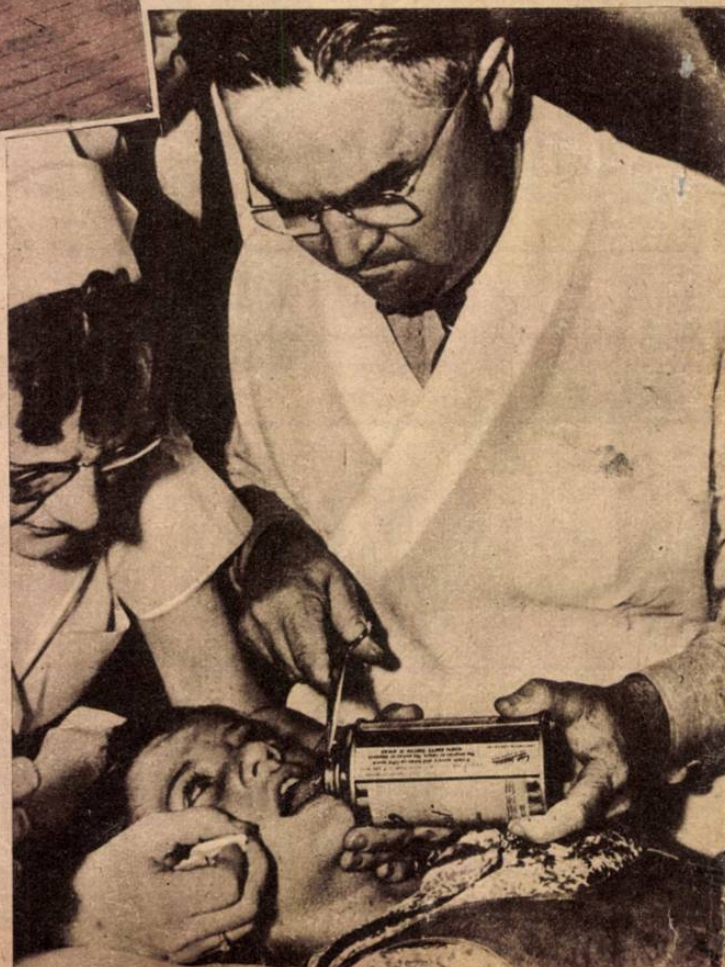

FRUMUSEȚE DUPĂ MĂSURĂ!

La concursul pentru alegerea „Miss Californiei” s'a întrebuințat tabela de sticlă cu măsurile clasice, spre a ușura misiunea membrilor juriului.

ACEST „DANS” A CĂPĂTAT PREMIUL ÎNȚĂI!

← Dansul american la modă se numește „Jitterbugs”, și se spune că s'ar asemana foarte mult cu răposatul Charleston. Spre a-l dansa cât mai bine, partenerii trebuie să fie foarte elastici — după cum arată și fotografia noastră. La concursul de dans dela expoziția newyorkeză au luat premiul întâi perechea Jim Rennan și Tessie Fekan, pe care-i vedem, în timpul dansului.

NU VA MAI BEA NICI- ODATĂ DIN BIDON.

Joan Viehl, de 7 ani, din Los Angeles a încercat să bea dintr'un bidon de metal, și n'a mai putut scoate limba din deschizătură. A fost nevoie de intervenția medicului, care i-a tăiat bidonul din jurul limbii.

CHINEZI INTRECÂN- DU-SE LA MANCATUL GOGOȘILOR.

← O fotografie veselă a unui grup de chinezi dela expoziția Golden Gate din San Francisco, care au încheiat o prinsoare pentru cel mai mare consum de gogoși.

ANUL XIII No. 659

5 SEPTEMBRIE 1939

10 LEI

Război!

FOTOGRAFII DIN ȚARĂ

D-l General Paul Teodorescu, ministrul Aerului și Marinei la locul demonstrației.

DI. Col. Pălângeanu, președintele F. R. A. și d-l Colonel Grigoriu, președintele clubului sportiv Predeal, în fața trofeelor.

În ziua de 1 Septembrie a avut loc o demonstrație de apărare pasivă, la postul central de pompieri, organizată pentru ofițerii din Ministerul Aerului și Marinei și familiile lor. În fotografiile noastre :

D-l General aviator Stoicescu, încercând masca de gaze.

La instrucțiunile de apărare pasivă iau parte cu acelaș interes, două generații : mama și fiul.

La Predeal s'au desfășurat, sub auspiciile societății sportive din localitate, mari concursuri atletice.

În fotografiile noastre :

O admirabilă săritură cu prăjina.

SFEȘTANIE LA OPERA ROMÂNĂ

La sfârșitul săptămânii trecute a avut loc sfeștania pentru deschiderea stagiunii Operei Române. Iată-i pe d-nii ministru Ion Marin Sadoveanu și maestrul Georgescu, directorul Operei, asistând la slujbă.

← Cursa de obstacole.

LÍNÍÁ MAGINOT

REPORTAJ FOTOGRAFIC

Astăzi, când ireparabilul s'a produs, când gurile de tun au început să vorbească, problema apărării țărilor se pune în mod acut. Toate țările au luat măsurile pe care le-au crezut de cuviință și în concordanță cu posibilitățile lor materiale.

Franța a construit celebra linie Maginot, despre care fiecare a auzit câte ceva. Reportajul nostru fotografic prezintă o serie de fotografii exclusive, luate în subteranele liniei Maginot.

La intrarea în subteranele Maginot, un soldat francez stă de veghe.

În momentul în care s'a dat alarma, soldații părăsesc cazarmele și intră în subterane.

Subteranele liniei Maginot sunt adevărate orașe. Pentru transportul trupelor dintr'un colț în altul al coridoarelor, se utilizează trenuri speciale, electrice.

Cu toată primejdia războiului, soldații aflați în subterane, încrezători în rezistența lor, sunt veseli și surâd viitorului.

← Totul e electrificat. O uriașă uzină electrică, din cele mai moderne, produce curentul electric necesar. Câte din orașele lumii n'ar dori să aibă uzine electrice asemănătoare?

→ În timp ce dedesubt oamenii stau la pândă în casele moderne, sus, la suprafață, doar sârma ghimpată, prin care trece curentul electric și bucăți de șine înfipte în pământ, marchează locul peste care nu va putea trece nici un soldat străin.

Viața în subteranele liniei Maginot este tot atât de confortabilă ca și într'un oraș modern. Iată un grup de soldați francezi, făcându-și toaleta, în subterane.

Turela ce iese din zidurile groase de beton și fier, constituie poarta prin care vor ieși proiectilele.

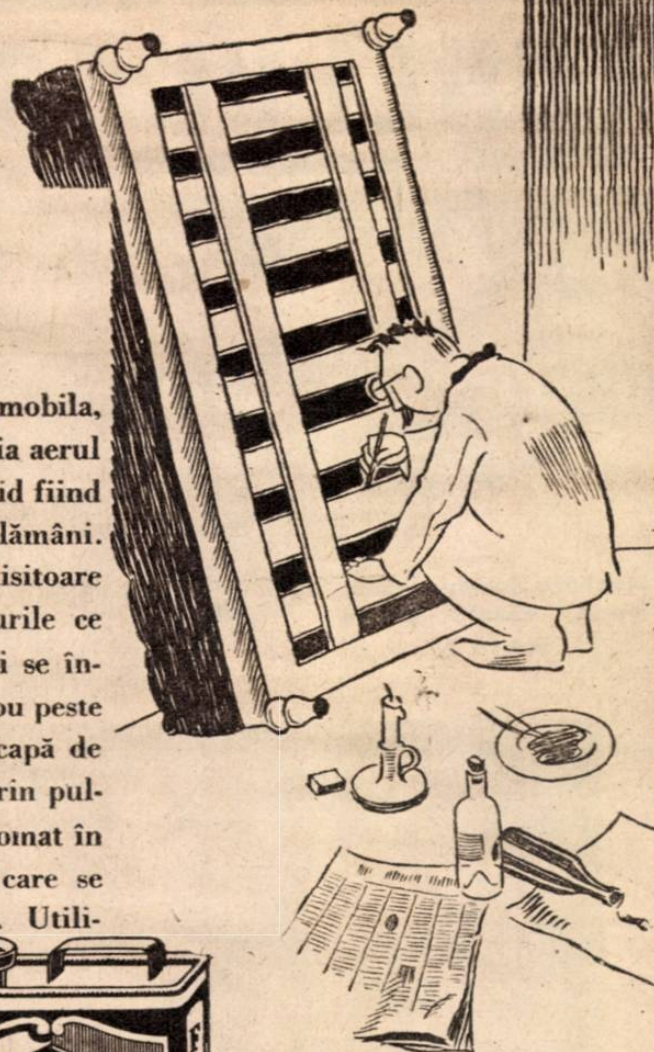
Soldatul din fotografia noastră face exerciții de tragere prin forăstruici speciale, aflate în subterane. Să nădăjduim că această activitate războinică se va limita doar la exerciții...

Hrana soldaților ce fac de gardă la linia Maginot, constituie una din preocupările principale ale conducătorilor armatei, deaceia o bucătărie electrică, modernă, a fost instalată la zeci de metri sub pământ.

A STÂRPI PLOȘNIȚELE CU ACID...

înseamnă a păta și a deteriora mobila, a-ți arde mâinile și a pestilența aerul din casă, gazele emanate de acid fiind vătămătoare pentru ochi și plămâni. E și o muncă migăloasă, costisitoare și ineficace, fiindcă în cuiburile ce rămân nedescoperite, paraziții se înmulțesc rapid, năvălind din nou peste tot. Lichidul FLY-TOX vă scapă de pacostea ploșnițelor fiindcă prin pulverizare pătrunde în mod automat în absolut toate crăpăturile în care se ascund cuiburile paraziților. Utilizați FLY-TOX!

FLY-TOX

TREI SĂPTĂMÂNI DE CURĂ FORFETARĂ LA **BUDAPESTA** METROPOLA BALNEARĂ

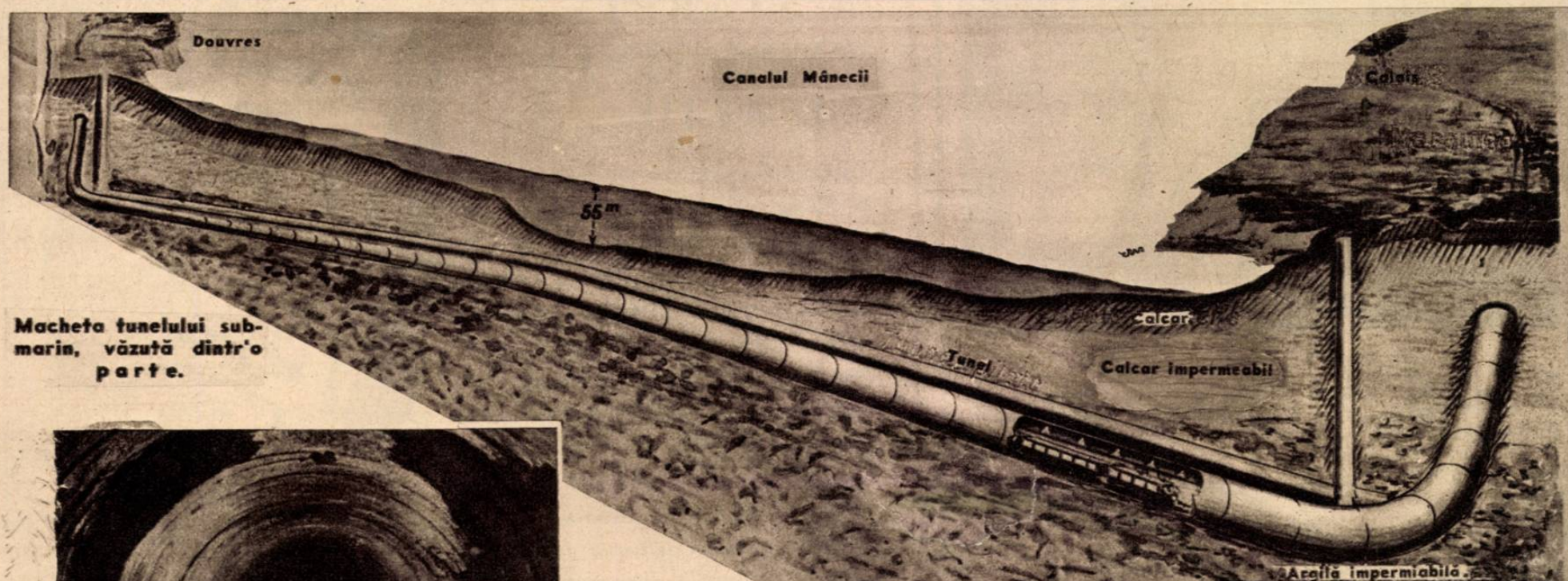
VIZA GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CĂILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚĂ ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ ÎN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE ME-
DICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE
DESCHIS TOT ANUL

PLATA ÎN LEI LA TOATE AGENȚIILE
SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM

„ROMÂNIA”

ÎN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I, 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

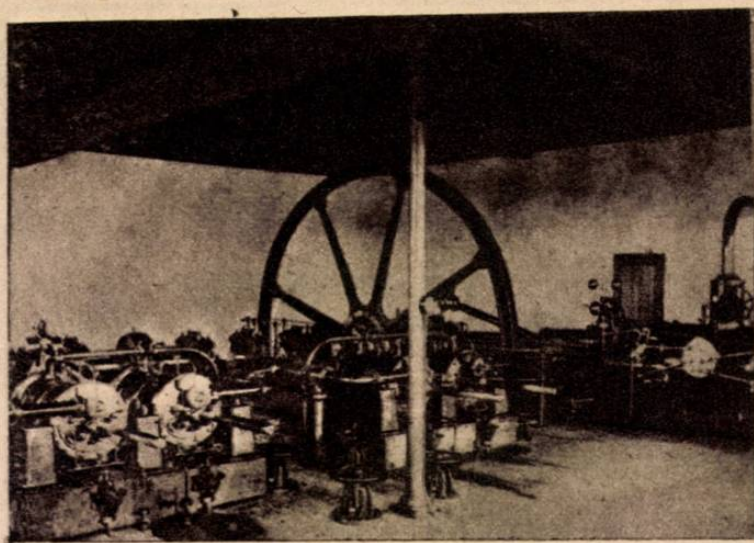
TUNELUL SUB CANALUL MÂNECII

Macheta tunelului sub-marin, văzută dintr-o parte.

Fotografia unei galerii clădită în 1880—1881. Ea a fost luată în Noembrie 1918 și dovedește că galeria a rămas intactă.

Un atelier pentru aer comprimat în uzina din Sangatte.

PROIECTUL tunelului sub canalul Mânecii a intrat în marele curent al ideilor în fața cărora obstacolele vor ceda, mai curând sau mai târziu. Tunelul se va face. El e obligator, e fatal, ca și Suezul. Acestea sunt cuvintele fostului ministru francez Yves Le Troquer. Astăzi în Faubourg-Saint-Denis 175 se află o casă de lemn, cu un singur etaj. O firmă mică poartă această inscripție:

SOCIETATE CONCESIONARĂ A CĂII FERATE SUBMARINE ÎNTRE FRANȚA ȘI ANGLIA.

Le Troquer a fost președintele Comitetului francez al tunelului, care are, astăzi, în frunte, pe un alt om de acțiune: M. Dautry.

SUB BONAPARTE

Au trecut mai mult de cinci generații, de

Inginerul francez Michel Chevalier, fondatorul, în 1875, al societății franceze a „Căii ferate submarine între Franța și Anglia”.

prim-consul, și James Fox, șeful partidului Wigh, partizanul alianței cu Franța, au aprobat proiectul săpării unui drum postal submarin, între Douvres și Calais.

Inginerul francez Mathieu, care a propus acest lucru, nu bănuia, că peste 137 ani, cele două țării, devenite amice și aliante, vor continua să studieze această problemă.

Cauza acestei încetinelii este tradiția, care a devenit un obicei. Marea Britanie este o insulă, iar insularii, cel puțin cei născuți înainte de dezvoltarea aviației, continuă să creadă că marea îi păzește. Dacă am fi avut acest tunel în 1914, războiul ar fi fost scurtat cu doi ani și cine știe dacă am fi avut, în genere, războiul. Aceasta a fost părerea mareșalului Foch. Dar n'a fost părerea Comitetului de Apărare Imperială Britanică. Acest comitet s'a opus, din 1822, la construcția tunelului.

SUB DOMNIA REGINEI VICTORIA

Bonaparte, Cauza tunelului e pierdută?

De loc. Dar toată lumea cunoaște pe englezi. Ei își schimbă foarte încet ideile. Care a fost politica britanică de după războiu? Legea pentru crearea unei armate permanente a venit după o serie de experiențe crude. Să așteptăm, deci, momentul când Anglia va vota legea tunelului Mânecii. Se pare că acest moment nu este prea depărtat. Sunt ani de zile de când li se vorbește mereu de această idee. În anul 1862, regina Victoria era de acord. Marea suverană, care petrecea fiecare iarnă

Firma sediului societății franceze a tunelului.

la Nissa, își dăduse consimțământul ei proiectului inginerilor partizani canalului care să lege Anglia de Franța.

Până la 1876 au avut loc negocieri diplomatice între Downing Street și Quais d'Orsay; ele au ajuns

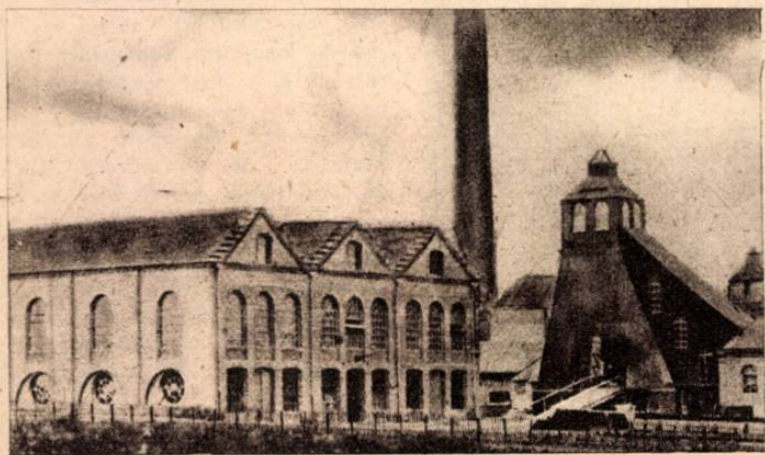
Inginerul Bertin, secretarul general al comitetului francez al tunelului.

la un acord oficial între cele două state, nu numai asupra principiului tunelului, dar și asupra „tuturor chestiunilor internaționale cari ar fi putut fi ridicate din cauza construirii și exploatării sale”.

S'a crezut că planul a fost acceptat. S'au format două societăți, una la Paris și alta la Londra. Societatea franceză a obținut în mod legal, în anul 1875, concesiunea lucrărilor până la mijlocul strămtorii precum și exploatarea liniei. Societatea britanică mai așteaptă — autorizația parlamentului Majestății Sale Britanice. Aceste societăți au cheltuit milioane cu diverse studii, prospecte, planuri, sondagii și construcții.

Până la războiu, s'a putut vedea la Sangatte, uzina franceză destinată să fabrice aer comprimat, datorită căruia trebuiau să se foreze „tuburile” submarine. În 1880-1881, societatea engleză a săpat în stratul impermeabil din Abbots din Cliff o galerie de încercare de 2 kilometri care, în 1918, era încă într-o stare excelentă, cu toate că n'a fost întreținută.

Această galerie a fost înăugurată de conducerea lui Channel Tunnel Company cu mult fast. S'a dat un ceaiu la care au asistat personalități eminente ale lumii britanice. Au asistat numeroase doamne iar bufetul era foarte bogat.

Uzina de aer comprimat, ridicată în 1881—1882 la Sangatte (8 klm. departe de Calais).

La acest *five o'clock tunnel party*, lordul Gladstone a discutat cu prietenii despre utilitatea tunelului. Așa cum unii credeau că apa va pătrunde prin pereții tunelului, Gladstone, fără să spună un cuvânt, a luat un chibrit și l-a freat de perete. O flacără luminoasă țâșni din chibrit și celebrul șef, al liberalilor își aprinse țigara. Astfel, marele orator, a vrut să demonstreze impermeabilitatea pereților.

Dar evenimentele din Egipt au turburat atmosfera dintre cele două țări și Comitetul Apărării Britaniei s'a pronunțat împotriva tunelului, care i s'a părut periculos.

Sunt 57 de ani de atunci și comitetul nu și-a schimbat încă părerea

PARIS — LONDRA IN CINCI ORE

Între Douvres și Calais se întinde o masă omogenă de 60 metri diametru de pământ impermeabil, numit cenomenian: în acest strat va fi săpat tunelul lung de 60 kilometri, dintre cari 39 sub apă. Tunelul ar începe la Sangatte, în apropiere de Calais și s'ar termina lângă Shakespeare Cliff, nu departe de Douvres. O coincidență: acesta e traiectul urmat de Blériot, acum 30 de ani când a trecut, primul, canalul în avion. Două tuburi paralele sunt prevăzute, la fiecare 15 metri de galerii transversale. Problema ventilației nu prezintă nici-o greutate, după spusele tehnicienilor. Inginerii britanici și francezi sunt de acord că exploatarea va renta chiar din primul an. Dacă cheltuielile vor fi de cinci

miliarde franci, rentabilitatea va fi de 9% chiar dela început. 550 milioane venituri în primul an, față de 93 milioane cheltuieli.

Dacă se adaugă că pe canal, marea e nefavorabilă 220 de zile pe an și că prețul preț pentru traiectul submarin va fi cu 20% ieftin decât cu vaporul, atunci se evidențiază toate avantajele unei legături directe între Londra și Paris, cu un tren care va face acest drum în cinci ore.

ARGUMENTUL FERMIERILOR BRITANICI

Se spune că Macdonald, fostul prim-ministru, a exprimat doleanțele fermierilor din sud-estul Angliei atunci când a spus că laptele adus din Franța va sosi la Londra înaintea laptelui lor, datorită tunelului.

Marina comercială a fost, o vreme, împotriva proiectului. Când s'a stabilit, că trenul va transporta numai 400.00 tone mărfuri pe an față de 700 milioane tone transportate de flotă, armatorii au înțeles că trenul va servi numai la transportarea călătorilor, adică două milioane pe an.

Dar obstacolele rămase în calea tunelului sunt în primul rând, scepticismul publicului și apoi opoziția guvernamentală britanică manifestată la 29 Mai 1930 printr'un vot al Comitetului Apărării Naționale Imperiale.

Totuși, în acea vreme, s'a produs un fapt caracteristic: pentru prima dată, la începutul anului 1930, comisia britanică a tunelului, compusă din

M. Baldwin, Lloyd George și Macdonald, a dat un vot favorabil pentru rezolvarea problemei.

SUPREMA VERIFICARE

Totuși, există o îndoială dacă se va putea săpa tot stratul submarin. Cum se poate face o demonstrație?

Mai întâiu săpând un tunel mai mic. Astfel, s'ar putea controla traseul propus. În afară de aceasta, galeria de încercare ar permite evacuarea apelor și înșfășit să se atace șantierul definitiv în câteva puncte deodată, prin ramuri oblice.

Una din problemele esențiale ale străpungerii este evacuarea a trei milioane metri cubi de pământ. O parte ar fi utilizată pe loc pentru fabricarea cimentului, dar cea mai mare parte ar trebui scoasă. Un antreprenor francez a sugerat un procedeu ingenios: în loc să se trimeată pământul săpat spre coastă pe linia ferată, să se arunce direct în mare prin plafonul tunelului. După părerea inginerilor francezi, s'ar reduce cu o treime durata și costul lucrărilor. În aceste condițiuni, s'ar putea să ajungă patru miliarde ca să se realizeze legătura între insulă și Europa.

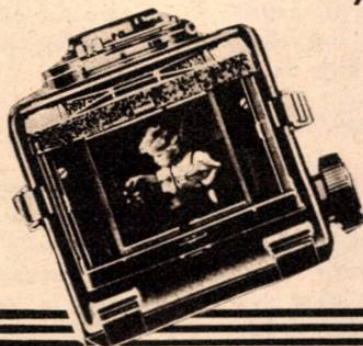
De câteva luni, Anglia și-a luat multe obligații pe continent și asistăm la o schimbare radicală a a politici externe tradiționale. Se poate deduce oare că ostilitatea împotriva lui Channel Tunnel s'a schimbat în simpatie? Viitorul ne va dovedi acest lucru.

Imaginea din vizor mare și clară ca cristalul

vă arată — chiar înainte
de expunere — astfel cum
va apărea subiectul pe
film, în timp ce renumita
optică VOIGTLÄNDER
desenează imaginea cu
precizie desăvârșită.

Apoi:

blocarea automată
pentru fiecare
poză, cu contor/vizor-
cadru pentru sport și
casetă pentru filtru galben și
exponometru.

Voigtlander BRILLANT V 6

DIN PRICINA TEMPERAMENTULUI ACTORII ROMÂNI LEȘINAU IN SCENA

MATEI MILLO A PUS CAPĂT CONDAMNABILELOR EXAGERĂRI

NU numai prejudecățile sociale, neexistența unui public numeros care să fi simțit nevoia teatrului, istoria sbuciumată a Principatelor Române, unde firesc actele se desvoltau anevoe, au contribuit să facă atât de grea viața actorului român de acum o sută de ani.

Dar chiar arta propriu zisă a actorului, îi pune viața în pericol. Suntem în vremea interpretărilor exasperate, influență a Școalei grecești a lui Costache Aristia. Actorii dădeau ochii peste cap, urlau din fundul răunchilor, a buzau de o gesticulație, largă, sughițau lugubru, trăgeau cuvintele. Ce mirare că în asemenea condițiuni, sănătatea lor se resimțea și că, nu odată, sforțarea aceasta scenică le-a căsunat accidente cu urmări funeste!

UN ACTOR CARE LEȘINĂ

Prototipul actorului de pe vremea aceea era unul Ioan Curie. Ce n'a făcut Curie în viața lui! Intre altele și teatru.

Intr'un rând a jucat pe Saul din tragedia cu acelaș nume a lui Alfieri. Actorul a intrat atât de

mult în pielea personajului, rolul l-a obosit într'atâta, încât după o scenă „tare”, în urma țipetelor de rigoare, Curie a leșinat în scenă.

Ca să-și revină, a trebuit să i se ia sânge dela amândouă brațele, operație foarte grea, întrucât sângele, revoltat, se vede, nu voia să iasă din vine. Și numai cu multă greutate a țâșnit sângele actorului-martir, despre care, pe bună dreptate — „Curierul Românesc” — al lui Eliade, a scris că, „și-a vărsat sângele pentru cinstea teatrului românesc”.

In „Paraponisitul”.

In „Paracliserul”.

Și numai mulțumită constituției sale rezistente actorul Curie, a continuat să joace, cu acelaș patos, un moment nedomolit, ca să nu riște a fi socotit ca unul care și-a pierdut talentul. Mai târziu, Curie adus de valurile vieții, a făcut, pe jos, drumul dela Veneția la Paris. Fire de aventurier...

UN AMURG INFLĂCĂRAT

Unul dintre primii amorozi ai teatrului românesc a fost N. Diamand. Era înzestrat cu atâta temperament, încât ceilalți actori se fereau să aibă scene prea tari cu el, în asemenea cazuri viața fiindu-le în pericol. Căci adevărată fiară era acest Diamand pe scenă. Când vorbea, tuna, iar când avea un adversar în scenă, vai de capul actorului care-i era partener: se pregătea să fugă din scenă, când „nebunul o lua razna”. Un actor, Lăscărescu, spunea — după cum relatează Ollănescu Ascanio — despre Diamand: „Nu dați cumva nebunului vre-un cuțit în mână, că e în stare să mă omoare, când i s'o urca sângele la cap!”. Dar plinul de temperament Diamand tot a pățit-o într'o zi, victimă a propriei sale exaltații. Juca pe Seid din „Fanatismul” lui Vol-

In „Baba Hârca”.

Matei Millo în „Barbu Lăutarul”.

taire și a urlat atâta, încât i s'a făcut rău, a dat ochii peste cap, începând să mormăie. Nu mult după aceasta, a înnebunit deabinelea.

UN ATAC DE APOPLEXIE

După ce a jucat rolul lui Kadem din „Furiosul”, Austi Cronibace, unul din cei mai cunoscuți actori dela începutul teatrului românesc, a fost victima unui atac de apoplexie, care i-a adus moartea.

Mulți au fost de părere că Cronibace ar fi fost otrăvit de niște actori italieni, cari se temeau de concurența pe care le-o făcea Cronibace, unul din actorii cari se bucurau de simpatia publicului bucu-reștean.

Amănuntul acesta are darul să ne lumineze atmosfera din vremea aceea, când teatrul românesc, în fașă, avea de luptat cu actorii de operă italiană, cari atrăgeau în special boierimea, aceasta din urmă ocolind reprezentațiile românești. Bănuiala trebuie să fi fost neînte-meiată, dar totuși ea a fost cu puțință, și mulți nu s'au îndoit că italienii l-au omorât pe Cronibace.

CONCURENȚA

În legătură cu această aprigă concurență, o întâmplare, aceasta neîndoișo adevărată, ne aruncă o puternică rază de lumină asupra unei triste epoci — epoca de eroism — a teatrului românesc.

Prin 1845 — 1846, juca la București o trupă de operă, sub conducerea Henrietei Karl, care, prin succesele obținute, fiind încurajată de înalta societate, făcea mult sânge rău bietului Costache Caragiali, care se lupta din răspuțeri la conducerea teatrului român. Cu multă reclamă s'a anunțat o reprezentație în beneficiul tenorului Riciardi, una din stelele trupei italiene. Biletele se luaseră cu asalt, căci reprezentația cu piesa „Lucia” era socotită un adevărat eveniment.

(Continuare în pag. 17)

Bucureștii

TRĂIT ȘI POVESTIT DE SCRITORII ROMÂNI

DACĂ sunt orașe specifice pentru o întreagă provincie geografică, lași de pildă, — Capitala — reprezintă un mozaic al tuturor specificurilor provinciilor noastre. Oltenia, Muntenia, Moldova s'au format în virtutea unui principiu de selecțiune naturală, regională și ele reprezintă un tip pur și ușor de recunoscut în specificitatea solului și a climatului nostru: Bucureștii deși are un specific al său, e mai greu de limitat, mai greu de închis într-o formulă. În componența parfumului care îi face atmosfera specială s'au înșinuat atâtea mixturi și orașul a primit atâtea influențe variate, încât nu poate fi delimitat și pecetluit ca o provincie. Totuși ce farmec propriu și specific păstrează această anarhică și dezordonată Capitală, ce unitate de atmosferă, după atâtea încrucișări și influențe! Trebuie să iubești orașul ăsta, amestec de raia balcanică și de spilcuială occidentală, ca să-l poți cunoaște și pătrunde. Trebuie mai ales să circuli prin el, dar ca pieton, nu ca automobilist!

Când ajungi să-i cunoști mahalalele și bulevardele, maidanele însoțite și casele cu grădiniță, nu se poate să nu te simți cucerit. Cred că nici un oraș din lume nu realizează acest deconcertant joc de contraste, ca să găsești în el în spatele unui somptuos zgârie-nouri, căsuța patriarhală și bberească care se răsfăță, ca un conac dela țară, împrejmuită într-o imensă grădină; o casă fără etaj, cu odăi mari și spațioase, cu nu știu ce aspect odihnitor din alte timpuri.

Deasemeni un specific al acestui oraș cu antecedente orientale este intimitatea (care azi începe să dispară) a caselor și a străzilor. Cetățeanul în genere trăia în grădină și pe stradă, ca în toate orașele cu cer mediteranean și soare mult.

Și scriitorii noștri s'au ocupat de Capitală. Mă ispitește să fac, cândva, un istoric al scriitorilor vechi și noi cari au dat în cărțile lor un loc de frunte Capitalei, cari au integrat-o

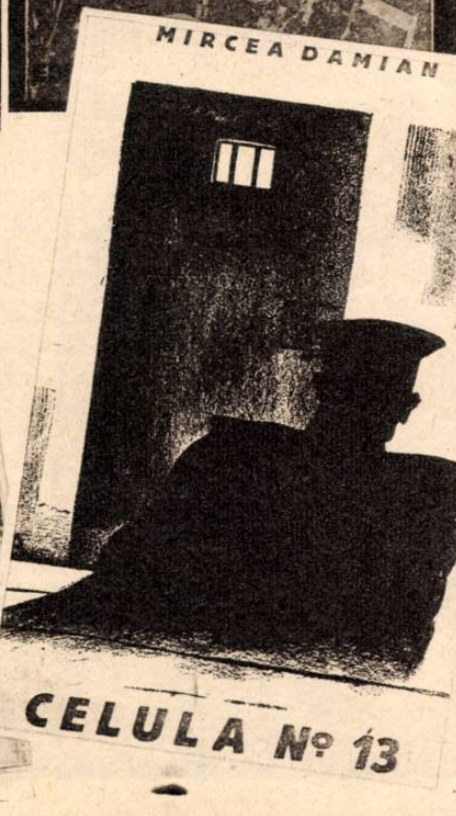
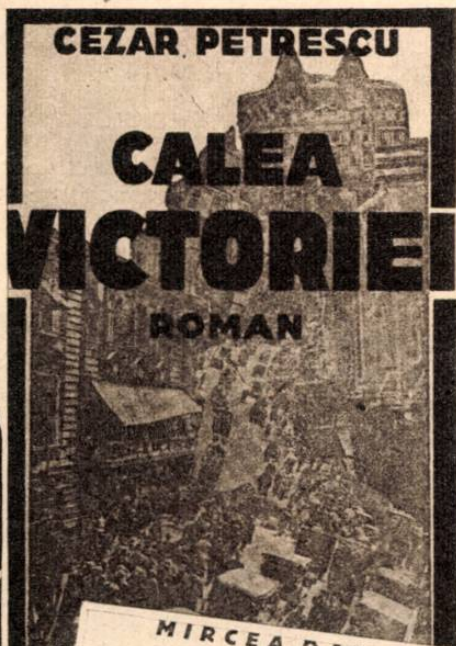
Una din străzile Bucureștilor care a fost izvor de inspirație pentru cei mai mulți dintre scriitorii noștri.

„Calea Victoriei” zugrăvită de dl. Cezar Petrescu, în romanul dumisale.

intinsese fabrica de bere Luther ca o nemțoaică grasă și acaparatoare. Pe dreapta, dela intrarea dela magazinele de mare și mică viteză ale gării spre bariera Regiei era o cârciumă, o fabrică de mezeluri, un depozit de cărbuni, o turnătorie, o fabrică pentru industria lemnului, și casa lui Hagiu, casa cu nebuni strivită în adăpostul zidului uriaș de fabrică. Dincolo de noi mai era un mîidan cu basculă publică, bariera drumului de fier și, peste barieră, magazinele și atelierile uriașe al manufacturii de tutun Belvedere”.

Mahalaua de acum 20 de ani se integrează în cartea d-lui George Mihail Zamfirescu.

adică textului și au făcut orașul să respire și să-și deschidă arterele prin paginile lor. Până atunci însă mă voi mulțumi să încrustez aici câțiva scriitori moderni cari au adus floarea de lână albă și stema Capitalei între foile copertei lor, ca să rămână acolo cu parfumul și strălucirea ei specifică.

Să începem cu „Jar” de Liviu Rebreanu a cărei acțiune se plasează în plină Capitală.

Iz arhaic și dens, dintr'un București de altădată aduce Matei Ion Caragiale în cartea, care în titlul ei, evocă și o biserică de vechi glorie domnească: „Craii de la Curtea veche”. În această carte e vorba de Podul de pământ: „Stam încă pe podul de pământ, Calea Plevnei”, sau de Cișmeaua roșie: „Am plecat împreună cu trăsura, am ieșit pe drumul Cotrocenilor, am ocolit jur împrejur orașul și pe înserate m'am întors pe la Capul Podului la Cișmeaua roșie”.

O evocare puternică și plină de savoare a mahalalei bucureștene, de acum douăzeci de ani, ne dă George Mihail Zamfirescu în „Maidanul cu dragoste”: Stam pe șoseaua Basarab, într-o casă mică, igrasioasă. Erau case puține pe Șoseaua Basarab și fabrici multe. Pe stânga se

pulsează laolaltă cu eroii, e vie și ușor de identificat. Ca un contrast de mediu opus acestei periferii, I. Peltz în „Calea Văcărești”, evocă cealaltă porțiune a periferiei Capitalei, cea cuprinsă între Abator, Lemaitre, Raion, Obor și strada Lipsani, tot păienjenishul de străzi: Calea Văcărești, Dudești, Bradului, Mircea-Vodă, Olteni, Călărași. Aci mai mult ca la G. M. Zamfirescu, strada, peisagiul ei, este integrat sufletului omenesc care colcăie pe maidane. I. Peltz a creat o configurație a mahalalei răstignită între Lemaitre, Raion și Sf. Gheorghe, i-a dat o stare civilă și o stemă în literatură. „Calea Văcărești” este strada care șerpuește între piața Sf. Gheorghe și Abator, dar este și o sinteză a gheto-ului bucureștean, pecetluit în paginile lui Peltz. Dacă M. G. Zamfirescu și I. Peltz s'au ocupat de mahalaua bucureșteană, cum s'a ocupat altădată V. Demetrius în „Orașul Bucuriei” de ea, — Camil Petrescu și Cezar Petrescu s'au ocupat, ca să zicem așa, de centrul ei monden.

Eroii din „Patul lui Proclus”, circula pe porțiunea Calea Victoriei-Regală-B-dul Brătianu. În romanul lui Camil Petrescu, actualmente directorul Teatrului Național, se găsesc chiar aprecieri critice de ordin edilitar: „Am luat-o

(Continuare în pagina 11)

Domnul Liviu Rebreanu.

D-nul Camil Petrescu.

STUPEFIANTELE

A 11-A PLAGA A OMENIRII

IN EGIPT SE DUCE O LUPTĂ DISPERATĂ IMPOTRIVA CON- TRABANDIȘTILOR DE HEROINĂ

CE tragic blestem urmărește oare țara Egiptului? Pământul Faraonilor este bântuit, de douăzeci de ani încoace, de una dintre cele mai îngrozitoare plăgi care a stăpânit vreodată omenirea: stupefiantele. Din Orientul apropiat și mai depărtat, opium-ul este trimis în Europa, de unde pornește din nou prelucrat în heroină, spre Shanghai și San Francisco. În felul acesta, Egiptul a devenit platforma turnantă într'un circuit infernal.

Ciudații comisionari au pătruns până în cele mai umile sate, inițiând pe nenorociții locuitori în practica viciului stupefiantelor. Cu o repeziciune fulgerătoare, mortală intoxicație a pustiit malurile fertile ale Nilului. Felahii au refuzat curând să muncească și au vândut lucrurile și instrumentele numai pentru a-și putea procura otrava. Autoritățile alarmate, au hotărât să combată flagelul.

William Russel, fiul unei strălucite familii britanice și funcționar în serviciul civil egiptean, dela vârsta de 20 de ani, a fost numit în fruntea unui nou organism de stat, numit „Narcotics Intelligence Bureau”, al cărui nume a devenit celebru în întreaga lume.

S'au creat centre de desintoxicare, ocne pentru intoxicații recidiviști, iar ceea ce a produs cele mai mari pagube puternicilor syndicate internaționale ale neguțătorilor de stupefiant, a fost angajarea unui număr imens de agenți informatori, cari treptat, treptat, au descoperit pe toți criminalii. Sediile principale ale sindicatelor de stupefiant erau la Suez, Alexandria și Cairo.

Fostul cadet în armata engleză, astăzi șeful poliției din Cairo, a fost făcut Pașa, de regele Fuad și-și continuă munca, cu înverșunare. A 11-a plagă a Egiptului este pe cale de cicatrizare.

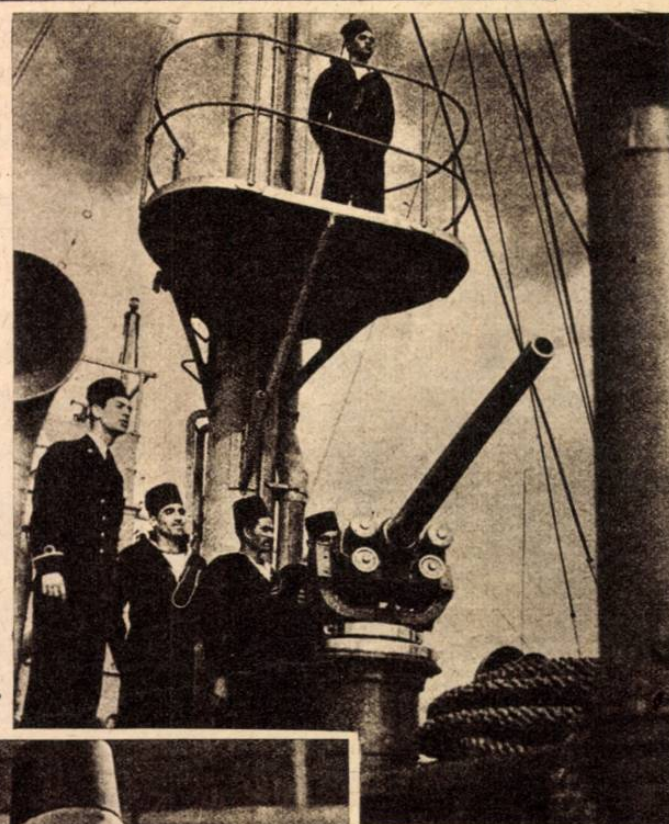
Spre a nu fi prinși de poliție, contrabandiștii scufundă drogul în săculețe impermeabile având puncte fosforescente, pentru a putea să le regăsească noaptea, în dreptul coastei.

Un trafic intens se face pe malurile Canalului de Suez. Iată aci doi contrabandiști cari abia s'au întâlnit.

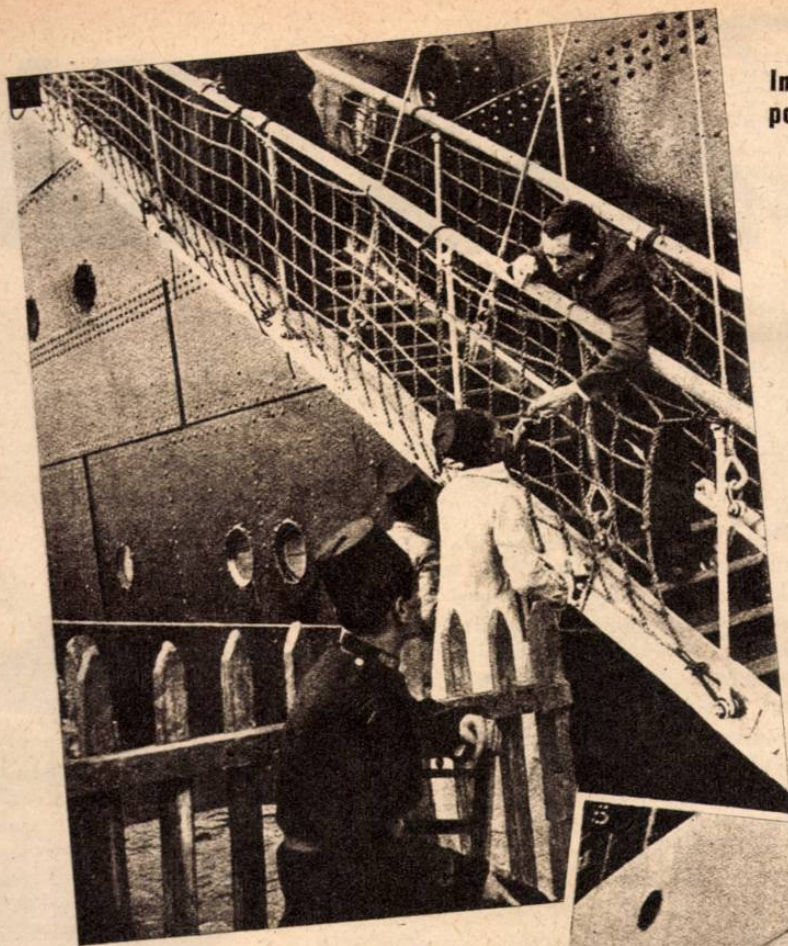
O șalupă rapidă a poliției prinde o corăbioară a traficantilor de stupefiant, în largul Mării Roșii

Cinci canoniere patrulează zi și noapte în apele teritoriale ale Egiptului, scufundând orice vas suspect, care nu se supune somațiunilor.

William Russel Pașa, șeful poliției egiptene.

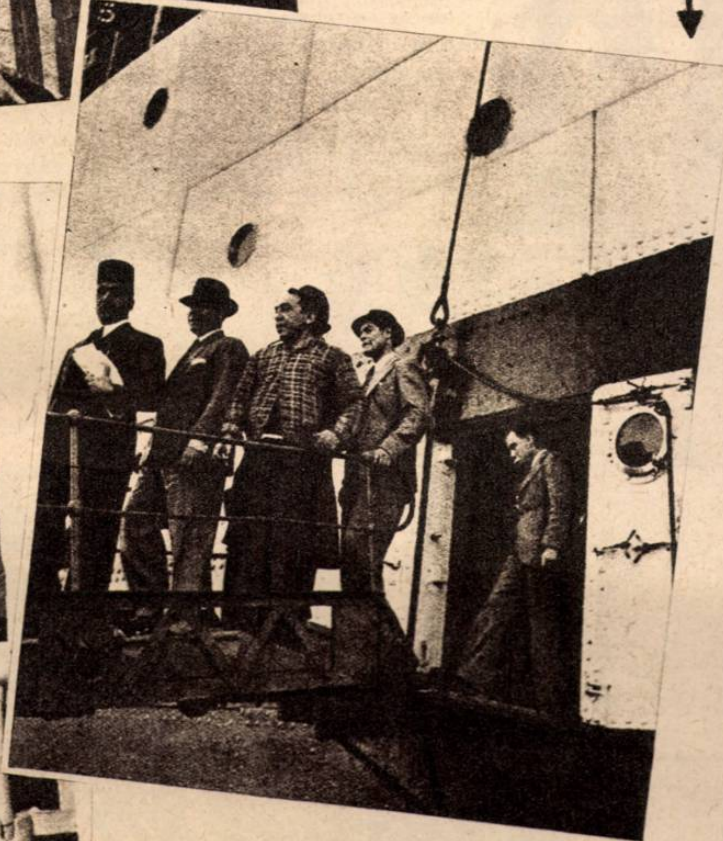

Informatorul Ahmed pune la curent poliția.

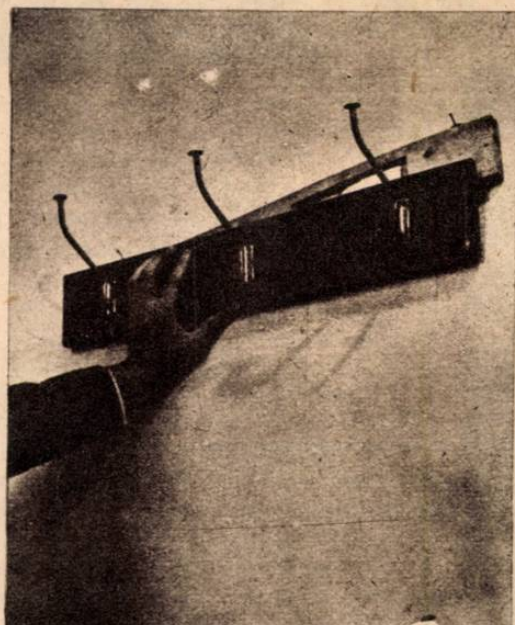
Un marinar este coborât de pe bordul unui pachebot ce se pregătea tocmai să plece.

Între timp, se fac percheziții amănunțite în cabina celui suspect

Informatorul Ahmed a plătit cu viața îndrăzneala de a se fi amestecat în afacerile sindicatelor de stupefiante.

Drogul, ingenios ascuns, a fost descoperit.

Bucureștii, trăit și povestit de scriitorii români

(Urmare din pagina 9)

pe jos, spre dreapta, să văd cum se dărâmă casele pentru deschiderea Bul. Brătianu. Dărămăturile acestea de case au fost calamitatea Bucureștilor după războiu.

În „Calea Victoriei“ Cezar Petrescu face să evolueze filmul luminos și elegant al Căii Victoriei și al Bulevardelor. Între paginile sale, pe străzile principale ale Capitalei, circulă aceeași lume în culori vii și vestimente de ultimă modă, pe care o cunoaștem de pe promenada centrului.

De nucleul central al Capitalei se ocupă și Mircea Eliade în „Întoarcerea din Rai“. Dealtfel începând cu evocarea cafenelei „Corso“, a discuțiilor de acolo și până la descrierea străzii Grivița și altor străzi unde își petrec viața eroii, cartea lui Mircea Eliade se plasează în inima Capitalei și se încorporează ei. Despre o periferie mai depărtată, adică de închisoarea Văcărești au scris doi scriitori: Tudor Arghezi și Mircea Damian primul în „Poarta Neagră“, cel de al doilea în „Celula No. 13“. Tot Mircea Damian a publicat și monografia „Bucureștii“. Dintre paginile lui Arghezi Capitala se vede dintre grădile închisorii Văcărești, ca un oraș cu turle luminoase, cu etaje suprapuse, cu acoperișuri pitorești ca o desfășurare de atlasuri și străluciri, tot astfel cum noaptea decorul e și mai misterios, punctat de mii de ace de lumini diamantine. Capitala mai e prezentă și în „Camere Mobilate“ a lui Damian Stănoiu, cum e identificabilă și în „Zilele și nopțile unui student întârziat“ de Gib. Mihăiescu. Deasemeni aduce Constantin Bacalbașa o contribuție prestigioasă asupra Bucureștilor în „Bucureștii de altă dată“, o arhivă vie a Capitalei noastre. Însă din toate operele enumerate numai în câteva se asimilează orașul eroilor cărții, crește cu ei laolaltă, constituie pentru ei un peisagiu sufletesc și un cadru interior. În cele mai multe, dintre cărțile citate Bucureștii e prezent ca un oraș, ca oricare oraș din lume.

Ne lipsește cartea scriitorului care a iubit și a suferit și s'a înfrățit cu strada și colțurile acestei Capitale, care în fiecare mahala și-a lăsat amprenta lui plastică sau în care cuțitul periferiei sau al centrului și-a lăsat el amprenta. Ne lipsește un „București trăit“ în care orașul, ca o ființă vie, să fie evocat cu ascunzișurile, cu luminisurile, cu esplanadele sale. Fiecare punct al hărții sale să fie valorificat prin aspectul și specificul său. Orașul interiorizat de experiența scriitorului să circule viu între pagini ca un element indispensabil și organic. Leon Daudet a realizat o astfel de carte în cele două volume din „Paris Vécu“. Arghezi ne promisese că va scrie un București din care a publicat mai de mult un fragment în „Vremea“, intitulat „Bucureștii pe foite“. Până la viața romanțată a Bucureștilor, noi, cei cari iubim Capitala ca pe o făptură vie și în plină mișcare, ne-am mulțumit cu un ghid literar, în care străzile Bucureștilor și tot ce face farmecul său, să fie încondeiate cu talent și dragoste pentru oraș.

Mi-aduc aminte că, acum vre-o câțiva ani apăruse ediția franceză a unui ghid al Doamnei Olga Greceanu: „Bucarest et ses environs“. Mi se pare chiar că ghidul a fost tradus apoi și în românește. Citind paginile de caldă atenție pentru Bucureștii artistici și de biserici al Doamnei Olga Greceanu, îți dai seama ce s'ar putea realiza într'un ghid din orașul acesta în care s'au încrucișat, ca într'o minunată bijuterie, pietre, valori și străluciri atât de diverse. CAMIL BALTAZAR

Chirurgie estetică

Independența opera-
tivă a ridurilor
Dr. RUDOLF HOFFMAN
fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

Pomada Cadum contra tuturor bolilor de piele

Durerile provocate de bolile de piele pot fi înlăturate, întrebându-se din timp Pomada Cadum. Ea oprește numaidecât mâncărimea, potolește și vindecă orice iritație sau inflamație a pielii. Ea este deasemenea suverană contra eczemei, bubelor, pecinginei, spuzelei, hemorizilor, blândeii, rănilor, arsurilor, cojilor de pe bube.

PĂRUL DE PE FAȚĂ ȘI CORP
distrugă definitiv și fără cicatrice
D-na Dr. M. RABINOVICI
Specializată la Paris, boli de piele
COSMETICA
Îngrijirea tenului
Bulev. Carol 57. Telefon 3.52 73.
Consult. 8—12 și 3—7.

MĂRIȚI cu 100% strălucirea surâsului Dv.

după cum artistul, cu pensula sa mărește cu 100% faimecul modelului său; realizați acest miracol, grație Kolynosului.

E suficient pentru aceasta de a peria dinții Dv. de două ori pe zi cu un centimetru de Kolynos pe peria uscată: veți constata strălucirea extraordinară pe care o vor căpăta dinții Dv.

ILUMINAȚI SURASUL Dv.
cu KOLYNOS

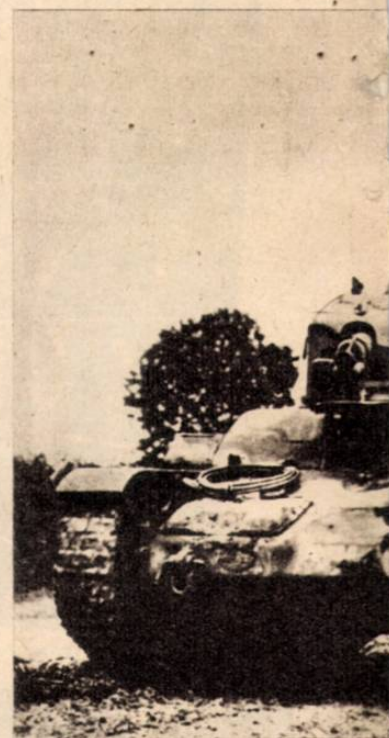

Cursa înarmării

cifrele exacte ale cheltuelilor militare ale Italiei și în general ale țărilor unde nu există regim parlamentar. În aceste țări, guvernul mută creditele dela un capitol la altul, fără ca acest lucru să ajungă la cunoștința publică.

Totuși, aceste cifre trebuiesc considerate ca un punct de plecare și ca un minimum al sumelor cheltuite cu adevărat.

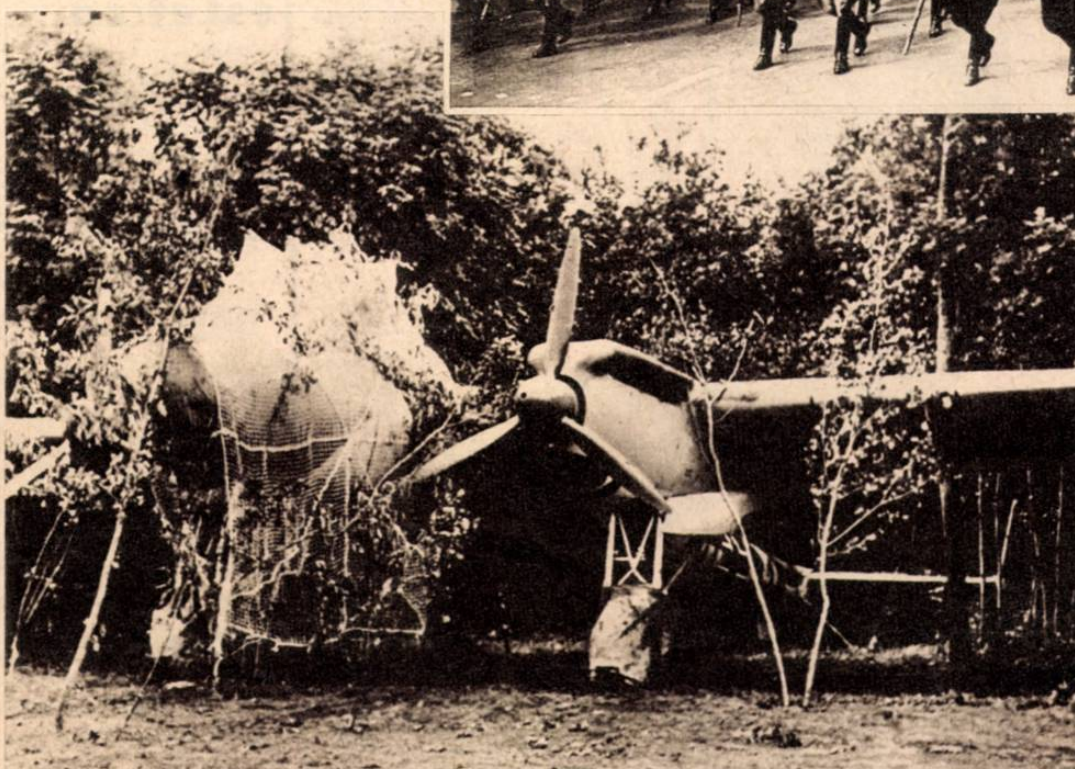
Afară de această rezervă, vom mai face încă una de mare importanță: greutatea de a face o deosebire exactă și absolută între cheltuelile militare și cheltuelile civile. Cheltuelilor ministerului armatei, marinei și aerului, ar trebui să le adăugăm, de pildă, pe acelea ale întreținerii jandarmeriei, gărzii mobile, cari figurează în bugetul ministerului de interne, acelea relative la căile ferate, diverse cheltueli ce figurează în bugetul ministerului de lucrări publice, ca și o mare parte din cheltuelile ministerului de agricultură, toate cheltuelile mixte și cari nu sunt trecute printre cifrele ce dăm noi — și chiar și unele cheltueli ale ministerului de educație națională. De pildă, se pot trece în această categorie mixtă mai multe baraje construite de Italia pe Adigul Mare, ce produc actualmente o cincime din energia electrică italiană și două fabrici de motoare de aeroplane, instalate de către firma

În 1938 cheltuelile au atins cifra de 17.591 mil. dolari.—Va fi oare întrebuințat tot acest armament fantastic?

Pregătiri la Londra, pentru eventualele atacuri.

Avioane de luptă, camuflate, în timpul manevrelor.

S *I vis pacem, para bellum.*

Niciodată, vechiul citat latin nu și-a avut o mai mare actualitate decât azi. Într'adevăr, nicidecum, cursa înarmărilor n'a fost mai aprigă ca acum. Ca să înțelegem mai bine valoarea sumelor cheltuite pentru armament și urmările acestor cheltueli în viața popoarelor și asupra bugetului diverselor state, vom examina deaproape situația ce s'a creiat.

Facem totuși o rezervă, ținând seama că unele țări nu mai publică, de multă vreme, cifrele exacte ale cheltuelilor lor militare, iar alte țări nu indică decât un minimum al cheltuelilor. Astfel, de pildă, în ceea ce privește Germania, e imposibil să se obție vreo cifră exactă, căci guvernul german a încetat de mult să-și mai publice bugetele sale militare. În fiecare exercițiu financiar o lege specială acordă autorizația pentru aceste cheltueli. Guvernul fixează capitelele fundamentale și ministrul finanțelor își dă apoi asentimentul pentru orice credit suplimentar. Deasemeni, nu putem furniza

Fiat. Am putea cita astfel un număr mai asemenea cheltueli, ce nu sunt pur militare nici cheltueli civile propriu zis.

CHELTUELILE CELOR MAI MARI PUTERI EUROPA ÎN 1931—1937

Totuși, cu toate aceste lacune, pe cari socotim necesare să le enumerăm, a fost să se adune *cifrele aproximative* cari în mod clar, ritmul creșterii cheltuelilor mi dela convocarea conferinței dezarmării din și până azi, creștere ce e, deci, mult mai decât ar reeși din cifrele *Anuarului armamentelor*, — de care ne slujim aci —, e de Societatea Națiunilor.

Oricum, azi când peste Europa plutesc norii ai războiului, când relațiile între popoare mai încordate ca oricând și din clipă în ne putem aștepta să auzim iar bubuitul tun și răpăitul mitralierelor, e interesant să câteva cifre cuprinse în acest Anuar, cifre

ARMARILOR

Armata italiană defilând.

Tancurile franceze.

ilustrează în mod cât se poate de clar goana după înarmări a tuturor țărilor.

Intr'adevăr, — după cum indică cifrele Anuarului, — cheltuielile mondiale de înarmări, cari în 1932 se cifrau la 4.300.000.000 dolari, au evoluat, printr'o constantă creștere anuală, ca să ajungă în 1936 la 5.800.000.000 dolari-aur și în 1937 la 7.100.000.000 dolari-aur. Cheltuielile pentru înarmări din 1937 sunt deci triple față de cele din 1931. Cheltuielile celor cinci principale puteri din Europa în 1931 și 1936 prezintă următoarele cifre (în lire sterline):

	1931	1936
Franța . . .	129.0	143.0
Anglia . . .	89.8	169.2
Italia . . .	54.4	174.2
Germania . .	49.4	520.0
U. R. S. S. .	56.2	593.0

Din totalul cheltuielilor pentru înarmări pe anul 1937, 4.500.000.000 dolari-aur au fost afectați Europei, 2.600.000.000 dolari-aur restului lumii. Cheltuielile Europei se cifrează deci la 63.4 la sută față de acelea din lumea întreagă, pe când în 1932 ele nu reprezentau decât 32 la sută. Din 64 țări cari în 1937 au cheltuit 7.100.000.000 dolari-aur pentru apărarea lor națională, 7 au cheltuit 5.400.000.000 dolari-aur, adică 76.1 la sută din total. Aceste 7 țări și-au mărit cheltuielile lor militare cu 80 la sută între 1932 și 1937, pe când celelalte țări, în același interval de timp, nu le-au mărit decât cu 30.8 la sută.

În Anglia cheltuielile pentru apărarea națională au crescut dela 88.200.000 lire sterline în 1932 la 261.600.000 în 1937. În Franța ele au scăzut dela 12.368.100.000 franci în 1932 la 9.522.600.000 în 1937. În Germania ele au crescut dela 617.000.000 RM. în 1931-32 la 894.300.000 RM în 1934; dela această dată nu mai există cifre oficiale.

În Japonia ele au crescut dela 373.000.000 de yen în 1932 la 728.000.000 yen în 1937. În U. R. S. S. ele au crescut dela 1.412.300.000 ruble în 1932 la 20.102.200.000 în 1937. În fine, în Statele Unite ele au crescut dela 641.600.000 dolari în 1932-1933 la 993.200.000 în 1937-38. Cifrele cheltuielilor militare italiene în timpul

Vânătorii de munte își revizuesc armele.

La Londra se sapă adăposturi pentru atacuri cu gaze.

Tancuri ale armatei germane

ultimilor cinci ani sunt, după datele Anuarului următoarele:

1932—1933 . . .	5.412.000.000
1933—1934 . . .	4.823.000.000
1934—1935 . . .	5.591.000.000
1935—1936 . . .	4.417.000.000
1936—1937 . . .	4.665.000.000

Cifrele din ultimii doi ani au fost obținute prin evaluare, căci guvernul italian nu și-a comunicat bugetele sale. Mai mult încă, ele nu cuprind cheltuielile campaniei din Etiopia, care n-au fost niciodată prezentate.

17.591 MILIOANE DOLARI CHELTUIȚI ÎN 1938

Să vedem acum la cât se cifrează cheltuielile înarmărilor în 1938. După raportul lui *Foreign Policy Association* din New-York, — căci pentru anul 1938 Anuarul Societății Națiunilor nu ne mai poate servi nici o dată, — totalul cheltuielilor militare în lume, se cifrează, în anul trecut, la 17.591.000 dolari — hârtie. Trebuie să mai notăm, — cum am spus și mai sus — că cifrele acestea sunt aproximative, ținând seama de faptul că nu se pot avea cifre exacte asupra cheltuielilor militare ale Germaniei, Italiei și U. R. S. S. În orice caz, statisticile *Foreign Policy Association*-ului, se apropie cel mai mult de realitate. Iată, deci, ce aflăm în studiul dela 1 Octombrie 1939. „*Economic Consequences of Rearment*” (Datele acestea se reportează la anul 1938 și sunt calculate în milioane de dolari):

Anglia	1.693
Franța	1.092
Germania	4.400
Italia	526
Japonia	1.755
U. R. S. S.	5.400
Statele Unite	1.066
Total din 7 țări	15.932
Alte țări	1.649
Lumea întreagă	17.581

Dacă voim să examinăm progresele de la 1933 până la 1938, bazându-ne pe aceleași statistici americane, avem niște cifre cu adevărat înspăimântătoare. Luând ca punct de plecare anul 1932 cu 3714 milioane de dolari și ca punct de comparație cifra anului 1938 de 17.581 milioane de dolari, constatăm o creștere de 365 la sută. Să vedem acum evoluția cheltuielilor de înarmare în șapte principale țări, tot după aprecierile lui *Foreign Policy Association*, ce sunt, totuși, în ce privește unele țări (Italia, Germania, U. R. S. S.), cu totul neîndestulătoare (cifre în milioane de dolari):

ȚĂRI	1932	1933	1934	1935	1936	1937	1938
Anglia	462	456	481	596	847	1263	1693
Franța	509	679	503	624	834	909	1092
Germania	254	300	382	2600	3600	4000	4400
Italia	271	241	264	778	916	573	562
Japonia	199	253	171	296	605	1130	1755
U. R. S. S.	282	310	1000	1640	4002	5026	5400
Statele Unite	688	40	710	912	966	992	1066
Total	2609	2779	3692	7446	11469	18898	15932

— CONSTRUCȚIILE NAVALE —

În ceea ce privește flotele, Anuarul Societății Națiunilor conține următoarele informații, pentru următorii trei ani: 1934, 1935 și 1936. În 1934 existau: vase de război în construcție evaluate la 5 milioane 85.000 tone și în curs de construcție 745.000 tone, adică un total de 5.830.000 tone. În 1935 existau: vase de război în activitate 5.105.000 tone și 908.000 tone în curs de construcție; total 6.103.000 tone. În 1936: vase de război în activitate 5.168.000 tone și 994.000 tone în construcție. Total: 6.162.000 tone. În ceea ce privește anul 1937—38, „*Paris Soir*” ne servește următoarele date: Germania: 6 cuirasate, 6 crucișetoare, 35 distrugătoare, 36 submarine cu un tonaj total de 147.271 tone.

În construcție: 4 cuirasate, 2 vase port-avioane, 7 crucișetoare, 27 distrugătoare, 25 submarine. Marina, în 1931: tonaj total 189.910 tone.
Italia: 4 cuirasate, 22 crucișetoare, 114 distrugătoare, 81 submarine, cu un tonaj global de 429.243 tone. În construcție: 4 cuirasate, 42 distrugătoare, și cel puțin 30 submarine. În 1931 tonajul marinei era de 303.000 tone.
Japonia: 9 cuirasate, 4 vase port-avioane, 35 crucișetoare, 112 distrugătoare, 57 submarine, cu un tonaj total de 802.262 tone. În construcție: 2 cuirasate, 3 vase post-avioane, 3 crucișetoare, 15 distrugătoare, 5 submarine. Marina în 1931: 725.123 tone.
Anglia: 18 cuirasate, 6 vase port avioane, 59 crucișetoare, 169 distrugătoare, 54 submarine, cu un tonaj total de 1.296.355 tone. În construcție: 5 cuirasate, 5 vase port-avioane, 18 crucișetoare, 33 distrugătoare, 18 submarine, Marina în 1931: 1.090.635 tone.
Franța: 6 cuirasate, 1 vas port-avion, 19 crucișetoare, 68 distrugătoare, 75 submarine, cu un tonaj total de 511.817 tone. În construcție: 3 cuirasate, 2 vase port-avioane, 2 crucișetoare, 10 distrugătoare, 11 submarine. Marina în 1931: 554.192 tone.
Statele Unite: 15 cuirasate, 4 vase port-avioane, 30 crucișetoare, 216 distrugătoare, 85 submarine, cu un tonaj total de 1.163.240 tone. În construcție: 4 cuirasate, 2 vase port-avioane, 10 crucișetoare, 36 distrugătoare, 22 submarine. Marina în 1931: 1.021.070 tone.
U. R. S. S.: 4 cuirasate, 4 crucișetoare, 25 distrugătoare, 130-150 submarine, cu un tonaj total de 250.000 tone. În construcție: 4 crucișetoare. 160.000 tone.
Polonia: câteva bastimente ușoare și submarine cu un tonaj total de 8.500 tone.
Turcia: 1 crucișător de luptă, 2 crucișetoare, mai multe bastimente ușoare, cu un tonaj total de 53.000 tone.
Jugoslavia: câteva bastimente ușoare, cu un tonaj total de 9.500 tone.
Comparând cifrele tonajului total al flotei de război a principalelor 6 țări, între anii 1913-1933, avem următoarele cifre:

	1913	1931	1933
Anglia	2.438.869	1.090.635	1.306.742
Germania	990.485	189.910	125.780
Franța	755.148	554.192	525.607
Italia	423.801	303.000	267.549
Japonia	594.840	725.123	827.072
Statele Unite	893.133	1.031.070	1.202.681

— EFECTIVUL ARMATELOR ÎNTRE 1913-1937 —

În ceea ce privește efectivul armatelor tot „*Paris*—

Soir” ne servește următoarele date:
În 1937 *Germania* (fără Austria, regiunea sudetă și Memel); Locuitori 67.105.000. Oameni cari pot fi mobilizați 13.000.000.
Italia: Locuitori 42.801.000. Populație mobilizabilă 8.000.000.
Japonia: Locuitori 71.000.000. Populație mobilizabilă 13.000.000.
Anglia: Locuitori 47.098.000. Populație mobilizabilă 9.000.000.
Franța: Locuitori 42.000.000. Populație mobilizabilă 8.000.000.
Statele Unite: Locuitori 128.430.000. Populație mobilizabilă 20.000.000.
Belgia: Locuitori 8.300.000 Populație mobilizabilă 1.350.000.

U. R. S. S.: Locuitori 170.000.000. Populație mobilizabilă 35.000.000.
Polonia: Locuitori 34.221.000. Populație mobilizabilă 6.500.000.
România: Locuitori 19.423.000. Populație mobilizabilă 3.500.000.
Turcia: Locuitori 16.201.000. Populație mobilizabilă 3.235.000.
Jugoslavia: Locuitori 15.174.000. Populație mobilizabilă 3.000.000.
Iar între 1913 și 1933, efectivul armatelor (pe picior de pace) era, în principalele 9 țări următorul:

1913		1933
613.000	Franța	626.000
186.000 (1)	Anglia	140.000 (1)
835.000	Germania	100.000 (2)
304.000	Italia	338.000 (2)
1.200.000	Rusia	560.000 (2)
250.000	Japonia	210.000
44.000	Belgia	56.000
102.000	România	259.000
75.000	Serbia	185.000

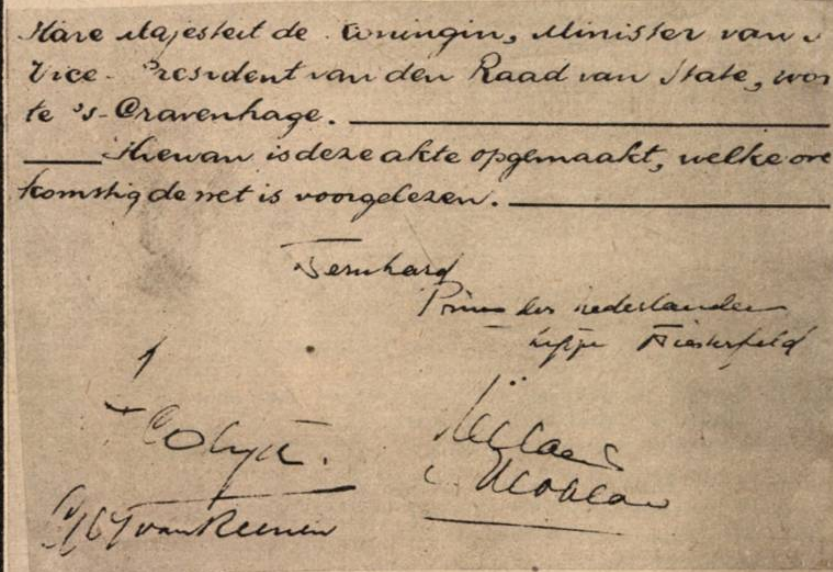
(1) Fără India.
(2) Natural, fără formațiunile paramilitare.
E lesne de văzut, doar din aceste cifre, că paralel cu această cursă înspăimântătoare a înarmărilor, și efectivul armatelor a crescut în mod considerabil.

* * *

Acestea sunt rezultatele conferinței de dezarmare și a visurilor tuturor pacifiștilor din lume. Trebuie să deducem de aci că lumea a înălțat cu acest preț o nouă conflagrație generală? Pacea se află la umbra săbiilor, pretinde un proverb oriental, pe care faptele l-au dezmințit mult mai adeseori decât l-au confirmat.
În orice caz, cheltuielile de înarmare, ale căror cifre, citate mai sus, vorbesc dela sine, așa că orice comentariu devine inutil, — sunt cheltuieli „moarte”, deoarece cu ele se fabrică tunuri, muniții, avioane care nu dau un randament direct, din punct de vedere strict economic.
Dar dacă aceste cheltuieli sunt „moarte”, situația politică le face indispensabile. Și lumea alunecă pe pantă, fără să știe dacă va evita sau nu catastrofa.

PAUL B. MARIAN

INREGISTRAREA NAȘTERII PRINCIARE, ÎN OLANDA

Irina — adică „pacă” — este numele ce s'a dat celei de a doua fiice a Princesei Iuliana a Olandei. Celelalte nume ale ei sunt Emma Elisabeth. Săptămâna trecută, primarul din Baarn a sosit la palatul Soestdyk, unde Principele Bernard a adus pe micuța princesă, învelită într'o pernă de argint, spre a fi văzută de primar, și spre a se putea astfel întocmi actul ei de naștere. Iată, pe actul de naștere, semnăturile Principelui Bernard, a vice-președintelui consiliului particular, Jonker Beelaerts von Bleckland, iar în stânga, cea a dr.-lui Colijn, primarul din Baarn.

Vilegiatura

P Â R L I T Î L O R

SEZONUL „oficial” al vilegiaturei s'a încheiat. Pe străzile oraşelor, femeile îşi etalează aspectul de negrese, organizând concursuri tacite de bronzare.

Oamenii „bine”, mai precis zis, oamenii cu oarecări resurse financiare, pleacă în vilegiatură, în Iulie şi rămân cel mai târziu până la 15 August. La această dată, sezonul de clasa I este considerat închis. Nu importă dacă timpul este, în Septembrie, mai frumos decât în Iulie, dacă marea este mai caldă sau soarele mai strălucitor... Lumea cu bani nu rămâne nici în ruptul capului după 1 Septembrie, la munte sau la mare. Există, însă, oameni cari pleacă în vilegiatură, nu numai pentru a-şi etala toaletele, ci pentru a-şi căuta de sănătate, pentru a se odihni, după 11 luni de muncă încordată în birouri prost aerisite, în magazine fără lumină sau fabrici cu mirosuri de chimicale, ce atacă plămânii. Sunt oameni cu resurse modeste, ce se intitulează cu mândrie „pârliţi” ce se odihnesc şi se distrează de minune, în staţiunile balneare şi climaterice, în cel de al treilea sezon, cel mai eftin, lipsit de lux şi de aglomeraţii de oameni. Vilegiatura pârliţilor, în imagini — iată subiectul reportajului nostru de azi.

Tânăra vilegiaturistă salută cu satisfacţie pe acei cari pleacă: „Cu cât vom fi mai puţini, cu atât ne vom amuza mai bine!”.

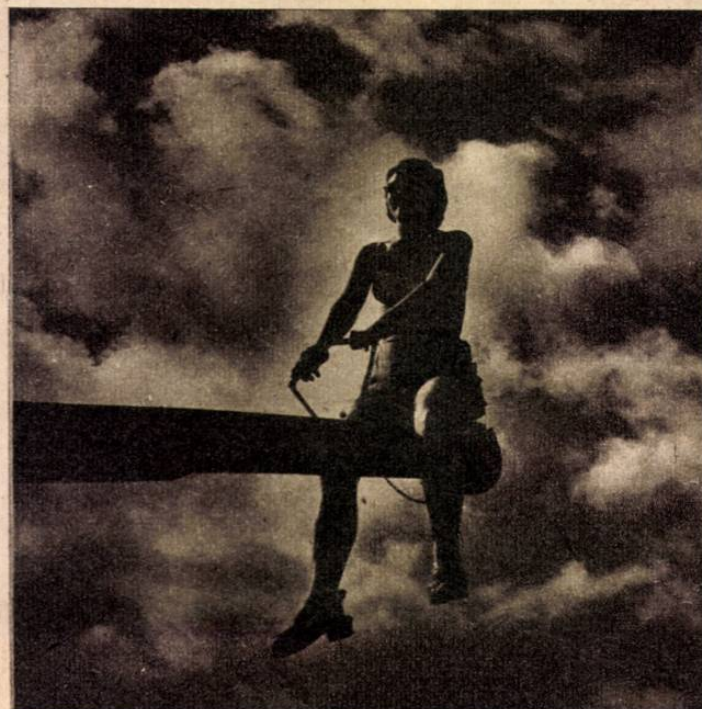
Această afirmaţie pare a fi adevărată. Căci marea, care până mai eri era tixită de lume, este aproape pustie. Şi totuşi, puţini câţi mai sunt, vilegiaturiştii se amuză de minune.

Săritura depe trambulină este azi mai ușoară decât ieri, nu riști să cazi în capul oamenilor, cari fac baie în mare.

Figurile de balet sau de gimnastică, ferite de ochi indiscreți, se execută cu mai multă plăcere...

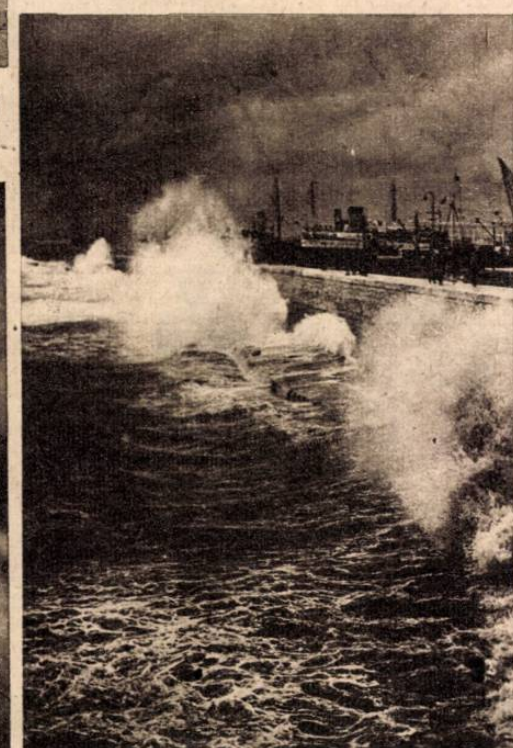
...iar amuzamentul e tot atât de plăcut, ca și într'o societate mare.

Distracțiile nu lipsesc depe plajă, nici în Septembrie. Se improvizează matchuri de box, tot atât de importante ca și cele cu Schmelling sau Joe Louis. Numai că de astădată, boxeurii sunt doi puști. Aceasta nu alterează, însă, întru nimic calitatea galei.

După două luni de continuă alergătură, chelnerii și picolii profită și ei de șederea la mare. „Pârliții” nu se răcoresc cu sprîțuri sau limonăzi, limitându-se la trei mese zilnice. În răstimpul dintre mese, odihna este binevenită.

În zilele frumoase, una din distracțiile preferate este vizitarea digului din portul Constanța, unde se admiră valurile ce încearcă zadarnic să spargă digul și aruncă apa sus, sus de tot.

Dacă o croazieră pe Mediterana nu se poate face din lipsă de fonduri, atunci cel puțin o excursie în larg, cu vaporul, nu este de neglijat. Care din vilegiaturistii pârliți, n'au plecat în excursie cu vaporul? Înainte de a ieși vaporul din rada portului, în salonul vaporului domnește veselie și antren...

...Dar, vai! — odată ieșiți în largul mării și răul de mare pune stăpânire pe excursioniști. Dintr'un salon de dans, vaporul se transformă într'un spital plutitor. Oamenii cad ca muștele.

Ca orice lucru pe lume, vilegiatura pârlitilor însă are și ea sfârșitul ei: doar bătrânul pescar rămâne singur pe piaja întinsă, gândindu-se la necazurile care-l așteaptă, toamna și iarna. Căci pentru el, toamna vine odată cu plecarea vilegiaturistilor pârliti.

DIN PRICINA TEMPERAMENTULUI ACTORII ROMÂNI LEȘINAU ÎN SCENĂ

(Urmare din pag. 8)

Ce i-a trăznit în cap, mult încercatului Caragiali, care vedea cu necaz, cum lumea se îmbulzește la reprezentația italianului, în timp ce el juca mai mult cu sala goală?

Aflând că tenorul Riciardi închina cam des lui Bachus, s'a gândit să speculeze această slăbiciune a cântărețului, într'un fel despre care moralistii ar cam strâmba din năis. A căutat să se înprietenească cu Riciardi și, în preajma reprezentației care stârnise atâta vâlvă, l-a poftit la masă. l-a dat să mănânce niște feluri pregătite cu ardei, niște sardele rusești bine sărate, servindu-l și dintr'un „Drăgășani” fără cusur.

Riciardi s'a dedat cu lăcomie băuturii și mâncării, încât în ziua reprezentației nu numai că nu putea cânta, dar nici vorbi.

Publicul umplea însă sala teatrului. Se afla de față și Domnitorul. Ce era de făcut? Alt tenor nu se găsea la îndemână. Directoarea, Henrietta Karl, se arăta disperată.

Caragiali, pornit pe sacrificii, pentru a arăta că e bun camarad, s'a oferit să joace el. Oferta-i fiindu-i primită, și încă cu mulțumire, disperatul actor s'a ales cu o bună parte din rețeta hărăzită lui Riciardi.

Cu întoarcerea lui Matei Millo din Franța un vânt proaspăt a început să bată asupra Teatrului român, în special asupra felului de interpretare. Actorii, influențați, de marele actor, s'au dezbrăat, încetul cu încetul, de exagerări, începând să vorbească omeneste. Tipetele s'au mai domolit, și talentul a încetat să mai însemne urlet. Bine n'leles tranziția nu s'a putut face brusc. În douăzeci de ani însă, fața Teatrului românesc era alta.

IOAN MASSOFF

Kine EXAKTA

Aparat multilateral, cu oglindă reflectoare și un singur obiectiv, pentru film normal de cinema 24/36mm. Complet lipsit de parelaxă/dublă expunere imposibilă, obturator cu perdea de la $\frac{1}{1000}$ la 12 secunde/autodeclanșator/Obiective interchangeabile, până la luminositatea 1:1.9/tele-obiective și de unghi mare/Dispozitive speciale pentru fotografia microscopică și posibilitatea de a cupla declanșarea cu „Vacublitz”/Modelul similar „Standard-Exakta” întrebunțează rollfilm, format 4/6,5c./Prospecte la cerere/Reprezent. pentru România: „VENDOR” reprezentanțe de comerț București I, Calea Victoriei 39.

Thagee
KAMERAWERK
STEENBERGEN & CO.

DRESDEN
Friedrichstr. 257

Mătasea de cusut Gütermann

in peste 600 culori

Observați marca tablicei: tabla de șah

este mătasea naturală pură, ale cărei calități
deosebite nu pot fi înlocuite.

TREI SFERTURI DE VEAC DELA INTEMEEREA „CRUCII ROȘII” INTERNAȚIONALE

Înainte, răniții și prizonierii de războiu erau maltratați și chiar torturați, fiind considerați dușmani până în ultimele clipe ale vieții lor.

Cum este organizată „Crucea roșie” română. — Sforțări pentru încheierea solidarității umane și salvarea civilizației.

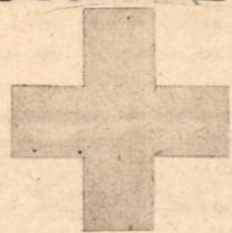
LA 22 August s'au împlinit șaptezeci și cinci de ani dela întemeierea societății internaționale, numită „Crucea roșie”. Azi, când se aude din nou zăngănitul sinistru al uneltelor lui Marte, — în acest haos, în această răsturnare a tuturor ideilor de solidaritate umană, în secolul celor mai aprige războaie și revoluții, când nu știm unde vom ajunge, și dacă nu se va năruî întreaga civilizație, — ea apare ca o oază dătătoare de nădejde.

PE VREMEA LUI CUZA-VODĂ
NU EXISTA „ITALIA”

Intemeierea „Crucii roșii”, — această nobilă instituție care dovedește atâta vitalitate, — este în legătură cu epoca de frământare a constituției regatului italian. E poate nevoie să reamintim, că pe la 1859, când Moldova și Muntenia alegeau același Domn, spre a se pune astfel temelia statului nostru, — Victor Emanuel, primul rege al Italiei, era pe atunci numai rege al Piemontului, o țară mică, cu vreo cinci milioane de locuitori, așezată la sudul Elveției de azi, și de care ținea insula Sardinia. Roma era, pe atunci, capitala statului papal.

Două luni, după ce Cuza Vodă s'a suiat pe tronul celor două principate românești, a avut loc un războiu hotărâtor pentru întemeierea „Crucii roșii”.

În cuprinsul regatului Piemontului se adunau diferiți patrioți italieni, sub ocrotirea secretă a regelui

În Anglia, o sută de mii de fete și femei se pregătesc pentru a fi „surori de caritate”.

Grup de surori de caritate germane.

Ridicarea unui rănit pe
frontul Teruel (Spania).

Victor Emanuel, având de scop să pregătească unitatea Italiei.

În același an, în luna Mai, a avut loc, la Solferino, sat mic piemontez, una din cele mai crâncene lupte din secolul al XIX-lea, când austriacii, având o armată de vreo 120.000 de oameni, sub comanda împăratului Franz Josef al Austriei, au năvălit asupra Piemontului. Ei voiau să pedepsească pe piemontezi, cari urmăreau emanciparea unor provincii italiene, subjugate de habsburgi.

Ajutați de Napoleon al III-lea, care a trimis ajutoare importante piemontezilor, aceștia au reușit să biruiască armata lui Franz Josef.

Cu acest prilej s'au comis cruzimi neînchipuite și dintr-o parte și din alta. Mulți prizonieri de războiu, considerați dușmani primejdioși, fură maltratați și chiar uciși, fără milă. Răniții din ambele rânduri dușmane, au fost lăsați în părăsire pe câmp, în groaznice chinuri. Nimeni nu se gândea să dea vre'o îngrijire unui luptător rănit, din tabăra adversă. Mulți români, din Bucovina și Transilvania sub stăpânire habsburgică, au trebuit să ia parte la războiu, în lupta necruțătoare dela Solferino, jertfindu-se, fără să știe de ce, deoarece luptau împotriva oștilor lui Napoleon al III-lea, care de fapt sprijinise pe patrioții români, făuritori ai primei uniri sub Cuza Vodă.

Unitatea italiană a fost înfăptuită abia cu unsprezece ani mai târziu, pe vremea când la noi domnea Vodă Carol.

CUM S'A INTEMEIAT „CRUCEA
ROȘIE”

Elvețianul Jean Henri Dunant, om de inimă și de o rară energie, a fost îngrozit de cele văzute la Solferino. L-au sguduit diferitele priveliști barbare: răniți părăsiți în voia soartei, pe câmpul de luptă; prizonieri — printre cari mulți români — supuși unui tratament

plin de cruzime, mai barbar decât cum procedeau sălbatecii din Africa cu animalele. Se nesocotea orice sentiment de omenie...

Profund impresionat, Dunant a pornit o propagandă însuflețită, mai întâi în Italia, spre a redeștepta — odată cu sentimentul național — conștiința de solidaritate umană. Intors la Geneva, a întreprins o elocventă propagandă pentru apropierea popoarelor, cel puțin pe acest tărâm, al protecției bolnavilor și răniților. Față de un rănit sau un bolnav, orice dușmănie trebuie să înceteze — spunea Dunant. Într'un rănit sau un prizonier, noi nu trebuie să vedem decât pe un semen nenorocit de al nostru, care are nevoie de milă și de ajutor.

Sentimentul de compătimire este de altfel acela care deosebește pe om de celelalte animale.

Deși acest sentiment al milei pare a fi născut în noi, oamenii, cari ne îndârjim numai în anumite împrejurări, totuși Dunant a avut de dus o luptă aprigă. A fost nevoie de o propagandă, susținută, de câțiva ani, până când s'au format diferite comitete, la cari au aderat multe personalități de vază din acel timp.

Abia acum trei sferturi de veac, la 22 August 1864, opera începută la Geneva, a fost consacrată printr'un act internațional, recunoscându-se că *bolnavul și rănitul nu mai sunt beligeranți și că personalul spitalicesc este neutru.*

La convenția internațională din Geneva au aderat imediat 54 de state din toate părțile lumii. România a dat adeziunea ei la 17/30 Noembrie 1874, sub domnitorul Carol I.

Deci, „Crucea roșie“ ca societate internațională, împlinește șapte zeci și cinci de ani de existență, iar secțiunea românească își poate serba, la toamnă, jubileul de șapte decenii.

La început, se admiteau, ca personal al „Crucii roșii“, numai bărbații. Mai târziu, s'a văzut că de foarte mare folos pot fi și femeile.

PRIMA AMBULANȚĂ ROMÂNĂ

Primele ambulanțe române s'au întemeiat — după cum arătăm mai sus — în anul 1876, în cursul lunii iunie, când a început războiul sârbo-turc. Cu acest prilej, „Crucea roșie“ română s'a oferit să trimită ambulanțe ambelor armate. Dar turcii refuzând, s'au trimis numai sârbilor.

Membrii ambulanței române, medicii și ajutoarele, purtau, pe atunci, un fel de capele din pânză albă, cu crucea roșie pe frunte și un fel de văl lăsat pe spate. Această acoperire a capului a fost apoi adaptată de surorile de caritate, făcând parte din „Crucea roșie“ și cari o poartă și azi.

IN TIMPUL MARELUI RĂZBOIU

Iată câteva date cari dau o palidă idee de activitatea conducătorilor și a miilor de membri ai „Crucii roșii“ în România:

În momentul intrării României în vâltoarea marelui războiu mondial, „Crucea roșie“ a pus la dispoziția armatei române cinci spitale mobile, complet organizate, cu personal, efecte, medicamente, instrumente și alimente, cari au fost trimise acolo unde a fost nevoie.

În București s'au mai organizat, imediat, 11 spitale cu 2600 paturi, iar în orașele din provincie 51 de spitale, cu vreo zece mii de paturi.

Multe zeci de mii de bolnavi și răniți au găsit îngrijire și alinare în aceste spitale. În afară de asta, „Crucea roșie“ a îndeplinit un oficiu internațional de

O soră de caritate spaniolă citind un ziar la patul unui bolnav.

Într'un spital românesc, în timpul marelui războiu.

informație și corespondență, punând în legătură pe luptători cu familiile rămase în teritoriile ocupate. Sute de mii de scrisori au trecut, numai în cursul anului 1918, prin osteneala „Crucii roșii“ române și cu ajutorul birourilor centrale din Elveția, din Moldova în Muntenia. Nu mai vorbim de chestia prizonierilor români din țările inamice, și despre alte diferite probleme mari, la a căror rezolvare a contribuit „Crucea roșie“ română în anii războiului mondial.

„JOS ARMELE“!

Dar se cuvine să amintim, cu acest prilej, și o altă inițiativă umanitară.

În 1899, adică acum patruzeci de ani, baroana Bertha von Suttner a făcut să apară un roman, cu titlul „Die Waffen nieder!“, adică „Jos armele!“, pagini unde, — între altele — descrie și luptele dela Solferino. Romanul acesta a făcut o mare impresie pe vremuri, fiind tradus în toate limbile. Totuși apelul baronei de Suttner n'a avut rezultatul practic obținut de elvețianul Dunant, mult

(Continuare în pagina 23)

Surori de caritate, în timpul războiului civil din Spania.

O PAGINA DE MODA ȘI SFATURI PENTRU TOVARĂȘII NOȘTRI

CUM TREBUE ȘI CUM NU TREBUE SĂ SE PREZINTE ÎMBRĂCĂMINTEA
UNUI BĂRBAT

DE VIEAȚĂ

OMUL CEL MAI ELEGANT
AL AMERICII, ADOLPHE
MENJOU, DĂ CÂTEVA SFATURI

SOȚILOR CITITOARELOR
NOASTRE. CITIȚI-LE, DOAMNĂ,
ȘI DAȚI-LE SĂ LE CITEASCĂ
ȘI CEI ÎN DREPT

RĂU

BINE

Gulerul hainei nu trebuie să-l acopere pe acel al cămășii, ci din contra lăsați să se vadă puțin gulerul cămășii, din haină. Cuta dintre umeri, trebuie evitată, căci este un defect de croială.

RĂU

BINE

Batista este un semn de eleganță, dacă iese discret și corect din buzunar. Ea nu trebuie însă să-și exagereze efectul. Trebuie să fie întotdeauna albă și subțire.

RĂU

BINE

O cravată prost înodată este deajuns să strice tot efectul unui costum cât de scump. Nodul trebuie să fie suficient de strâns și să acopere butonul gulerului. Dar gulerul cămășii trebuie să aibă și el o croială impecabilă.

RĂU

BINE

În fotografia noastră din stânga, mâneca este prea lungă: este un mare defect, căci manșeta cămășii trebuie să iasă din haină, cu cel puțin un centimetru jumătate.

ADOLPHE MENJOU n'avea decât un singur costum de haine și 25 de cenți în buzunar, când l-a impresionat pe Charlie Chaplin, prin eleganța sa și s'a văzut angajat cu 500 dolari pe săptămână. De atunci „artistul cel mai bine îmbrăcat al Lumii Noi”, n'a încetat să-și cultive reputația. El are acum, în garderoba sa, o sută de costume și cincizeci și cinci de perechi de pantofi. El susține că secretul eleganței constă în felul cum porți hainele, și mai ales în atenția deosebită, ce trebuie acordată detaliilor.

RĂU

BINE

Dacă tocurele pantofilor voștri sunt tocite sau pantalonul nu este destul de lung, nu veți fi niciodată bine îmbrăcat. Nu-i elegant, cel care are pantofii nelustrați sau prost întreținuți.

RĂU

BINE

Ciorapii bine întinși și prinși și pantofii cu șireturile bine înodate, sunt o probă de eleganță. Chiar dacă n'ați învățat aceasta la școală nu vă purtați neglijent, ca personajul din fotografia noastră, din stânga. E un spectacol desigur.

RĂU

BINE

Același haină, purtată de același om... dar chestia este, felul cum e purtată. În stânga, este cu totul ignorat faptul că nasturii își au menirea lor, iar pantalonul nu este bine strâns. În dreapta, cureaua și cămașa sunt invizibile, la fel ca și stiloul.

PRIMI SOLI DE TOAMNĂ AI MODEI

Agentia Telefrance din Paris — cea care ne ține mereu în curent cu noutățile modei — ne-a trimis prin avion fotografiile pe care le reproducem în această pagină:

1. Tocă de catifea de mătase bleu. Doamnelor, nu vă lăsați influențate de faptul că pălăria e frumoasă, ca s'o copiați. Consultați-vă mai întâi modista, care să-și dea avizul dacă vă va veni bine sau nu!

2. Pentru tailleurul de toamnă: tocă din filz negru, garnisită cu păsărele albe.

3. Pentru ultimele zile cu soare: pălărie modernă din feutru negru, cu calota de pichet alb.

4. Gențile de lac vor fi iar la modă. Iată două modele, cu fermoare foarte originale. Sursă de inspirație pentru specialiștii noștri!...

5. Rochie de seară din faille, în două tonuri de bleu.

↑
Cărciog a tras la poartă, cu capul,
dar a nimerit alături.

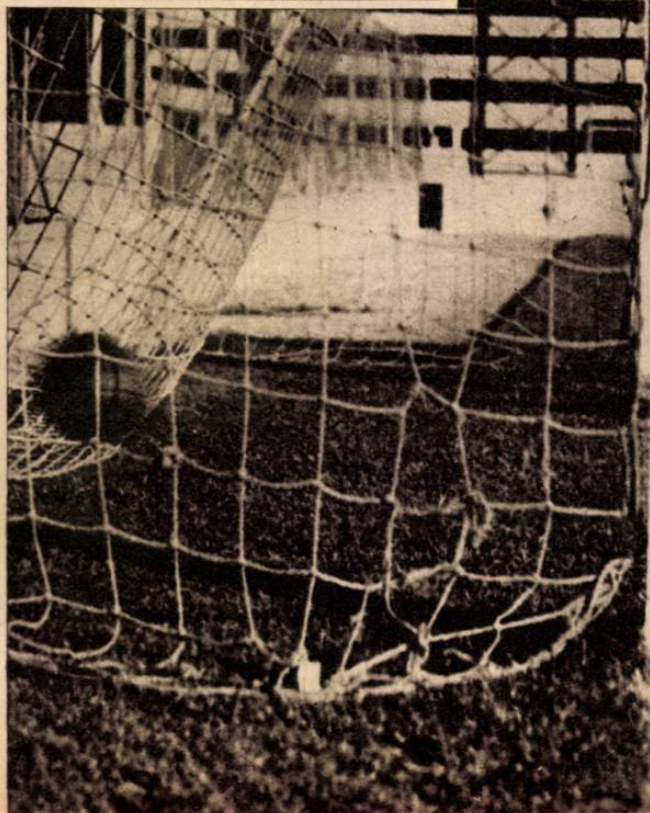

DUMINICA SPORTIVA

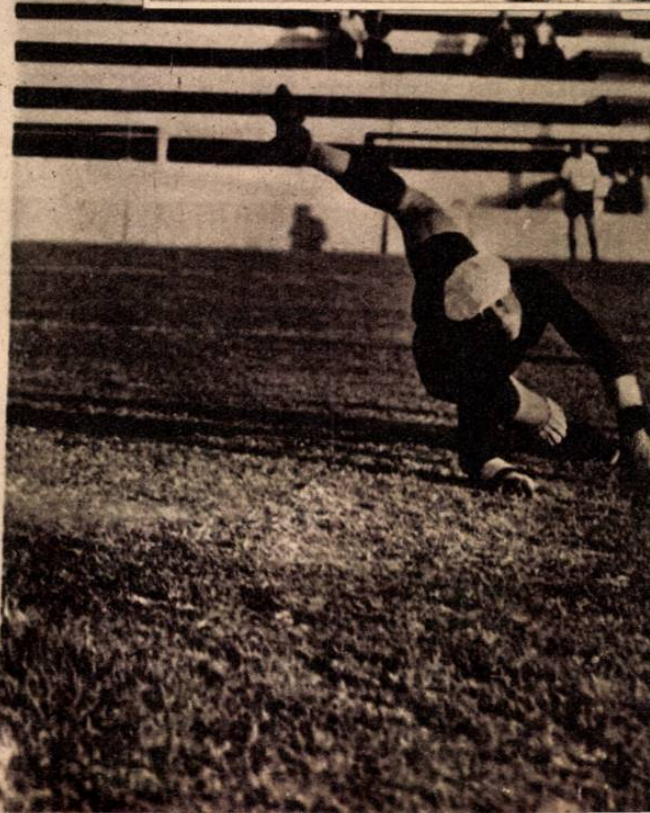
De trei ori a intrat balonul în
plasa Ripensiei, pecetluind astfel
rezultatul definitiv al disputei
Venus-Ripensia : 3—0.

↑
Iată și un duel intere-
sant între vedetele
Venusului și Ripensiei,
Cărciog și Kotormany.

↑
Matchul dintre Juventus
și Unirea Tricolor n'a
fost mai puțin emoționant.
Ne-a dovedește fotogra-
fia de mai sus.

TREI SFERTURI DE VEAC DELA INTEMEEREA „CRUCII ROȘII” INTERNAȚIONALE

(Urmare din pagina 19)

mai norocos în această privință. Autoarea merită totuși să fie citată ca una dintre primele campioane ale păcii și înfrățirii popoarelor.

UNIRE SUFLETEASCĂ

Cu prilejul jubileului de trei sferturi de veac al „Crucii roșii”, putem spune că această societate a reușit să stabilească o unire sufletească între toți oamenii depe glob. Astfel, de pildă, la noi în țară au sosit ajutoare, până și din Canada — în timp de pace! — spre a combate sifilisul și maladiile contagioase de prin satele românești.

În Africa de Sud sunt 4500 de infirmiere din Europa. În China, în Cuba, în India, ideea face mari progrese.

În Noua Zeelandă avem, relativ, cele mai multe infirmiere din lume. La o populație de 1.495.125 persoane, sunt 5000 de infirmiere. Vine o infirmieră la 300 de indivizi. Totuși e prea puțin. În Polonia — dăm și această cifră pentru comparație, după o statistică din anul 1917, era o infirmieră la 75.000 indivizi. Probabil că, în ultimul timp, numărul lor a crescut. Sforțări inimoase se fac pretutindeni.

Tolstoi a prevăzut prefacerea omenirii prin înobiierea sufleteilor... Societatea internațională „Crucea roșie” se poate considera ca o pionieră, rezultantă practică a tuturor acestor străduințe pentru încheierea solidarității umane și salvarea civilizației depe glob.

ALEX. F. MIHAIL

STĂJERII ROMÂNI LA PARIS

Un impresionant grup de străjieri români au vizitat deunăzi Parisul. În fotografiile noastre:

Străjerii noștri, în frunte cu conducătorii lor, fotografiați la președinția consiliului de miniștri, la Paris.

Grupul de străjieri români în vizită la Casa de odihnă a copiilor români din Paris.

RODICA BUJOR: O AUTENTICĂ PRIVIGHETOARE ROMÂNEASCĂ

De sute, de mii de ani — poate — se leagă doina de dorul românului și chiuiturile și cântecele de dragoste îmbujorează obrajii fetelor și flăcăilor depe plaiurile însoțite ale binecuvântatului pământ românesc.

Firește însă, că după cum diamantul are nevoie să fie curățit pentru a luci în mii de focuri multicolore, tot astfel cântecul popular nu poate fi zis de oricine, nu poate fi întâi simțit și apoi redat, dacă nu nu se face mai întâi acea contopire cu simțirea fără de care adevărata artă nu e cu puțință...

Într'un sat românesc, Voinești, la un han, zugrăvit par'că de meșterul Grigorescu, la margine de drum, o copilă cu părul ca spicul copt de grâu, asculta, cu ochii mari, cum inți, lăutarii cari cântau fetelor și flăcăilor la horele ce se încingeau în bătătura hanului tatălui ei. Când a prins a merge la școală, s'a minunat învățătorul de dragostea de muzică a micuței Rodica. Peste puțini ani, a răsărit apoi minunata interpretă a cântecelor românești, Rodica Bujor, astăzi revelația acestui gen, ce-și aștepta rapsodul.

Rodica Bujor farmecă auditorul într'o grădină, risipindu-și grația și covârșitorul talent într'o atmosferă în care arta pură, par'că n'are totul ce i se cuvine.

Din fericire, peste o lună, Rodica Bujor, privighetoarea românească, își va putea lua sborul, liberă de colivia vremelnică, pentru a duce în lungul și în latul țării pe care o iubește, melodiile atât de gustate.

A. C.

La Rodica, acasă.

BUZELE ISPITOARE
DEPIND DE

• Bărbații sunt atrași în mod natural, de buze moi, ispitoare — buze, pe cari strălucește frumusețea rouge-ului de buze MICHEL. Rouge-ul de buze MICHEL, se fabrică cu o bază de cremă, care imprumută buzelor Dv. o aparență juvenilă și le face moi ca mătasea, dându-vă o senzație de prospețime, ca aceea a unei guri de copil. Incepeți chiar de azi a întrebuința rouge-ul de buze Michel, — dați-i puțință să dovedească, cât de adărabile și de atrăgătoare pot fi în realitate buzele Dv. .

7 NUANȚE FERMECĂTOARE:
BLONDE, BRUNETTE,
CHERRY, VIVID, CAPUCINE,
SCARLET, RASPBERRY.

3 Mărimi:
DE LUX, MARE, POPULAR

Intrebuințați pentru de-săvârșirea machiajului Dv., farăul durabil și cosmeticul de ochi, care rezistă apei: Michel

PRODUS ORIGINAL AMERICAN

O vilegiaturistă întârziată

(D-ra B. A.)

Dr. MIGDAL
BOLI DE PĂR

DISTRUGEREA DEFINITIVĂ A PĂRULUI
DE PRISOS PRIN DIATERMIE

Consult. 9—10 5—7
Bul. Elisabeta No. 3. Etaj I. Tel. 3.28.35

DIRECTOR
TUDOR TEODORESCU-BRANIȘTE

Inscrisă sub Nr. 239, Regist. Publicațiilor Periodice
la Trib. Ilfov. S. I. Com.

„REALITATEA ILUSTRATĂ”, revistă de actualități și cultură generală. Apare săptămânal, în 24 pagini mari, tipărite la heliogravură, și un supliment: „De toate pentru toți”, în 24 pagini tipar obicinuie.

3 luni Lei 100. — În străinătate: Cehoslovacia, Grecia, Jugoslavia și Turcia: I an Lei 500 și 6 luni Lei 250. — II) Țările ce acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Albania, Algeria, Argentina, Belgia, Bolivia, Brazilia, Bulgaria, Chili, Congo Belgian, Cuba, Dantzig, Egipt, Elveția cu principatul Liechtenstein, Ecuador, Estonia, Franța, Germania, Haiti, Iran, Irac, Letonia, Liban, Luxemburg, Maroc, Mexic, Olanda, Polonia, Portugalia, Spania, Siria, Tunisia, Ungaria, U. R. S. S., Vatican: I an Lei 700 și 6 luni Lei 350. — III) Țările ce nu acordă 50% reducere asupra tarifului postal: Anglia, Canada, Danemarca, Finlanda, Italia, Irlanda, Japonia, Lituania, Norvegia, Suedia, U. S. A., etc.: I an Lei 900; 6 luni Lei 450. — Tariful de publicitate: Lei 15 linie c. pagina Lei 12.000; 1/2 pagină, Lei 6000; 1/4 pagină, Lei 3000. Anunțurile se primesc la ad-ția revistei. — Plata taxelor postale în numerar conform aprobării Direcției Generale P. T. T. No. 15.585, y.

Editura „Ziarul” S. A. R., București. Redacția și administrația: str. Const. Mille 5—7—9. Telefon 3-84-30. Cec. postal: 4083
Prețul abonamentelor: 1 an Lei 400; 6 luni Lei 200 și

DIN TOATĂ LUMEA

Conducătorul teroriştilor irlandezi, la Chicago

Sean Russel, conducătorul armatei republicane irlandeze, — acei terorişti, cari au provocat nenumărate explozii, cu ajutorul bombelor, în Anglia, — se află actualmente în Statele Unite

Dansatoarea preferată a lui Hitler, în Anglia

Miriam Verne, o tânără americană blondă, dansatoarea preferată a d-lui Hitler, a sosit la Londra, unde are angajament. Iată-o, răcorindu-se în hall-ul hotelului Savoy.

MOARTEA MISTERIOASĂ A PREŞEDINTELUI BUSCH, AL BOLIVIEI

Săptămâna trecută a murit, împuşcat, dictatorul Boliviei, generalul Busch, care nu avea mai mult de 33 de ani. Nu se ştie cine l-a împuşcat.

JOSEPHINE BAKER LA O CEREMONIE RELIGIOASĂ

Cu ocazia unei călătorii prin America de Sud, Josephine Baker ia parte, la Rio de Janeiro, la o „Macumba“, — o slujbă pentru alungarea spiritelor rele.

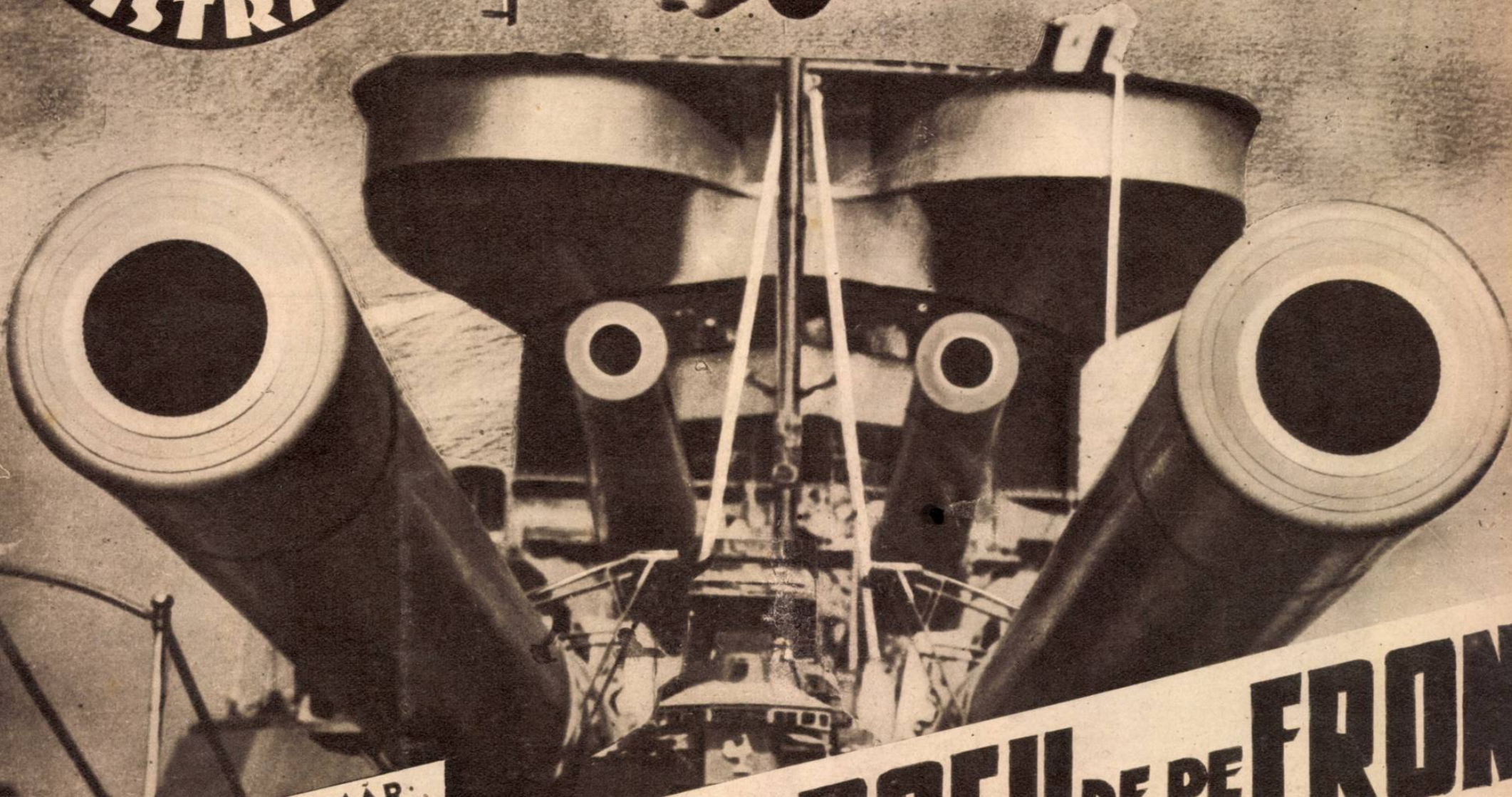
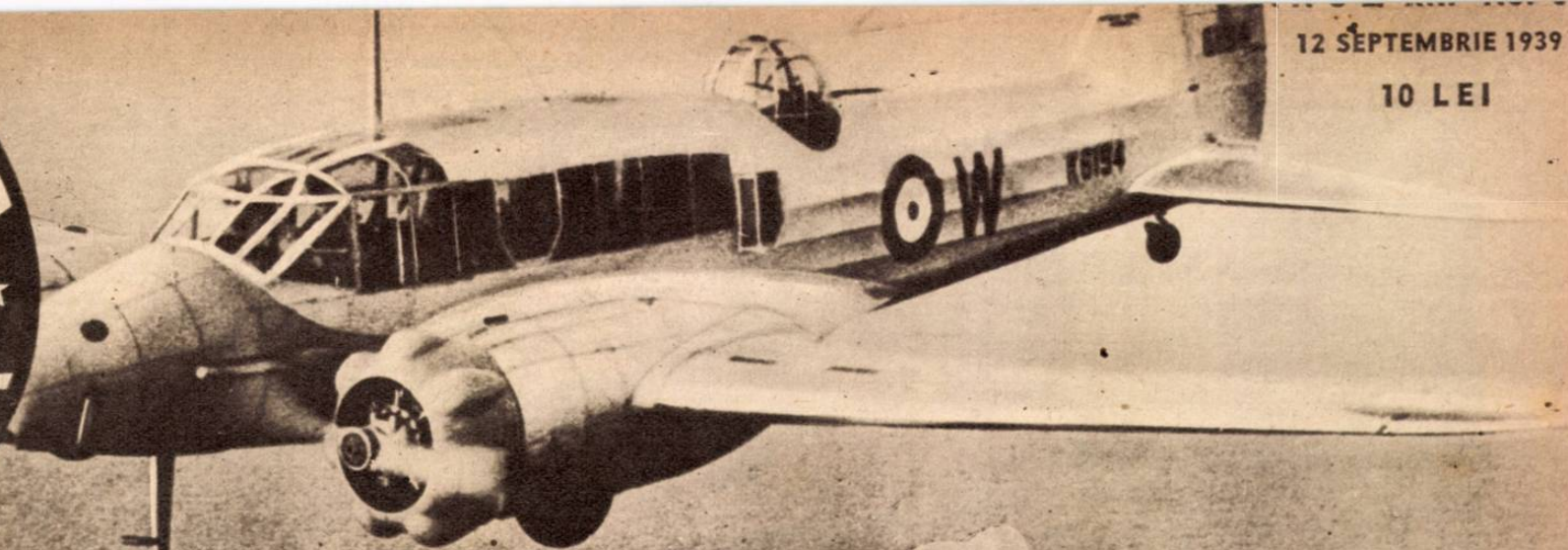
UN AVOCAT CARE NU SE TEME DE MOARTE

O. Joen Rogge, un avocat american, care a protestat energic împotriva politicianilor din fosta guvernare a Louisianei, a primit scrisori de ameninţare, prin care i se prezicea moartea dacă mai rămâne la New-Orleans. Într-una din scrisori se aflau două gloanţe. Din această pricină, Rogge, care intenţiona să plece la Washington, a renunţat la acest proiect şi rămâne la New-Orleans. Iată-l, împachetând unul din gloanţe într'un plic de celofan, spre a-l putea înmâna poliţiei.

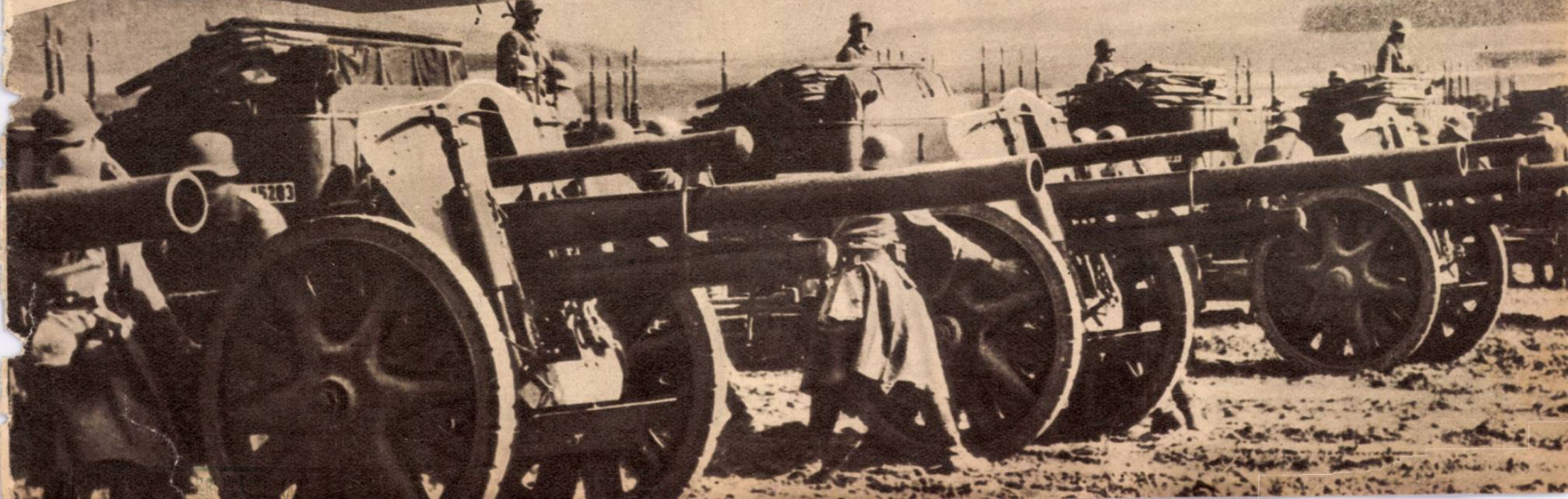

12 SEPTEMBRIE 1939
10 LEI

IN ACEST NUMAR:

PRIMELE FOTOGRAFII DE PE FRON

Ceea ce vedeți aici nu este o flotilă militară și nici parcul de avioane al societății „LARES”, ci o parte din avioanele de școală ale Asociației aviatice C. F. R.

PENTRU A INVĂȚA SĂ SBORI REPORTAJ DE L. BICEAI

AȘEZĂȚI comod în cabina luxoaselor avioane ale societății LARES conduse de excelenții piloți de linie ai acestei societăți, sau admirând de pe sol evoluția avioanelor de școală, îți exprimi desigur sentimentul de admirație și respect pentru acei ce conduc cu atâta măiestrie păsările sburătoare, pe tot întinsul cerului românesc.

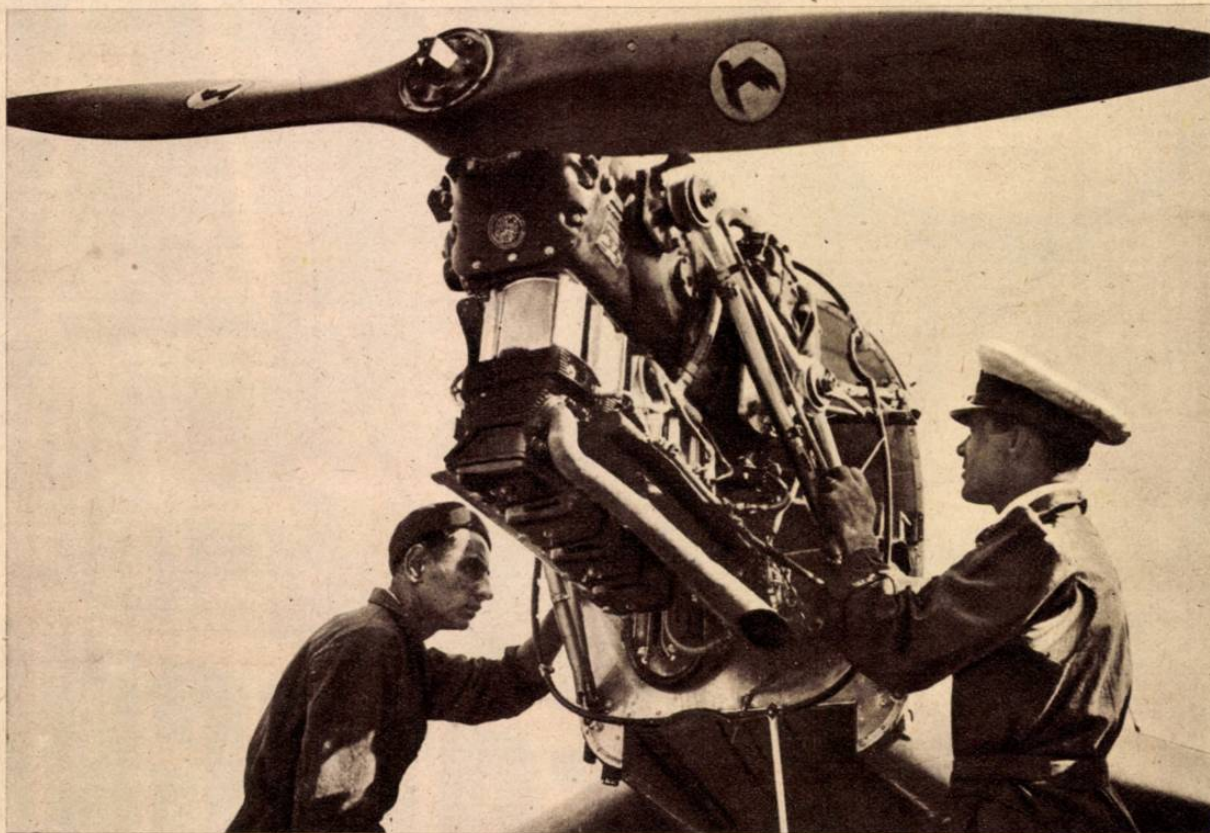
Siguranța cu care zboară avioanele noastre civile, căroră nu li s'a întâmplat până'n prezent nu numai nici un accident, dar nici măcar o aterizare forțată, îți umplu sufletul de bucurie pentru aceste admirabile performanțe ale tinerelor aripi românești.

V'ați întrebat însă vreodată cum ajunge cineva să piloteze un avion sau, mai bine zis, cum se învață pilotajul? Căci pilotajul este una din înțelepciunile ce s'au răspândit în ultimii câțiva ani, care se practică azi nu numai de o clasă privilegiată, ci de toți acei cari doresc să se dedice acestui sport sau acestei meserii. Azi pilotajul nu mai este apanajul unei anumite clase privilegiate, ci poate fi învățat și practicat de oricine, care îndeplinește câteva condițiuni de sănătate, vârstă și cultură generală.

Cum se învață pilotajul, — iată întrebarea pe care mi-am pus-o în numele cititoarelor și cititorilor „Realității Ilustrate” și la care răspund în fotografiile și explicațiile respective din paginile alăturate.

Înainte de a porni însă să vizităm o școală de pilotaj, am cules o serie de informațiuni, la forurile competente, în privința activității școalelor de pilotaj. Am putut afla astfel că cea mai mare și mai bine organizată școală de pilotaj este aceea a Asociației aviatice C. F. R. de la Giulești. D. ing. Codreanu, președintele acestei asociații ne-a dat autorizația necesară vizitării școlei, iar d. N. Buruc secretarul școlei de pilotaj C. F. R. s'a pus cu multă amabilitate la dispoziția noastră spre a ne da toate informațiile de care avem nevoie pentru a satisface curiozitatea cititorilor noștri. Și acum, înainte de a păși la cercetarea fotografiilor care să vă dea o imagine perfectă asupra modului cum se învață pilotajul,

După cum se revizuește motorul avionului, tot astfel se controlează sănătatea elevilor-piloți. Pe câmpul de sbor, medicul școlei controlează zilnic tensiunea arterială a viitorilor piloți. Cea mai mică deviere a acului, atrage după sine excluderea dela sbor și internarea elevului în infirmeria școlii.

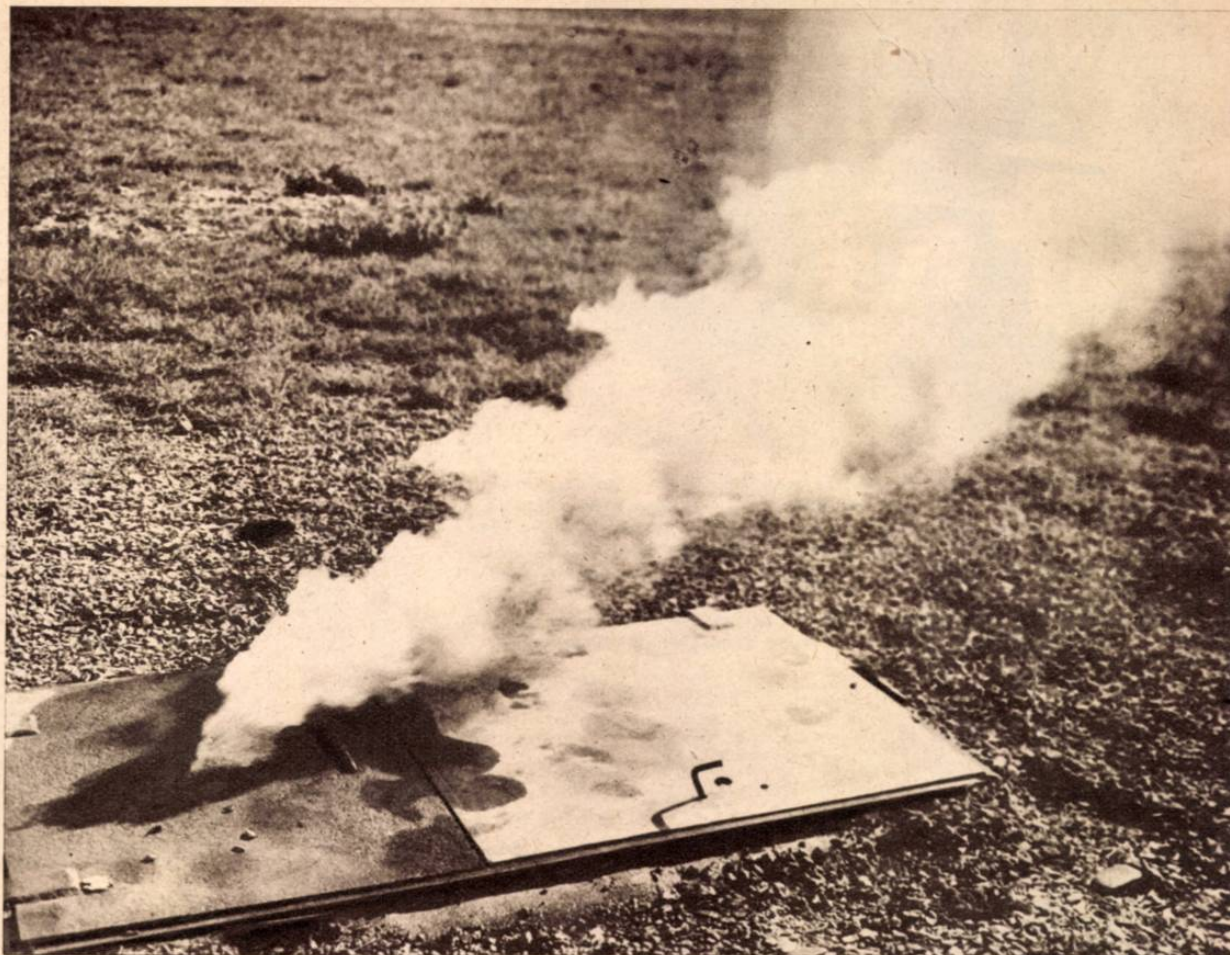
Înainte de a se urca cineva pe avion, se procedează la o minuțioasă revizuire a motorului. Acest lucru îl fac mecanicii specialiști, fără avizul cărora nici un avion nu iese din hangar.

dați-mi voie să vă prezint câteva date asupra activității Asociației aviatice C. F. R. și a școalelor sale de pilotaj. Un mic număr de funcționari ai căilor ferate au luat inițiativa, în Iulie 1935, să fondeze Asociația aviatice C. F. R., care numără azi peste 35 de mii de membri. Prima școală de pilotaj a acestei asociații a luat ființă în anul următor înființării asociației. A urmat înființarea școalei de sbor de la Galați și a câtorva școli de sbor fără motor. Până în prezent la școlile asociației aviatice C. F. R. au învățat și au primit brevetul de pilot un număr de 172 persoane de ambe sexe, iar în curs de formare sunt alți 125 piloți, ce vor fi acreditați până la 1 Octombrie.

Școala de pilotaj este pusă sub conducerea d-lui căp-av. Alex. Mustață șef de pilotaj, ajutat de instructorii de sbor Stan Dănălache, Alex. Balotescu, Bănică Enciulescu, Edgar Subotin, Eugen Boureanu și Ion Crăciunescu. Azi cursurile școalei sunt urmate nu numai de bacalaureați sau licențiați ai diferitor facultăți ci și de oameni cu 4 clase liceale sau meseriași, absolvenți ai școalelor de meserii echivalente cu gimnaziul.

Am regretat sincer că n'am putut lua câteva fotografii de la cursurile teoretice ce preced pe cele practice; dar ele se țin în cursul iernii. Ne-am limitat deci numai la fotografii de la învățarea propriu zisă a pilotajului. Veți putea să vă faceți o idee justă asupra felului cum se învață pilotajul urmărind ilustrațiile noastre. Dar nu uitați că înainte de a trece la practica sborului, viitorii piloți au fost supuși unui amănunțit examen medical și au terminat cu succes cursurile teoretice.

Pentru mai multă siguranță elevii-piloți zboară cu parașuta la spate. Parașuta este fixată în dosul scaunului, iar piloții poartă niște hamuri speciale de care se prinde parașuta.

Școala de pilotaj nu este urmată numai de bărbați, ci și de sexul slab, care vrea să dovedească astfel netemeinicia epitetului de mai sus.

„NESTATORNIC CA FEMEIA” spune o vorbă bătrânească. Dar tot atât de nestatornic și de capricios este și vântul, care își schimbă direcția dela un minut la altul. Și cum decolarea și aterizarea avioanelor se face cu botul contra vântului, cunoașterea direcției acestuia, este extrem de importantă. Un aparat special, îngropat în pământ și alimentat cu păcură produce fumul necesar aflării direcției vântului. Iată acest aparat în plină funcțiune.

Încheind aceste rânduri sumare asupra școlilor de pilotaj C. F. R., se cuvine să subliniem activitatea energetică pe care o depune în fruntea Asociației aviatice C. F. R. președintele acestei asociații d. ing. N. Codreanu, cât și părinteasca ocrotire pe care o acordă asociației d. ing. I. Macovei, directorul general al căilor ferate.

După ce a primit ultimele indicațiuni în legătură cu programul pe care-l are de urmat, viitoarea aviatore se urcă surzând în carlingă.

Aparatele de bord constituie elementele principale de care are nevoie un pilot. În afară de manșă — un fel de baston de mareșal al pilotului — și ceas, pe tabloul din fața pilotului se găsește altimetrul (indicatorul de înălțime), indicatorul de viteză și busola, cel mai important instrument pentru orientarea în timpul sborului. Deasemenea o serie de aparate ce indică starea sănătății motorului.

„Prima simplistă”. Sensul acestui termen îl veți afla îndată. Primele noțiuni practice de zbor sunt căpătate de la instructorii respectivi, cari la bordul unor avioane cu dublă comandă, supraveghează atent orice mișcare a elevilor. După aproape 200 de zboruri pe avioane cu dublă comandă, elevii trec la „simple”, adică la zboruri individuale. E primul zbor pe care-l face singură; de aceea e atât de fericită. Cu mâna pe manșă așteaptă doar semnalul de decolare.

Falanga viitorilor piloți, strunită de disciplina școlii și de spiritul de colegialitate ce domnește aici, urmărește zborul colegilor, spre a face apoi critica.

Viitorii piloți sunt recrutați din toate clasele sociale. Pe unul din aceștia îi vedeți aici. În hainele roșii de muncă de atelier și cu ghețele stâlcite, d. Domnișan, lăcătuș la căile ferate, urmărește evoluția camarazilor săi de zbor.

Motorul și sufletul școlii de pilotaj este d. căp. Alex. Mustață, un vechi și emerit pilot. El surâde satisfăcut la fiecare exercițiu bine executat, strigă, se agită, împarte încurajări și amenințări — toate în vederea scopului final: a făuri piloți cât mai buni. Îl vedeți aici împreună cu d. N. Buruc, secretarul școalelor de pilotaj C. F. R. urmărind exercițiile elevilor.

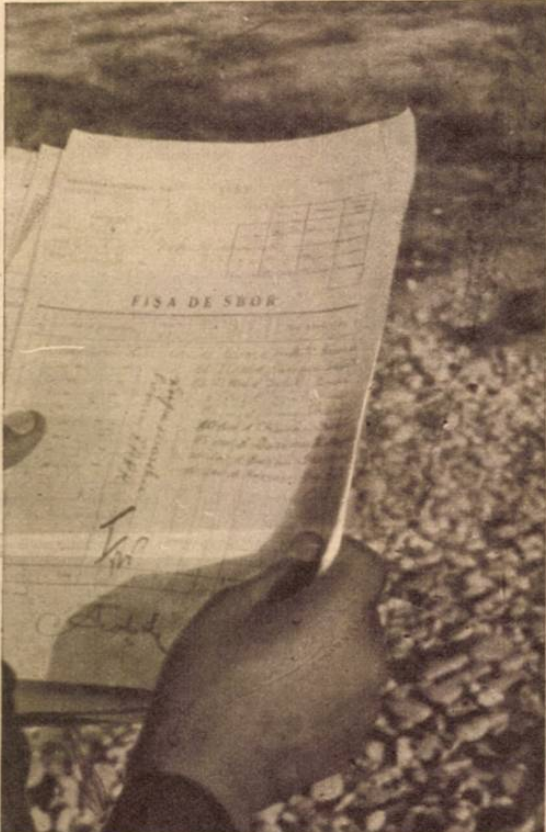

După ce au terminat cu succes și cursurile practice, elevii piloți depun examenul în fața comisiei de brevetare, instituită de ministerul aerului și marinei. Temele examenului, executate de cei ce vor deveni peste un ceas piloți brevetati, sunt urmărite cu atenție de comisiunea examinatoare.

Și acum, munca încordată este încununată de succes. Brevetul de pilot este în mâinile aceluia care l-a meritat...

Meteorologia este un auxiliar prețios al aviației. De aceea fiecare aeroport este înzestrat cu aparate meteorologice. În această construcție originală se păstrează aparatele care permit studierea timpului.

Durata de zbor a elevilor piloți nu se măsoară cu ora, ci cu minutul. Fiecare minut de zbor este trecut pe fișa individuală de zbor a viitorilor piloți.

Când și cum a fost inaugurată clădirea Teatrului Național

Dela un teatru al protipendadei la un teatru al Națiunii

CA un semn al înfruntării timpului, este interesant de știut că pilaștrii cari susțin clădirea monumentală a Teatrului Național, sunt aceiași dela 1852, când s'a inaugurat clădirea Teatrului cel Mare, într-o vreme când denumirea de Național nu era îngăduită de anumite Puteri „protectoare”. Indeobște se spune că edificiul unui teatru nu poate dura mai mult de 100 de ani. Trăinicia imensului „leu pe labe” din inima Bucureștilor, va desminti însă această afirmație. Este oarecum emoționant să te gândești că, disprețuind par'că toate schimbările din jur — și ele au fost fundamentale — clădirea centrală a Teatrului Național, s'a menținut intactă. Și păstrarea vechilor caractere ale literilor de pe frontispiciu, nu este pornită dintr'un gând retrograd, căci puține instituții au știut să fină cu atâta succes pasul vremii. Este afirmarea neclintită a scopului — inițial — de școală a Națiunii — a Națiunii întregi, căreia Teatrul îi aparține.

Teatrul Național din București.

Un destin norocos l-a însoțit întotdeauna. Bunul simț al generalului Kisseleff a împiedecat grupul de boeri rusofili, ca în locul Teatrului să se ridice statuia fostului Guvernator al Principatelor Române. Punându-se temelile, ctitorii, mânați de un gând egoist, se gândeau doar la un teatru al clasei lor, un teatru închis, destinat protipendadei.

Se ridicase clădirea binișor și se părea că ea va cuprinde puține locuri, ceea ce nu i-ar fi îngăduit să ajungă vreodată un teatru cu adevărat Național.

Dar mișcarea dela 1848, printre schimbările care le-a adus, a avut darul să schimbe ideea asupra rostului teatrului ce se clădea cu ajutorul Statului.

Un teatru închis poporului nu-și mai avea rostul și de aceea s'a spus arhitectului „să facă ce-o știi” ca, fără să năruiască temelile, să ridice un teatru cât mai încăpător.

Deloc ușoară a fost sarcina arhitectului Heft. Cum putea să aducă schimbări, atât de fundamentale, unei clădiri cu planurile statornicite! Și atunci a avut buna idee să înalțe clădirea, în ciuda criticilor la care se putea aștepta, precum că este disproporție vădită între înălțime și lărgime. Astfel au luat naștere galeria și lojile de rangul II și III.

Arhitectul dorea însă și mărirea parterului și pentru aceasta — altceva nu avea de făcut — s'a gândit să sacrifice din culoarele, din dreapta și din stânga, ale lojilor și stalurilor, reducându-le la mai mult din jumătate. Și astfel culoarele sunt astăzi ce-i dreptul cam înguste, iar lojile, gândite la început ca adevărate salonașe, în vederea taclalelor, au fost micșorate. Decorațiunile sălii sunt opera lui Mühldorfer și, împreună cu mașinăriile, au fost comandate la Mannheim. Anecdota spune că multe clădiri ridicate în jurul Teatrului s'au împărțit din materialul de construcție hărăzit lui, căci căruțașii, îmboldiți de cine știe cine, le descărcau ceva mai pe alături. Și cum materialul era din belșug, împreună cu Teatrul s'au mai ridicat și alte construcții, ce-i dreptul mai puțin impozante.

La 1852 s'a inaugurat Teatrul, aproape în taină, pentru a nu supăra, din motive lesne de înțeles, pe aceleași puteri „protectoare”, care-și dădeau seama de rolul covârșitor pe care îl poate avea un Teatru pentru redeșteptarea națională a unui popor.

I s'a spus Teatrul cel Mare, spre deosebire de Sala Slătineanu care era Teatrul cel Mic.

INAUGURAREA

Iată cum relatează „Trompeta Carpaților” felul cum a fost inaugurat Teatrul cel Mare:

„La șapte ore și jumătate sala era plină și strălucea în toată splendoarea ei. Afluența publicului fu atât de mare, încât prețul unui bilet de intrare se urcă până la un galben pentru un

loc de parter. Lojile scânteiau de luxul poleielelor și de toaletele elegante ale doamnelor, ale căror parure prețioase reflectau razele nenumăratelor lumini și semănau ca niște fluturi într'un stup de albine.

„O multime de uniforme, de coroane, de diamante și de rochii de gaze (?), inunda acest local de o sărbătoare ce nu se putea compara cu nici una din câte se văzuseră până atunci la noi, astfel încât ni se păru un vis și ne crezurăm un minut strămutați ca prin minune pe țărmurile Senei. Atâta aristocrație! toate clasele societății, toate stările comerțului și ale burgheziei noastre alergaseră la această

sărbătoare a cultului artelor.

„Frumoasă amestecătură, în care erau reprezentate toate forțele și toate grațiile, dela dama de rang înalt cu fruntea scânteind de briliante, până la modesta burgheză în bonetă de tulpan alb și în rochie simplă de muse-lin. Ici și colea printre fracurile moderne abia se mai zărea câte o pulpană de antieriu, câte un colț de giubea, tristă rămasă a timpilor trecuți, elegantă întârziată a etichetelor fanariote care ne lasă din zi în zi și se strecoară pe nesimțite în adâncurile uitării.

„Cele trei lovituri ale regisorului dădură semnalul de începere: se făcu un minut tăcere și au-

zirăm cu nespusă plăcere, preludiile unui flaut — era flautul artistului Folz, care făcu să răsună în majestuoasa sală niște tonuri suave, dulci și prelungite. Un tunet de aplauze și de strigăte de „bravo” acoperiră ultimele vibrații. Cortina se ridică și reprezentația se începe cu piesa intitulată „Zoe”. —

* * *

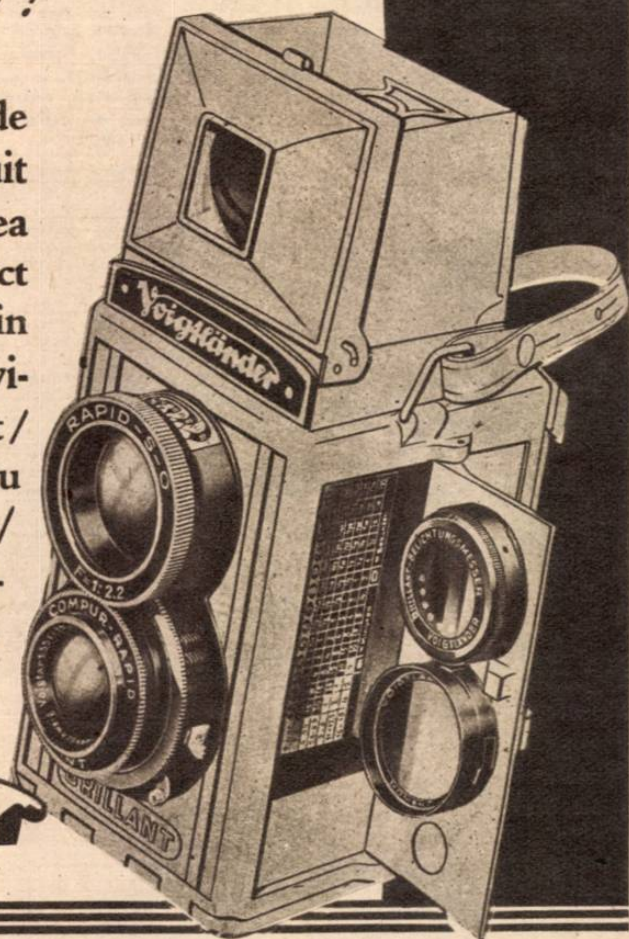
E reconfortant lucru să te gândești că Teatrul Național a rămas neclintit, ca pe vremea când Ulița Mogoșoarei era nepietruită și bariera orașului nu se întindea mult după Palatul Regal.

IOAN MASSOFF

Aparatul reflex cu imaginea luminoasă în vizor!

Imaginea din vizor limpede
ca cristalul cu cerc șlefuit
în mijloc pentru reglarea
distanței / punere la punct
extrem de precisă prin
optica vizorului 1:2,2! / vi-
zor optic pentru sport /
blocarea automată pentru
fiecare poză, cu contor /
casetă în corpul aparatu-
lui conținând expono-
metru și filtru galben.

Voigtländer

BRILLANT

 cu punere la punct optică

„Mă simt foarte bine chiar după primul flacon de Gastro D.”...

ne scrie d. Lorincz Emeric, din com. Tibeni, jud. Rădăuți, — și apoi urmează: îl recomand totdeauna, de câte ori mă întâlnesc cu un suferind, tot așa cum mi-a fost recomandat și mie de un alt bolnav, care s'a făcut bine după o suferință de 25 de ani.

Într'adevăr, efectul medicamentului „Gastro D” e unic în tulburările gastro-intestinale... așa că nu ne

mai miră entuziasmul bolnavilor. Ne bucură însă faptul că bolnavii ne scriu. E o dovadă, de încredere și de recunoștință pentru care le mulțumim la rândul nostru. Cereți Gastro D. la farmacia și drogherii, sau contra ramburs de lei 135 dela farmacia „Thois” București, Calea Victoriei 124. — Este recomandat și de medici.

COSMETICA

Îngrijirea feței și a corpului prin metode noi din Hollywood. Măști individuale.

Bulevardul Elisabeta 3 A., etaj I. Telefon 3.28.35.

Citiți revista

CINEMA

Și a revistă
cin. din țară

PRIMELE FOTOGRAFII

Războiul s'a început pentru dărămarea acestei pietre și distrugerea lanțurilor. Între Vistula și Nogat, adică la frontiera dintre Prusia Orientală și orașul liber Danzig și Polonia, s'a stabilit, prin tratatul dela Versailles, o graniță artificială. Dealungul acestei granițe s'au ridicat pietre de felul celei pe care o vedeți aici, pe care stă scris: „Traité de Versailles, 28 Iunie 1919”.

În tranșeele germane, un ofițer german se pregătește să arunce o granată de mână în rândurile infanteriei dușmane.

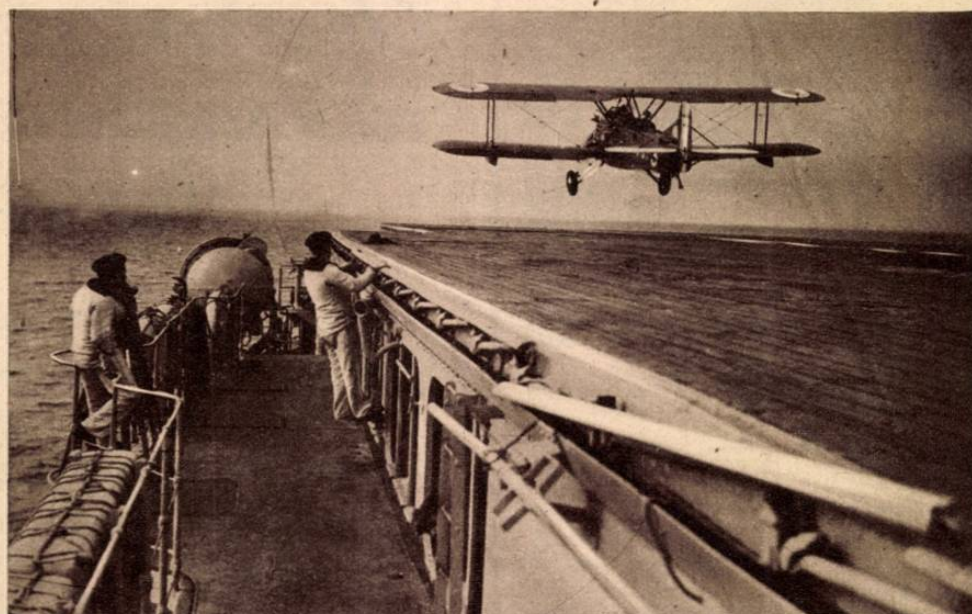
Sub acoperirea norilor de fum, infanteria germană înaintează.

DIN cauza stării de războiu din diferite țări ale Europei, ca și din cauza greutăților intervenite în traficul internațional, agențiile de specialitate din străinătate, sunt puse în imposibilitate de a furniza fotografii ziarelor și revistelor.

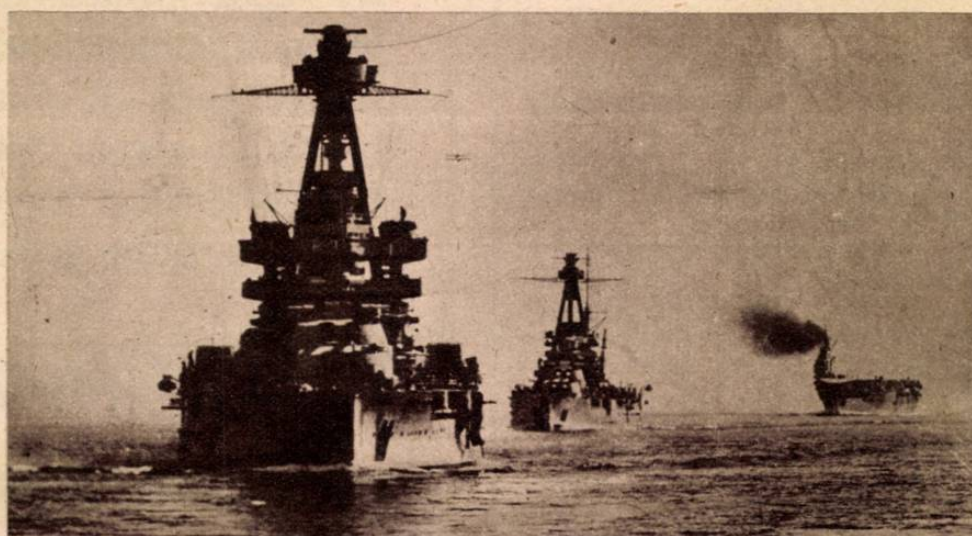
Totuși, agențiile noastre exclusive au reușit să facă să ne parvie primele fotografii de pe fronturile de luptă, pe care le publicăm mai jos. Sperăm că în numerile viitoare să putem publica cât mai multe din aceste fotografii, care să dea cititorului o imagine fidelă a celor ce se petrec pe front.

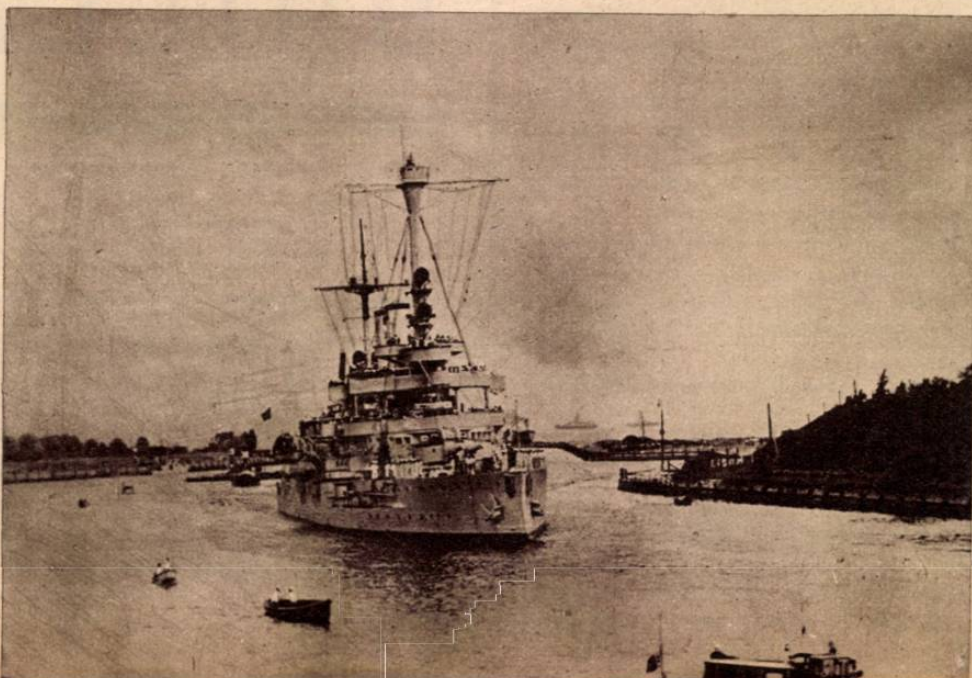
O admirabilă priveliște a tancurilor franceze, gata de luptă.

Vasele-port avioane se întrebuințează pentru prima oară, în acest războiu. În fotografia noastră, manevrele unui avion militar pe cruciătorul francez „Pary”.

O parte a flotei de războiu franceze, în plină acțiune.

Vasul - școală german, „Schleswig-Holstein”, care a sosit în portul Danzig câteva zile înainte de începerea ostilităților, a servit și drept navă de războiu. Acest vas a nimicit baza Westerplatte, depozit polonez de arme.

DE PE FRONT

Un post de comandament al armatei franceze.

Unitățile motorizate ale infanteriei poloneze se îndreaptă spre front.

Înainte, marș!!!

SE DISTINGE DINTRE TOATE CELELALTE

● Ați observat vreodată cum ochii bărbaților urmăresc o anumită femeie într-o mulțime? Ați avut oare vreodată dorința de a fi în locul ei? Cu siguranță că da! Pentru a fi tot așa de atrăgătoare ca o asemenea femeie, încercați înainte de toate de a afla secretele ei de machiaj. — Învățați de a da buzelor Dv. frumusețea ispititoare, atrăgătoare — cu rouge-ul de buze Michel — Dați posibilitatea rouge-ului de buze Michel să împrumute buzelor Dv. o culoare naturală, aprinsă, să le mențină tinere și moi. Încercați Michel, și vă veți convinge, cât de frumoase pot fi în realitate buzele Dv.

Michel

7 NUANȚE FERMECĂTOARE:
BLONDE, BRUNETTE, CHERRY, VIVID, CAPUCINE,
RASPBERRY, SCARLET

Mărimi: DE LUX ★ MARE ★ POPULAR
Întrebuințați pentru completarea machiajului Dv. jărul aurabil și cosmeticul de ochi, ce rezistă apei: Michel.

PRODUS ORIGINAL AMERICAN

Să aveți dinții la fel de frumoși ca ai vedetelor americane

Nu mai invidiați „frumusețile profesionale” ale cinematografiei cu albeața și strălucirea dinților lor. Și dinții Dv. vor deveni strălucitori de albeață dacă veți începe de astăzi a întrebuința Kolynos. Această minunată cremă dentifrică cu formula științifică modernă este recomandată în lumea întreagă de mii de dentiști pentru remarcabila sa acțiune.

ILUMINAȚI SURĂSUL Dv. cu KOLYNOS

Chirurgie estetică

Indepărtarea opera-
tivă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

fost asistent la clinica univ. din Berlin
Bul. Domniței 32. Tel. 41950

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

SUNT VINDECABILE BOLILE DE PLĂMÂNI ?

Toți acei care suferă de astmă, tuberculoză pulmonară, și la laringe, ftizie, catar la vârful plămânilor, tuse învechită, răgușală persistentă, gripă și n'au găsit vindecarea până acum primesc dela noi lămuriri, absolut gratuit și franco o carte cu multe ilustrații asupra temei: „Sunt vindecabile bolile de plămâni?”. A se scrie o carte poștală, francată cu 7 lei — la adresa exactă: PUHLMANN & CIE. BERLIN, 836 MIGGELSTRASSE 25—25 a.

REALITATEA FEMEII

CEEA CE NU SUPORTĂ BĂRBAȚII ȘI CEEA CE ESTE EXTREM DE NEPLĂCUT FEMEILOR

UF, NU MAI POT! auzim foarte des pe amicii, rudele sau cunoscuții noștri, văicărindu-se în momente de enervare. „Nevastă-mea e o femeie bună, dar are unele obiceiuri care mă scot din sărite” — spunea deunăzi un coleg de redacție. La rândul ei, soția lui mi s'a plâns și ea de anumite apăsături ale soțului — „care, dealtfel e și el un băiat bun”, spunea tot ea. M'am gândit deci, c'ar fi nimerit să dau în această pagină câteva sfaturi pentru căsătorii — mai ales pentru cei tineri — fiindcă, să recunoaștem: cei mai bătrâni s'au obișnuit cu răul, adică cu metehnele și defectele și nu e de căderea noastră să le dăm lor sfaturi, cu cât mai mult cu cât în loc să ne mulțumească, ne vor face observații, acuzându-ne de lipsă de bunăcuviință față de cei mai în vârstă.

CLAUDE

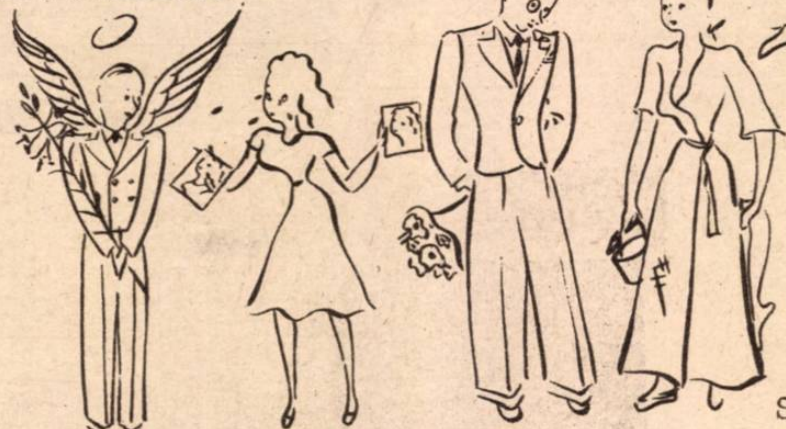
Ceea ce nu suportă bărbații.

Să fi orea ccochetă

Să vii totdeauna târziu la întâlnire.

Să vorbești prea mult de îmbrăcăminte.

Gelozia.

Să fi neglijentă.

Să aduci la masă, facturile băncii.

Să bârfești.

Să fii bolnava închipuită

Să te pudrezi la fiecare minut.

Să telefonezi prea des la biroul soțului.

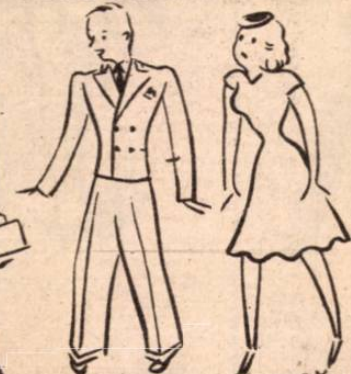
Ceea ce este extrem de neplăcut femeilor.

Gesticulare pe stradă.

Să-și lase tovarășa în urmă.

Mergând pe stradă cu ea, să te uiți la alte femei.

Să-ți inviți la masă amici, fără să anunți în prealabil.

Să adormi la cinematograf.

Să fumezi tutun prest.

Să porți păr lung, mustăți și barbă mare.

Să-ți înnozi prest cravata.

Să sezi "à l'américain"

Să fi neglijent.

LA derby-ul din Epsom, la cursele dela Ascott, la marile matchuri de football și rugby și mai ales în timpul cunoscutelor Bank Holidays, veți întâlni oameni, ale căror haine sunt împodobite cu nasturi de sidef. Stăpânul lor, al tuturor, este dl Bussey, Regele Regilor nasturilor, din anul 1930, în cursul căruia s'a prăpădit regretatul Harry Croft, care a domnit peste nasturi, timp de o jumătate de secol.

Dar ce înseamnă această poveste cu nasturi?... Este aceea a celor șaizeci de ani de caritate engleză, privată, nedepinzând de Stat, ca la noi Asistența Publică.

Mr. Croft, primul deținător al titlului, sub domnia Reginei Victoria, și-a consacrat viața pentru facerea colecțiilor în favoarea dispensarelor, spitalelor și îngrijirii săracilor. El a fost acela care a avut ideea să imite pe vechii negustori de poney, cari purtau hainele împodobite cu nasturi, în timpul târgurilor de cai. Era în timpul primelor fabrici de nasturi de sidef, asemănători perlelor.

Acest costum nu întârzie să-l facă celebru și popular pe Mr. Croft. Unul câte unul, toți strângătorii benevoli pentru spitălele indigene, l-au imitat.

Astfel s'a născut regatul nasturilor în cartierul Lambeth, care mai târziu avea să dea numele său celebrului dans lansat în iarna trecută.

Luna aceasta, mai bine de două sute de colectori dintre aceștia, își petrec week-end-ul, strângând fonduri în piețele publice. Nu sunt oameni bogați, dar toți sunt mărinoși.

„King Bussey” e de meserie neguțator de lucruri vechi. Carosa sa este o modestă șaretă trasă de un mic cal alb, depe capra căreia poate fi auzit strigând:

— *Haine vechi, fier vechi, de vânzare!*

Meseria sa nu l-a ajutat să facă avere, dar el a vărsat până acum, la Queen Charlottes Maternity Hospital sute de mii de franci cari i-au trecut prin mână, fără să-i fi rămas din ei vreo centimă.

Mai mult decât un rege, el este deci un apostol. Soția sa — regina — și fiica sa — principesa — poartă și ele rochii împodobite cu nasturi și strâng fonduri pentru spitale.

Regii nasturilor se recrutează printre neguțătorii de haine vechi, negustorii ambulanți, etc.

Acești oameni se cunosc între ei și se întâlnesc, în fiecare săptămână, la Caledonian Market, unde-i reclamă meseria lor.

Bussey / REGELE NASTURILOR

Vânzătorii englezi de haine vechi, îmbrăcați în costume garnisite cu 4000 nasturi, fac chetă pentru spitale.

Regina, d-na Bussey, coase ea singură nasturii familiei și să știți, că nu-i chiar atât de ușor! Numai că să termine de împodobit costumul soțului ei, i-au trebuit mai mult de zece ani.

— Și acum, Daisy — îi spune dl. Bussey fiicei sale — vorbește gentil cu toată lumea și vei deveni un as al strângătorilor de fonduri pentru spitale, ca și bătrânul tău tată.

În civil și în cursul săptămânii, Regele Bussey este vânzător de lucruri vechi. În timpul week-end-ului redevine Regele nasturilor și campionul strângătorilor de fonduri pentru spitale. El a urmat lui Henry Croft, fondatorul regatului nasturilor și primul deținător al titlului. Monumentul ridicat pentru gloria defunctului a fost executat în Italia. Fiecare nasture a fost încrustat, unul câte unul. Această lucrare de artă a costat mai mult de 25.000 franci pe cei două sute de regi ai nasturilor actuali, cari au decis să perpetueze memoria regretatului lor șef.

Iată unul din factorii principali ai succesului familiei Bussey: Albă-ca-zăpada, poney-ul.

Regele Regilor nasturilor știe să se plece și are succes chiar pe lângă tinerele jucătoare ale Longchamp-ului britanic.

Foarte des, d-na, dl. și d-ra Bussey vizitează bolnavii cari sunt îngrijiți gratuit, grație chetelor pe care ei le întreprind la curse.

Când un rege întâlnește un alt rege. Dl. Bussey discută cu dl. Emmens, Regele nasturilor din Battersea. Desigur Regele Bussey a strâns mai mult fiindcă el este Regele Regilor.

Înapoiat, „Regele Bussey” se oprește la poarta spitalului, ca să remită casierului tot ce-a putut strânge și tot ce primește în schimb, este un surâs amabil al contabilului.

Se face cassa. După ce s'a pus penny lângă penny, se vede că dl. Bussey a strâns aproape 700 franci într'o zi.

Să nu credeți că e ușor să mai adăugi nasturi la aceste dificile costume, căci totul este să așortezi bine pe cei noi, la cei 4000 nasturi deja cusuți.

În East End, există un negustor de nasturi, care este mare expert în materie. Dl. Bussey îl vizitează la fiecare două-trei luni, spre a-și completa uniforma.

În fiecare an, regii nasturilor — însoțiți de familiile lor — vin să depună o coroană pe mormântul celui care a fost șeful lor, Henry Croft, la cimitirul din Finchely.

FRUMUSEȚE ȘI VESELIE

Un grup de concurente la
titlul „Miss California”,
se amuză pe plajă, cu cele
le trece prin minte.

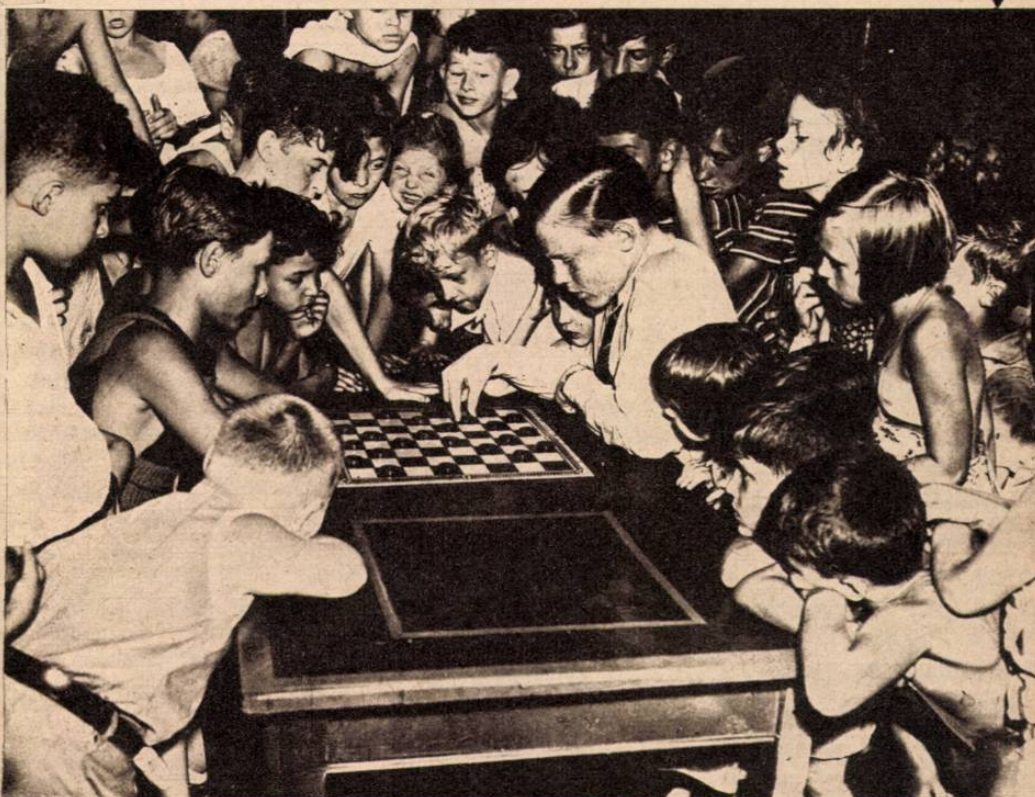
UN JUCĂTOR „PROFESIONIST” CÂȘTIGĂ CAMPIONATUL NEW-YORK-EZ LA JOUL DE DAME

Vincent Arrioja, în vârstă de 13 ani,
aflând că Milton Loew a câștigat
campionatul la jocul de dame, fiind
apoi descalificat, ca „profesionist”,
l-a provocat pentru campionatul
neoficial al New-Yorkului. Loew a
bătut pe tânărul jucător în 15 mi-
nute și este actualmente maestrul
jocului de dame, din New-York.
Iată-l pe Vincent Arrioja (stânga)
și Milton Loew (dreapta) în timpul
jocului.

„BOOMPS-A-DAISY”, NOUL DANS LA MODĂ

Venind din Anglia, „Boomps-a-daisy”, a întrecut renumitul
„Lambeth-Walk”. Figura principală a acestui dans, este atin-
gerea șoldului partenerului și strigătul „Boomps-a-daisy”. Iată
acest moment, immortalizat pe placă, la expoziția mondială
din New-York.

O CĂȚEA A POMPIERILOR DIN BROOKLYN, ARE ȘASE PUI

„Queenie”, mascota pompierilor din Brooklyn, este mândra mamă a
6 pui cari privesc lumea cu ochii speriați, din imensele
cisme militare.

TREI SĂPTĂMÂNI DE CURĂ FORFETARĂ LA BUDAPESTA METROPOLA BALNEARĂ

VIZA GRATUITĂ ● 50% REDUCERE PE CĂILE
FERATE UNGARE ● LOCUINȚA ȘI ÎNTREȚINERE
COMPLETĂ IN HOTELURI DE LUX ● TAXE
IMPOZITE ● SERVICIU ● SUPRAVEGHERE ME-
DICALĂ ● CIRCUITE ● REDUCERI NUMEROASE
DESCHIS TOT ANUL

PLATA IN LEI LA TOATE AGENȚIILE SOCIETĂȚII COMERCIALE OFICIALE DE TURISM „ROMÂNIA”

IN BUCUREȘTI: CALEA VICTORIEI, 28. TELEFON 4.2725 ● PIAȚA
FUNDAȚIEI CAROL I., 2. TELEFON 3.8083 ● STR. CONSTANTIN
MILLE, 7-11, TELEFON 4.1004 ● STR. LIPSCANI, 20. TEL. 4.5638 ●
CALEA VICTORIEI, 18. TELEFON 3.4940 ● BULEVARDUL TAKE
IONESCU, 10. TEL. 2.7587 ● B-DUL TAKE IONESCU, 3. TEL. 3.0662

Deanna Durbin

PRIVIGHETOAREA ECRANULUI AMERICAN

UN INTERESANT ARTICOL DESPRE DEANNA DURBIN, DATORIT UNEI GAZETARE ENGLEZE
CARE A AVUT PRILEJUL S'O CUNOASCĂ PE RĂSFĂȚATA VEDETĂ ÎN INTIMITATE

LA 4 Decembrie, 1922, se născu, în Canada, un copil oarecare. Nu era frumos, dar plăcut la vedere. El primi numele de Edna May.

Când se făcu mare, copilul se juca și plângea ca orice copil normal, și pe când era încă tânăr, soții Durbin, având de luptat cu dificultăți financiare, hotărâră să-și încerce norocul în California.

Edna May agreă nespun nouile împrejurimi și deveni în scurt timp copilul răsfățat al vecinilor.

Într-o zi, sora ei mai mare, Edith, care luase lecțiuni de pian, o auzi întâmplător pe Edna cântând o arie bine-cunoscută. Chemând copilul la ea, îl puse să cânte cu acompaniament de pian. Micuța fetiță consimți numai-decât. Edith Durbin fu uluită de vocea surorii sale și de repeziciunea cu care aceasta prinsese cuvintele ariei, pe care o auzise o singură dată.

* * *

Când Edna avea unsprezece ani, sora ei, pe atunci căsătorită, socoti că ar fi timpul să înceapă să-i cultive vocea. O duse pe fetiță la un profesor de mare reputație, care se arată foarte impresionat de glasul ei. Din ziua aceea, timp de șase ani, zi de zi, Deanna luă lecții regulate.

La școală, izbuti să-și formeze o oarecare experiență scenică, jucând cu prilejul unor serbări. Într-o fericită zi, Eddie Cantor o auzi cântând și-i oferă prilejul să-și valorifice talentul, în cadrul programului său săptămânal, la radio. Aceasta dură opt săptămâni. Mii de scrisori începură să sosească din partea auditorilor entuziasmați. Într'adevăr, Edna deveni atât de populară pe calea undelor, încât soții Durbin îi angajară un agent, care o duse prin mai multe studiouri. După vizitarea câtorva ateliere de seamă, M. G. M. consimți să-i încerce talentul, dându-i prilejul să turneze un film de probă. Rezultatul fu satisfăcător, dar executivii cinematografici se cam îndoiu de vocea ei.

„Această voce croită pentru operă, nu va produce succese materiale, spuseseră ei părinților Deannei. Totuși, o vom folosi. Avem o cântăreață de blues care are nepoe de lansare și contractul dintre amândouă ar putea da ceva“.

Și astfel, Edna May Durbin căpătă un rol într'un film de scurt metraj, unde jucă alături de altă cântăreață. Toate luminile erau aruncate asupra celeilalte vedete, care purta rochii fermecătoare. Când filmul fu proiectat, Miss Durbin apără dezavantajată. Părul ei nu era ondulat și rochiile nu-i veneau bine. Cealaltă vedetă era lansată și primi numaidecât un contract.

* * *

„Văzând“ că fiica lor nu e bună pentru cinematograf, părinții Deannei renunțară la speranța de a o mai vedea pe ecran. Dar „Universal“ veni în ajutorul Deannei, încredințându-i un rol în „Trei fetițe dulci“. Înainte de a începe turnarea filmului, o mare petrecere fusese organizată în studio. Multe actrițe și mulți actori printre care și Edna May, fură solicitați să-și dea concursul. Impresia pe care o lăsă Deanna auditorilor fu uimitoare. Personalitățile influente din orașul filmului nu-și dăduseră seama până atunci că simplitatea și naturalitatea, plus o pereche de ochi scânteetori valorează cât modernismul și falsa strălucire.

Edna căpătă atunci un nume mai teatral: Deanna. Rolul din „Trei fetițe dulci“, era un rol de star. Diriguitorii Universal-ului fură atât de încântați de noua lor descoperire, încât a doua zi după premieră, Deanna avea un automobil nou și două sute de dolari de cheltuit într-o prăvălie cu rochii.

* * *

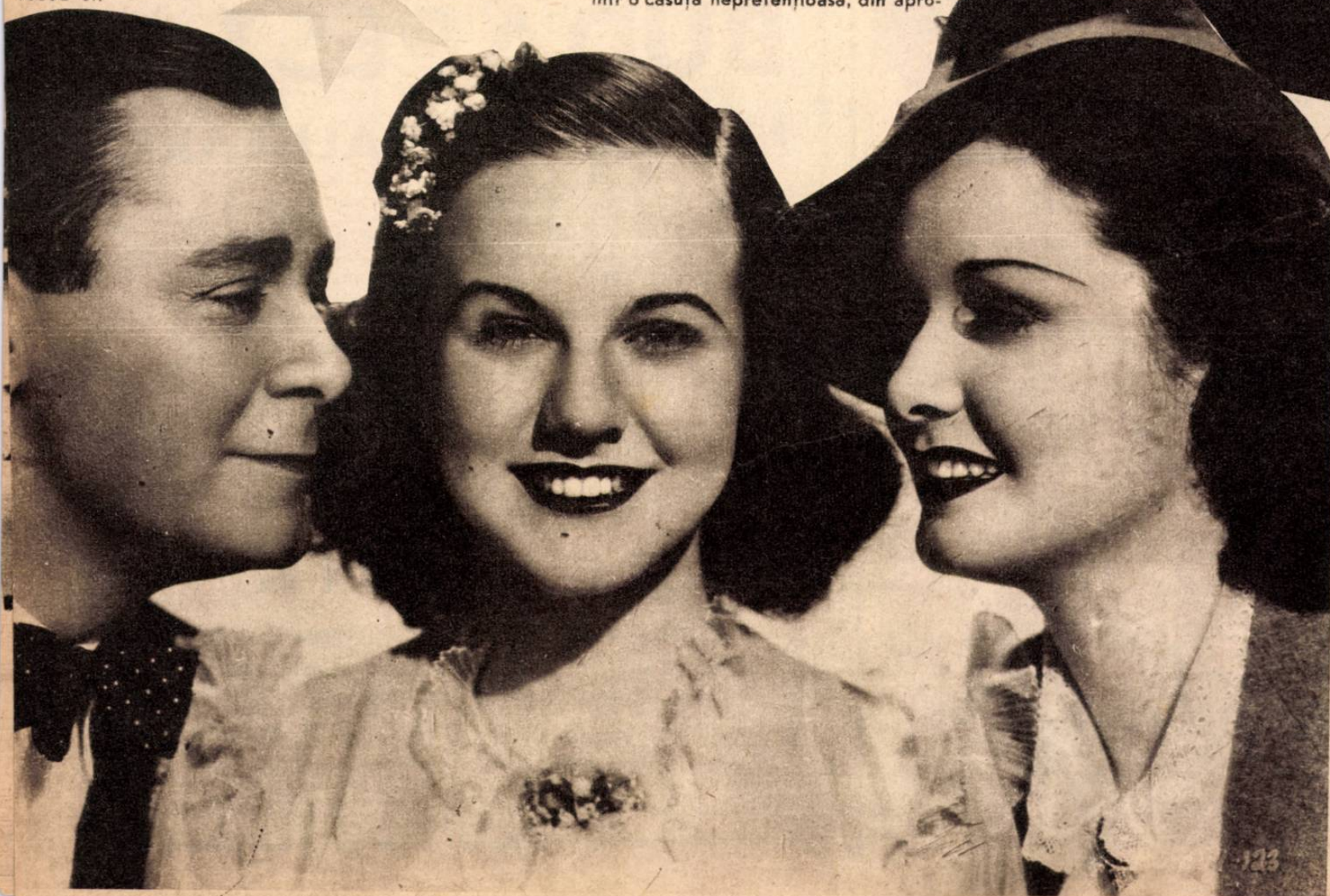
Pe vremea aceea, Durbinii locuiau într-o casuță nepretențioasă, din apro-

Un reușit portret al dragă-lăsei Deanna Durbin, care în ciuda gloriei ce a copleșit-o, a rămas aceeași fetiță delicioasă și simplă din vremurile de obscurantism.

Deanna între Herbert Marshall și Gail Patrick, partenerii ei din filmul „O fetiță delicioasă“.

pierea studioului. Ei aveau un câine negru corcitură, pe nume „Tippy“ și un canar. Studioul socoti că e nedemn pentru „minunea“ lor să trăiască într-o locuință atât de modestă și în ceea ce privește câinele, nu-l găsi deloc potrivit noii ei situații. Deanna, cu lacrimi în ochi,

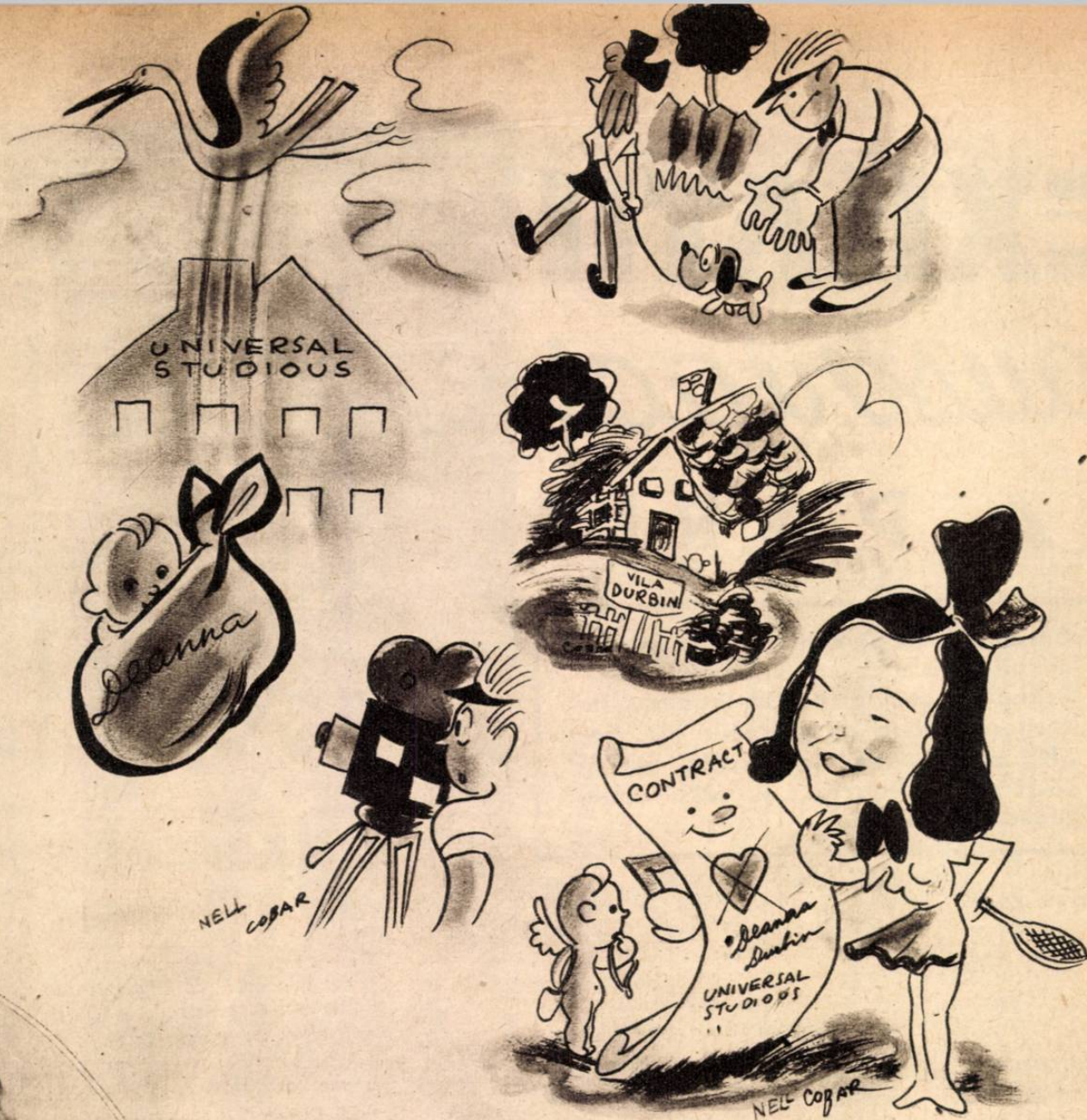

imploră să i se dea voie să-l păstreze, așa că „Tippy” rămase, dar Durbinii trebuiau să se mute într-o vilă somptuoasă cu piscină pe una din colinele Hollywoodului. Multă vreme, Deanna n'avu niciun cerc de prieteni de vârsta ei. Văzând-o smulsă din viața ei normală și copleșită de publicitate, prietenii se dădură la o parte. Cum eram vecină cu ea, între noi se legă repede o strânsă prietenie. În fiecare Sâmbătă seara, când nu lucra, venea la mine, unde găsea o sumedenie de prieteni și prietene de vârsta ei.

La orele zece, tatăl ei venea s'o ia acasă și în ciuda tuturor insistențelor noastre de a mai rămâne, pleca.

Devenind din ce în ce mai celebră și deci mai ocupată, reuniunile noastre s'au rarit și acum o văd foarte puțin. Pot totuși să afirm că e foarte puțin schimbată. Simplitatea ei a rămas aceeași.

Deannei îi plac foarte mult colecțiile, are numeroase brățări minunate, și o sumedenie de amintiri dela admiratori. Ii plac apoi nespuse de mult florile și muzica. Animalele au deasemeni un loc în inima ei. Sporturile ei favo-

← Eddie Cantor, marele comic american, a contribuit în mare măsură la ridicarea Deannei Durbin, utilizând-o într-unul din programele sale săptămânale de radio.

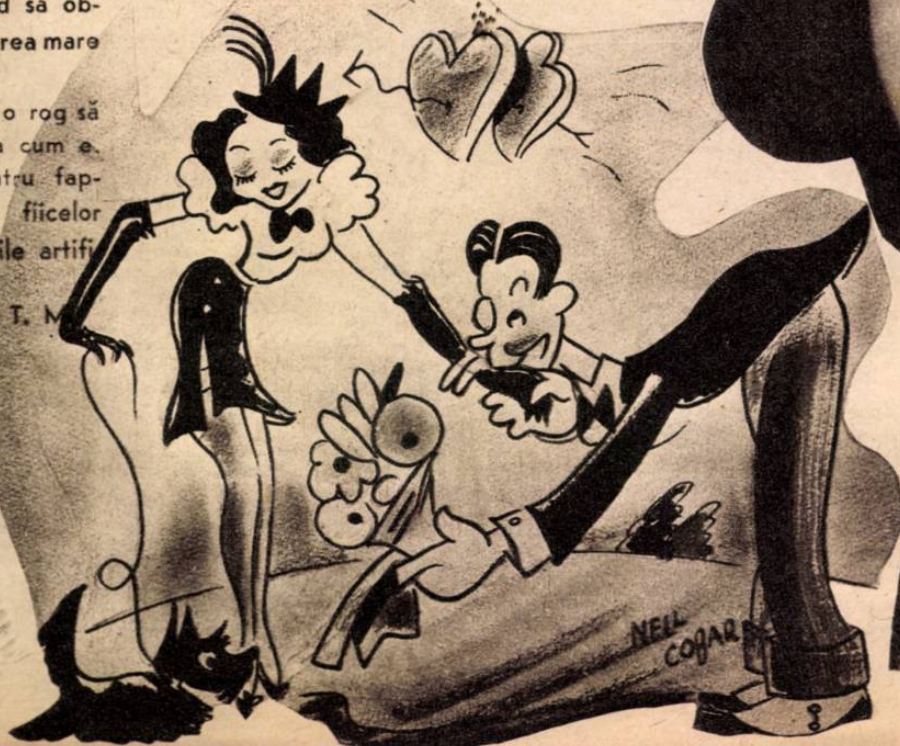
Deanna, fetița răsfățată a Americii.

rite sunt călăria și înotul. Personalitatea tinereii vedete e foarte enigmatică. Acum e fericită

și veselă, în clipa următoare, e mohorâtă și nefericită. Cea mai bine definită trăsătură a caracterului ei este hotărârea pe care o arată atunci când își pune în gând să obțină ceva. Nicio piedică nu este prea mare pentru tână domnișoară Durbin.

Multe mame scriu d-nei Durbin și o roagă să caute s'o păstreze pe Deanna așa cum e. Altele își exprimă mulțumirea pentru faptul că Deanna dă o pildă fericită fiicelor lor, care de obicei copiază starurile artificiale...

Deanna Durbin s'a îndrăgostit pentru prima oară...

EXILATII

austriaci

LA PARIS

După ce și-au pierdut coroana, Habsburgii n'au nici măcar o patrie. — Refugiați cari altădată legănau întreaga Europă cu valsurile lor, iar alții cari nu mai pot astăzi decât să-și plângă morții... și să-și amintească trecutul.

FAMILIA de Habsburg, al cărei șef este acum Arhiducele Otto, fiul răposatului împărat Carol și al împărătesei Zita, și-a pierdut tronul imediat după izbucnirea războiului mondial. Astăzi, Austria este ștearsă de pe harta Europei.

Ex-împărăteasa și copiii ei locuiesc la castelul Steenockerzeel, la 15 klm. depărtare de Bruxelles. Principele Otto, care n'a renunțat la drepturile sale ereditare la dubla coroană austriacă și ungară, vine foarte des la Paris, unde a insuflat ideea monarhică majorității dintre emigranții austriaci. Mai mult de 40.000 de austriaci sunt refugiați în Franța. Intruniți de curând într'un congres, s'au obligat să servească Franța dacă va fi atacată.

Otto de Habsburg în costum național tirolez...

...și plimbându-se, în exil, pe bulevardele Parisului.

Bruno Walter, actualmente cetățean francez, a inspirat festivalurile dela Salzburg, pe care le-a condus, cu succes, alături de Toscanini și Max Reinhardt.

Parisului îi plac ariile lui Oscar Strauss, iar compozitorului, aerul Parisului. Compozitorul celor „Trei valsuri” era unul dintre idoli Vienei. El a terminat de curând partițiunea muzicală a unui mare film. Decorat de mult timp cu Legiunea de Onoare, Oscar Strauss va deveni curând cetățean francez.

Franz Werfel, unul dintre cei mai mari scriitori contemporani, locuiește la periferia Parisului. Elita intelectuală vieneză continuă la Paris, marea cultură austriacă.

